

R COLECȚIA
ROMANTICĂ

Jennifer Ames

479

FATA DIN VARA TRECUTĂ

Jennifer Ames
Fata din vara trecută

Traducător Mihnea Columbeanu

Editura Alcris
Colecția Romantic

2004

ISBN 973-7733-05-3

Harlequin Romance 3278 M & B Romance 3594

— Acum îmi aparții mie, îi spuse el. Ești a mea, și pot face orice vreau... și oricând vreau. Înțelegeți?

Serena știa că John o iubise – cândva! Acum, nu mai știa decât că o cumpărase, iar ea îi fusese vândută de singurul om în care credea că putea avea încredere – tatăl ei. Ei bine, dacă marele și puternicul John Bourque credea că putea face din ea o sclavă a zilelor noastre, trebuia să se mai gândească – Serena era hotărâtă să-i reziste din răspuțeri. Și avea să-i fie ușor, cu condiția să nu mai arate tot timpul atât de atrăgătoare...

— Arăți... aproape ca fata de vara trecută, spuse John cu glas profund, dar nu tocmai. Ai nevoie de un sărut.

— Nu!

— Ba da.

Și, când Serena vru să se smulgă, degetele lui i se încleștară în păr, ținând-o pe loc.

— Nu se poate! N-ai niciun drept!

— Ba am toate drepturile, iubito. Dumnezeu mi-e martor că am plătit destul pentru privilegiul ăsta, îi reaminti el rece.

Dar nu era nimic rece în felul cum gura lui se lăsă peste a ei, silindu-i buzele să se despartă, pecetluindu-le cu o sălbăticie feroce.

La început, Serena încercă să se împotrivească, împingându-i fără rost umerii, pieptul, brațele... Drept răspuns, John o sărută și mai apăsător, accentuând presiunea buzelor, explorându-i gura cu limba, fără nicio rețineră. Nu mai avea nicio scăpare, recunoscuse ea deznădăjduită, așa că rămase pasivă sub asalt, cu mâinile rezemate fără rost pe pieptul lui. Era mai bine să renunțe la luptă, tot încerca să-și spună; mai bine să nu prelungească acea... acea agresiune.

Dar nu era mai bine, descoperi ea în clipa următoare; era incomparabil mai rău... și mai periculos. Acum, că încetase să se mai zbată, buzele lui deveniseră mai blânde, apăsarea lor peste gura ei era dintr-odată ușoară ca fulgul, sâcâind-o insidios, îmbiind-o să reacționeze.

Credea că uitase cum putea fi un asemenea sărut. Lăsase în urmă amintirea acelor nopți toride de vară când crezuse că dulcea tortură a sărutărilor lui însemna că o iubea. Totul era fals – acum știa, dar acest fapt nu făcea nimic ca să-i oprească reacțiile trupului. Familiara lăncezeală a dorinței se furia prin ea, lichifiindu-i oasele.

Instinctiv, se înclină spre el, și în aceeași clipă John simți că era învinsă. Îi eliberă părul, pentru a o încercui cu brațele, trăgând-o mai aproape, în timp de mâinile ei îl apucau nervos de umeri.

— Așa, murmură el cu gura lipită de a ei, prinzându-i ușor buza de jos cu dinții, încurajând-o să-și muleze curbele maleabile după liniile dure ale trupului său. Așa e bine... și era și timpul, iubito, adăugă, ridicând capul și privind-o cu un zâmbet triumfător.

— Nu... protestă Serena fără convingere, nesigură dacă i se adresa lui sau sieși; nu știa decât că nu-și putea stăpâni reacția; încă mai tânjea după atingerile și sărutările lui; degetele i se înfingeau deja în părul lui aspru, încercând să-i tragă capul din noi spre ea. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut!

— Dar îți place senzația, replică el, cu o luminiță amuzată în ochi, hărțuind-o cu sărutări scurte și ispititoare, până când Serena oftă frustrată. Bine, hai încă o dată, consimți, chipurile „înduplecându-se”.

Și, în sfârșit, gura îi coborî peste a ei pentru o explorare înceată și prelungită, stârnindu-i în trup o adevărată furtună de simțăminte, incitând-o să reacționeze fără nicio rezervă sau reținere.

— Orice-ai spune, reluă John după un timp, când sărutul se sfârși în fine, încă a mai rămas puțină vrajă.

— Nu înseamnă nimic, răspunse ea, evitându-i privirea.

Râsul lui nu făcu decât s-o înfurie și mai tare.

— Aș crezi? Nu sunt de aceeași părere, dar pe asta putem s-o rezolvăm mai târziu.

Deocamdată...

Se întrerupse, studiindu-i fața.

— ... arăți sărutată așa cum se cuvine, iar Cynthia va ghici destul de ușor ce anume ne-a reținut.

CAPITOLUL UNU

— Ce porcărie!

Șoferul de taxi își aruncă mâinile în sus, în timp ce frâna. Mașina era imobilizată din nou pe una dintre străzile înguste și întortocheate ale orașului Boston. Ora de vârf, niciodată prea lejeră. O luase razna: traficul era blocat, pe un frig amarnic în ploaia neînduplecată a serii de octombrie.

— Mai rău ca oricând, bombăni șoferul, adăugând un șir de epitete arzător de explicite, înainte de a se întoarce spre pasagera din spate. N-o s-ajungem prea repede, domnișoară.

— Nu face nimic, îl asigură ea. Nu e în niciun caz vina dumitale. Ar fi trebuit să-mi iau bilet mai târziu, așa aș fi scăpat de toate astea.

— Dacă ziceți dumneavoastră...

Cu o privire scurtă, șoferul cercetă traficul, văzu că nu putea să se miște, apoi o privi din nou. N-arăta rău, își spuse el: tânără și dezinvoltă, într-o seară când majoritatea pasagerilor fuseseră bătrâni cu capsă pusă.

— Sunteți de-aici, sau ați venit doar în vizită? Întrebă el, ca să risipească tensiunea cu ajutorul conversației.

— De-aici, răspunse Serena. De când mă știu.

— O adevărată bostoneză...

Yankee de viță veche, ghici el, deși n-ar fi fost nevoie de cine știe ce efort de deducție; era de la sine înțeles. Zveltă, atrăgătoare cu discreție, avea curbele ascunse sub impermeabilul mototolit dar se putea ghici că erau drăguțe, deși nu spectaculoase. Hainele-i erau cam modeste după părerea lui, deși păreau să fie de calitate bună. Poate că aceasta era „eleganța moderată” despre care tot auzea, înfățișarea persoanelor de înaltă clasă. În orice caz, provenea dintr-o veche familie înstărită. O trăda aspectul – și adresa: partea din dreapta a Beacon Hill; nu era nevoie să fii yankeu de viță veche ca să locuiești acolo, dar ajuta.

— Aveți sânge albastru veritabil, pun pariu.

— Ce-o mai fi însemnând și asta...

Tânăra deveni ușor rigidă, privind în gol spre oraș, unde luminile se reflectau în asfaltul ud de ploaie.

— Eu, una, n-am crezut niciodată că înseamnă mare lucru.

— Mă rog, nu prea înseamnă, acceptă el îngăduitor, dar oamenii se uită la Beacon Hill, văd toate felinarele astea cu gaz și caldarâmul străzilor, și le place să-și spună că mai există familii de viță veche...

Dintr-odată, traficul se mai degajă, suficient pentru a-i permite să mai câștige aproape un cvartal.

— Locuiți acolo cu părinții?

— Nu. Cu soțul.

Taximetristul fluieră.

— I-auzi... măi copii! Da le-aveți pe toate, de la început! Ce-ți mai poți visa, când pornești la drum cu o casă pe Beacon Hill?

— Nu e foarte mare.

Nu, nu era foarte mare, dar era o bijuterie – restaurată bine, decorată cu gust, plină de antichități valoroase... Numai că era o carapace goală, un un cămin. Numai aparențele contau.

— Are doar șase camere.

— Totuși... pe Beacon Hill...

Taxiul mai înaintă puțin, trecând printr-o intersecție, înainte de a se opri din nou.

— Deja căsătorită, casă pe Beacon Hill... dumneavoastră și soțul... Aveți de toate.

De toate? Ce mai glumă! Ea și John nu aveau decât obiecte. Căsnicia lor nu era adevărată; era o prefăcătorie, un aranjament rece și fără suflet, pe care-l acceptaseră fiindcă nici unuia dintre ei nu-i păsa...

— Curios, comentase el, deloc descumpănit când Serena îl anunțase că n-avea de gând să se culce împreună. Mă așteptasem să spui asta.

Și, în aceeași seară, când își mutase lucrurile din dormitorul lui în camera de oaspeți, îi explicase clar ce anume îl deranja la hotărârea ei.

— Văd că te instalezi, observase el, oprindu-se în ușa deschisă, dar trebuie să te previn: n-am lăsat pe nimeni să mă înșele vreodată, și n-am de gând să încep acum.

— Nicio grijă, răspunsese Serena, făcând un efort să-i susțină privirea. Voi primi musafiri, voi merge la petreceri... orice-mi ceri, pe plan social. Numai să nu aștepți nimic de la mine când suntem singuri.

— Știu. Mi-ai spus-o foarte clar.

John zâmbise – un zâmbet straniu, de nepătruns, prelungind tăcerea până aproape de limită, înainte de a pleca în sfârșit, lăsând-o singură în camera mică și castă.

— Ei, acum o să mai înaintăm, anunță șoferul, cotind pe o stradă lateralnică. Vedeți. Acolo e State House.

Arată spre cupola aurie imaculată care sclipea în noaptea ploioasă.

— Ce ciudat, medită el, sunt destul de bătrân ca să mai țin minte vremea când era cea mai înaltă clădire de pe colină. Iar acum, au construit toate edificiile alea din spatele ei... și ea încă le mai domină. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Da.

Înțelegea. Cupola de cărămidă și folie aurie continua să domine Beacon Hill; proiectul lui Bullfinch nu se lăsa intimidat de toate construcțiile noi și înalte... dintre care unele, din câte știa, fuseseră clădite de John.

— Aproape am ajuns, spuse șoferul, cotind pe o stradă laterală, de unde ajunsese pe mica alee pietruită. La numărul cinci, ați spus?

— Da.

Se înălța în fundul curții, o siluetă masivă și simplă: trei niveluri de cărămidă, buiandrugi severe de granit deasupra ușii negre și fiecărei ferestre, cercevele și obloane negre. Văzu că ardeau mai multe lumini decât de obicei, dând iluzia de căldură și confort.

— Se pare că sunteți așteptată, spuse taximetristul, când ușa din față se deschise. Soțul dumneavoastră?

— Da.

Serenei i se tăie respirația când văzu silueta înaltă și mlădioasă coborând treptele. Uitase, își dădu ea seama când John se opri la marginea trotuarului îngust, ignorând ploaia, în timp ce aștepta ca taxiul să oprească lângă el – cele trei zile și trei nopți departe de casă îi încetășaseră memoria – uitase cât de impresionant și cât de atrăgător arăta soțul ei. Luminat de felinarul stradal, era înalt și zvelt, cu costumul formal neputându-i ascunde complet mușchii duri. Avea un chip ca al unui înger întunecat, cu linii limpezi i tăiate adânc: un nas prelung, și dăltuit fin, o bărbie fermă, repezită înainte, o gură care putea să pară nemiloasă, crudă chiar, până când zâmbea. Ceea ce făcea chiar acum, observă Serena, văzându-i expresia amuzată și arcuirea

senzuală a buzelor.

— Mă ocup eu de taxi, îi spuse el, în timp ce Serena își deschidea poșeta.

Se aplecă s-o ajute să coboare, rămânând cu mâinile pe talia ei și după ce Serena păși pe trotuar.

— Mi-ai făcut o surpriză.

Când îi văzu expresia nedumerită, zâmbi.

— Ai ajuns acasă mai devreme.

— Greșeala mea.

Serena îl măsură cu o privire împietrită, încercând să înțeleagă acea schimbare neașteptată. Trecuse aproape o lună de când n-o mai atinsese – în seara când își luase lucrurile din camera lui – aproape o lună de când nu-i mai vorbise și altfel decât pe un ton rece și politicos. De ce se schimbase acum? se întrebă ea, mai preocupată de această nouă întorsătură decât îi convenea să recunoască.

— Nu avea niciun rost să mai rămân pe-acolo după ce s-a terminat conferința, așa că am luat primul avion.

Făcu o scurtă pauză, doar atâta cât să accentueze cuvintele următoare.

— Mai bine l-aș fi așteptat pe ultimul din seara asta.

— Desigur, încuviință el, cu o ironie tăioasă. Ca să eviți aglomerația de pe străzi.

— Printre altele, replică Serena, la fel de tăios.

— Într-adevăr.

Constată că tonul îi devenise mai dur.

— Mă întreb de ce nu te-ai gândit să mai stai câteva zile. Ai fi putut profita de o scurtă vacanță.

— Cum? Și să-l dezamănesc...

Serena prelungi momentul, văzând cum o privea, observându-i scânteierea întrebătoare din ochi.

— ... pe profesorul Brandenson?

— Nu, în niciun caz.

Mâinile lui îi rămăseseră pe talie; acum le simți apăsând-o ușor, doar atât cât s-o tragă mai aproape.

— Ei bine, indiferent de ce, acum te-ai întors acasă. Mi-a fost dor de tine.

— Dar e...

„... absurd”, voise să spună, dar John îi reteză cuvintele prin expedientul simplu de a o săruta – brusc, dar foarte senzual. Ce mai era și asta? se întreabă Serena, luată prin surprindere, nevoită să se agațe de umărul lui. N-avea niciun sens, decât dacă nu cumva... Se răzgândise cu privire la aranjamentul lor, hotărâse că voia mai mult decât cea bizară jumătate de măsură?

Iar dacă era așa... nici nu suporta să se gândească! Simpla idee o făcu să se înfioare și, imediat, John îi dădu drumul.

— Biată fetiță, te țin aici, în ploaie – dar e mai bine să te previn: avem o vizită. A venit Cynthia.

— Ce caută aici?

— E o poveste lungă. O să ți-o spună ea.

Bucuroasă să scape, Serena intră grăbită în casă, unde o găsi pe sora ei vitregă stând în ușa livingului. Așa cum se așteptase, Cynthia era imaginea vie a eleganței dezinvolve: pantaloni de lână în culoarea ciocolatei și o bluză de mătase roz pal, ca un vis – cu primii trei nasturi descheiați, ca să atragă atenția asupra farmecelor ei mai evidente, observă Serena cu ostilitate. Cynthia avea niște curbe surprinzător de voluptuoase pentru o femeie atât de scundă și delicată; mai avea și un păr strălucitor ca un caier de aur, ochi albaștri și ten strălucitor. Într-un cuvânt, era superbă – un adevăr pe care Serena îl acceptase fără invidie, în perioada când crescuseră împreună.

Dar acum nu-l mai accepta la fel de ușor, descoperi ea. Nimeni nu făcuse vreodată greșeala de a o considera superbă și pe Serena. Presupunea că trăsăturile ei erau destul de plăcute, dar nu avea nimic memorabil în ovalul feței, nasul simplu și drept, gura obișnuită, căreia reușea de obicei să-i înfrâneze tendința de a se arcui într-un zâmbet prea generos. Ochii ei, de un căprui banal, se asortau cu castaniul normal al părului, pe care de obicei și-l purta strâns la spate, într-o coadă decentă și modestă.

N-o deranja faptul că nu putea să concureze cu Cynthia, dar în seara asta era conștientă în mod neplăcut de contrastul dintre ele, mai accentuat decât de obicei. Deși cu doi ani mai tânără, Cynthia era, cu siguranță, mai matură și mai stăpână pe sine. În fața perfecțiunii ei, părul Serenei arăta aproape nepieptănat, cu câte o şuviță rebelă scăpându-i din agrafe. Mai rău, simțea că avea hainele umede și

mototolite. Arăta într-un hal fără de hal, își spuse Serena deznădăjduită – apoi se întrebă de ce-i păsa. Între ea și Cynthia nu avea loc nicio întrecere – doar nu se punea problema ca John să aleagă! Desigur, dacă ar fi fost așa... ei bine, orice bărbat ar ales-o pe Cynthia, dar ce importanță avea? Putea fi chiar mai bine...

— John ți-a spus de ce am venit? Întrebă Cynthia, rupându-i firul gândurilor. L-am părăsit pe Gregory, iar mămica și tăticul sunt supărați foc pe mine. Mi-au ordonat să mă întorc la Houston – la Houston, pentru numele lui Dumnezeu! – dar eu nu mă duc. Nu pot să mă duc!

Clipi din ochi, înghițindu-și lacrimile.

— O, Serena... se tângui ea – ea, care niciodată în viața ei nu plânsese pe umărul Serenei!

E pur și simplu îngrozitor!

— Mai așteaptă puțin, Serena a avut o zi grea, o sfătui John, intrând cu bagajele, după care i se adresă soției sale: vrei să te schimbi, nu?

— Ăă... da, așa cred, consimți umilă Serena, dându-și seama că întrebarea lui era mai degrabă o afirmație.

— Am să-ți aduc valiza...

O apucă de braț, conducând-o spre scară, aproape cu forța.

— ... în caz că ai nevoie de ceva din ea. Nu e niciun deranj, o asigură el, pe un ton indulgent și cam amuzat, văzând că era gata să obiecteze. Nu te-ai gândit că poate aș dori să stau câteva minute singur cu soția mea?

Nu! fu ea tentată să răspundă, dar avu atâta minte să-și țină gura – mai ales când degetele lui i se înfipseră dureros în carne, avertizând-o să tacă.

Pe palier, când Serena încercă să se oprească, John clătină din cap.

— I-am spus doamnei Hutchins s-o instaleze pe Cynthia în camera de oaspeți, desigur, spuse el indiferent – dar privirea lui intensă și pătrunzătoare nu avea nimic indiferent, și nici felul cum o strângea de braț pentru a o sili să urce scara mai departe.

Spre dormitorul lui, își spuse Serena cu oroare – spre dormitorul unde jurase să nu mai intre niciodată, dar era clar că ea nu avea niciun cuvânt de spus. Tipic pentru John, un exemplu caracteristic

al personalității lui incredibile, al autorității și forței brute pe care putea s-o exercite ori de câte ori voia să i se facă pe plac.

Dar ce anume voia? se întrebă Serena. Nu avea niciun sens – și, imediat ce ajunseră în dormitor, iar John închise ușa, îl întrebă rece:

— De ce m-ai adus aici?

— Fiindcă nu poți împărți camera de oaspeți cu Cynthia, răspunse el rezonabil. Conține doar un pat de o persoană, debaraua nu e destul de încăpătoare...

— Știu asta, se răsti Serena, și nu e un răspuns. Nu înțeleg de ce a venit aici.

— Ai auzit de ce. L-a părăsit pe Gregory.

— Asta-i problema ei, ripostă ea, încurajată de furie. Pe noi nu ne privește cu nimic.

— Într-adevăr, consimți el calm, dar pericolul unui scandal de familie ne privește. Tatăl tău și Lillian au refuzat s-o primească în casă – i-au spus să se întoarcă la Houston.

— Perfect. Atunci, să se întoarcă la Houston.

— Refuză. A venit aproape fără niciun ban, nicio haină...

— Cynthia fără nicio haină? întrebă Serena cu dispreț, amintindu-și înfățișarea surorii sale vitrege, îmbrăcată impecabil. Doar n-o fi purtat și în avion ce avea acum pe ea, pariez că și-a adus destule. Ca întotdeauna.

— De data asta, nu. S-a certat îngrozitor cu Gregory azi-dimineață, și a plecat val-vârtej din casă, fără să-și împacheteze nimic. După ce părinții tăi au refuzat s-o ajute, a venit la mine la birou. Am discutat cu ea, apoi am trimis-o să-și cumpere câteva lucruri de strictă necesitate.

— Câtă considerație din partea ta, pufni Serena, dar eu tot nu văd de ce...

— Ca să evităm un scandal de familie, repetă el cu răbdare. Dacă n-aș fi acceptat s-o primesc aici, ar fi început să-și caute prietenele – până găsea pe cineva care s-o găzduiască.

— Eu tot nu înțeleg...

— Ai înțelege, dacă te-ai gândi puțin, sublinie John rezonabil. Imaginează-ți-o, numai, răsfoindu-și agenda și înșirându-le povestea tuturor prietenelor, una după alta.

— Ei și? replică Serena indiferentă. Puțin îmi pasă.

— Mie, însă, îmi pasă, ripostă el dur, iar Serena se înfioră, dându-și seama că reușise în sfârșit să-l enerveze.

O trase spre el, sfredelind-o cu privirea, ținând-o captivă la fel de strâns ca în cătușele mâinilor cu care o prinsese de brațe.

— Am plătit destul pentru privilegiul de a face parte din familia asta, îi aminti el, cu furie și sarcasm. Nu-mi pot permite să las un scandal să strice totul. O să rezolvăm situația, cât se poate de civilizată.

— Ei, nu mă-nnebuni! Încercă Serena să-l ia în râs. Ești de-a dreptul medieval – cu nimic mai breaz decât tatăl meu.

— Serena, să nu mai spui niciodată asta, o preveni el, cu o flacără periculoasă luminându-i ochii pe dinăuntru. Nu m-oi fi plăcând tu prea mult, dar eu niciodată n-am vândut o ființă dragă cui oferă suma cea mai mare.

La asta nu mai avea ce să-i răspundă; cuvintele lui o răneau, insuportabil de dureros. Se întoarse brusc, încercând cu disperare să scape, dar John o mai ținu o clipă – ca să fie clar că era mai puternic decât ea – înainte de a-i da drumul. Serena se retrase grăbită lângă fereastră, rezemându-și fruntea de geamul rece.

— În legătură cu Cynthia, reluă John, risipind tăcerea încordată care se lăsase. Vom face tot ce se poate ca să pară o vizită oarecare.

— N-o să ne creadă nimeni, răspunse Serena cu voce surdă. Cel puțin, nimeni dintre cei care ne cunosc destul de bine pe amândouă.

— Vom spune clar că situația s-a schimbat, replică el calm. Acum, că sunteți amândouă măritate, aveți multe în comun. Ce poate fi mai firesc decât să fi venit într-o vizită, preferând să stea la noi, nu la părinții ei?

— Lumea știe cât de apropiate sunt ea și Lillian.

— Totuși, acum când prima...

Ezită un moment; când vorbi din nou, glasul îi era sarcastic.

— Acum, când prima văpaie a lunii noastre de miere s-a stins, e firesc ca tu și Cynthia să vreți să petreceți puțin timp împreună.

— N-am timp de petrecut cu Cynthia. Sunt prea ocupată la școală, îi aminti Serena, observând absentă cum aburea geamul cu respirația. Nu pot!

— Ba poți. Mă îndoiesc că până și marele zeu Brandenson

lucrează atât de multe ore pe zi ca tine. După tot ce-ai făcut în ultima lună, nu poate refuza să-ți lase puțin timp liber.

Era atât de sigur de sine, convins că oamenii făceau întotdeauna așa cum plănuia el; atât desigur că Serena n-avea să i se împotrivească... și, poate, avea dreptate. Avea să-i fie greu să-l înfrunte la tot pasul; deja se săturase de atâtea tensiuni, priviri reci și cuvinte rămase nerostite...

În spatele ei, John umbla prin cameră, oglindit în ochiurile de geam ale ferestrei întunecate. Căuta printr-un dulap, cel care fusese al ei. Serena îl golise cu o lună în urmă, dar acum observă nedumerită că era destul de plin.

— Ți-am adus lucrurile aici, spuse John, parcă ghicindu-i gândurile. Când mi-am dat seama că Cynthia avea să stea la noi, i-am cerut doamnei Hutchins să-ți ia lucrurile din camera de oaspeți.

— De ce?

Serena se întoarse dinspre fereastră, ca să vadă mai clar ce făcea. Umbla prin hainele ei de parcă i-ar fi aparținut – la fel ca ea! Își spuse, cu o răzvrătire scurtă de furie, care se stinse aproape la fel de repede pe cât se aprinsese. În fond, era stăpân pe viața ei – și în cel mai propriu sens al cuvântului.

— Dacă Cynthia nu și-a adus nimic cu ea de la Houston, n-o să aibă nevoie de mult spațiu.

— Nu la confortul Cynthiai mă gândeam, preciză el indiferent. Voiam să fiu sigur că noi doi prezentăm un front unit. Nu trebuie să știe care e situația între noi.

— Dar știe! protestă Serena. Ea a fost prima care mi-a spus.

— Așa ai susținut tu, confirmă John sceptic; n-o crezuse prima dată când încercase să-i explice și era clar că n-o credea nici acum. Nimic nu arată că lucrurile nu s-ar fi schimbat între noi – o lună de conviețuire poate face minuni, știi bine.

— Vrei s-o convingi că ne-am petrecut timpul ăsta îndrăgostindu-ne la nebunie?

— Cam asta ar fi ideea, consimți el tăios, dar n-am s-o conving numai eu. Trebuie să mă ajuți și tu.

— N-am să te ajut!

— Ba ai să mă ajuți, Serena.

Suna ca o poruncă.

— Face parte din sarcina pe care ai acceptat-o și aștept cooperarea ta.

— Și dacă refuz?

— Ai să regreti.

Punct. Nu mai aveau ce discuta, își spuse Serena, tremurând. Prefera să nu se gândească la mijloacele prin care-și putea impune voința. De ajuns să știe că n-ar fi ezitat s-o pedepsească. Era prinsă ca într-o capcană.

— Poftim. Pune asta pe tine.

John luase din debara o rochie de seară roz-închis.

— Îmbrac-o, Serena, îi ordonă el, văzând că nu se mișca. Ia-o pe tine sau, de nu, te îmbrac eu, așa să-mi ajute Dumnezeu.

Era în stare. Serena îi cunoștea orgoliul.

— Bine, primi ea, luând rochia și ținând-o în față ca pe o pavăză, dar va trebui să ieși cât timp mă schimb.

— Regret, draga mea, replică el trăgănat, cu un zâmbet complice, dar rămân. Am să mă întorc cu spatele, dacă vrei.

— Și eu, se răsti ea.

Și, întorcându-se, începu să-și scoată repede taiorul bej, aruncând pe jos jacheta, fusta și bluza.

Rochia de seară era din cașmir moale, mângâindu-i cald pielea, înainte de a coborî în falduri grațioase spre podea.

— Sunt gata, anunță ea rece, întorcându-se spre John.

Se înroși la față, când îi văzu zâmbetul de admirație. Era clar că alesese rochia ca s-o facă să se simtă redusă la statutul de obiect sexual.

— Satisfăcut?

Zâmbetul lui John se lăți.

— Foarte.

O inspectă încet, fără să-i scape nimic, stăruind asupra felului cum materialul îi accentua curbele sânilor... cu un efect aproape depravat.

— Îți stă foarte bine, cu excepția părului. Vreau să ți-l desfaci, hotărî el.

Înainte ca Serena să se poată întoarce spre oglindă, John

parcursese distanța dintre ei. Îi simți respirația caldă, pe când începea să-i scoată agrafele. „Nu!” țipă ea în sinea ei, chinuită de amintiri, neavând nici curaj și nici voință ca să pună capăt momentului. Nu putea decât să stea mută în fața lui, prea speriată ca să se mai miște.

— Așa, îți stă mult mai bine, spuse el când termină, privindu-i fața, cu o expresie distrată, în timp ce continua să-i răsfire părul cu degetele. Arăți... aproape ca fata de vara trecută, continuă, cu un glas mai profund, dar nu tocmai. Ai nevoie de un sărut.

— Nu!

— Ba da.

Și, când Serena vru să se smulgă, degetele lui i se încleștară în păr, ținând-o pe loc.

— Nu se poate! N-ai niciun drept!

— Ba am toate drepturile, iubito. Dumnezeu mi-e martor că am plătit destul pentru privilegiul ăsta, îi reaminti el rece.

Dar nu era nimic rece în felul cum gura lui se lăsă peste a ei, silindu-i buzele să se despartă, pecetluindu-le cu o sălbăticie feroce.

La început, Serena încercă să se împotrivească, împingându-i fără rost umerii, pieptul, brațele... Drept răspuns, John o sărută și mai apăsător, accentuând presiunea buzelor, explorându-i gura cu limba, fără nicio reținere. Nu mai avea nicio scăpare, recunoscuse ea deznădăjduită, așa că rămase pasivă sub asalt, cu mâinile rezemate fără rost pe pieptul lui. Era mai bine să renunțe la luptă, tot încerca să-și spună; mai bine să nu prelungească acea... acea agresiune.

Dar nu era mai bine, descoperi ea în clipa următoare; era incomparabil mai rău... și mai periculos. Acum, că încetase să se mai zbată, buzele lui deveniseră mai blânde, apăsarea lor peste gura ei era dintr-odată ușoară ca fulgul, sâcâind-o insidios, îmbiind-o să reacționeze.

Credea că uitase cum putea fi un asemenea sărut. Lăsase în urmă amintirea acelor nopți toride de vară când crezuse că dulcea tortură a sărutărilor lui însemna că o iubea. Totul era fals – acum știa, dar acest fapt nu făcea nimic ca să-i oprească reacțiile trupului. Familiara lăncezeală a dorinței se furia prin ea, lichefiindu-i oasele. Instinctiv, se înclină spre el, și în aceeași clipă John simți că era învinsă. Îi eliberă părul, pentru a o încercui cu brațele, trăgând-o mai aproape, în timp de mâinile ei îl apucau nervos de umeri.

— Așa, murmură el cu gura lipită de a ei, prinzându-i ușor buza de jos cu dinții, încurajând-o să-și muleze curbele maleabile după liniile dure ale trupului său. Așa e bine... și era și timpul, iubito, adăugă, ridicând capul și privind-o cu un zâmbet triumfător.

— Nu... protestă Serena fără convingere, nesigură dacă i se adresa lui sau sieși; nu știa decât că nu-și putea stăpâni reacția; încă mai tânjea după atingerile și sărutările lui; degetele i se înfingeau deja în părul lui aspru, încercând să-i tragă capul din noi spre ea. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut!

— Dar îți place senzația, replică el, cu o luminiță amuzată în ochi, hărțuind-o cu sărutări scurte și ispititoare, până când Serena oftă frustrată. Bine, hai încă o dată, consimți, chipurile „înduplecându-se”.

Și, în sfârșit, gura îi coborî peste a ei pentru o explorare înceată și prelungită, stârnindu-i în trup o adevărată furtună de simțăminte, incitând-o să reacționeze fără nicio rezervă sau rețineră.

— Orice-ai spune, reluă John după un timp, când sărutul se sfârși în fine, încă a mai rămas puțină vrajă.

— Nu înseamnă nimic, răspunse ea, evitându-i privirea.

Râsul lui nu făcu decât s-o înfurie și mai tare.

— Aș crezi? Nu sunt de aceeași părere, dar pe asta putem s-o rezolvăm mai târziu.

Deocamdată...

Se întrerupse, studiindu-i fața.

— ... arăți sărutată așa cum se cuvine, iar Cynthia va ghici destul de ușor ce anume ne-a reținut.

* * *

— Da' știi că nu v-ați grăbit, bombăni Cynthia, când John și Serena reveniră în living.

Credeam c-ați uitat de mine.

— Am simțit tentația, confirmă sec John, zâmbindu-i Serenei cu jumătate de gură, ca și cum ar fi avut un secret numai de ei știut. Dar, cum Serena n-a mâncat aproape nimic azi, trebuie să coborâm la cină.

— Am să văd ce ne-a lăsat doamna Hutchins, propuse Serena, ca să profite de această ocazie pentru a scăpa de John, fie și doar câteva clipe. Pot să...

— Ba nu, mă duc eu, o întrerupse el calm. Tu meriți să te

relaxezi – ai avut o zi mult mai grea decât a mea.

Că bine zicea, își spuse Serena abătută, privindu-l cum pleca spre bucătărie.

— Ce atmosferă casnică, remarcă Cynthia cu un râs acru. Aproape că s-ar zice c-ai îmblânzit tigru.

— Cum? Întrebă vag Serena, încercând să-și adune gândurile. La John te referi?

— Da la cine, iubito?

Cynthia se ridică în fotoliul de lângă șemineu, pornind cu mișcări grațioase spre bar, ca să-și mai toarne whisky. Vrei și tu? o întrebă.

Fără tragere de inimă, Serena clătină din cap. Un pahar de alcool ar fi ajutat-o să suporte mai ușor cina, dar nu era cea mai înțeleaptă idee. Avea nevoie să-și păstreze mintea limpede, la sfârșitul serii, când probabil John se aștepta să urce scara până în dormitorul lui și...

„Termină! Nu e nevoie să te gândești la asta acum”, se asigură ea, făcând un efort s-o asculte pe Cynthia.

— Nu mi se pare deloc cinstit, se plângea sora ei vitregă, oprindu-se doar ca să-și toarne pe gât aproape tot paharul, cu nepăsare. Am impresia că o duceți mult mai bine decât era de așteptat. Sunteți fericiți...

O spunea aproape pe un ton de acuzație.

— ... iar Gregory și cu mine ne-am despărțit!

— Ești chiar atât de sigură?

Serena nu luase niciodată în serios relația dintre Cynthia și Gregory. După părerea ei, povestea lor de dragoste și căsnicia care urmasse combinaseră fără succes pasiunea și pripa; iar acum, îi era la fel de greu să ia în serios destrămarea iminentă a acelei căsnicii.

— Ai plecat de la Houston, dar asta nu înseamnă că trebuie să divorțezi.

— Dar vreau să divorțez! se răsti Cynthia. Cinstit, vorbești ca John, sau ca mămica și tată. După tot ce ți-au făcut, m-aș fi așteptat ca tu să fii ultima care să mai creadă în dragoste și căsătorie.

— Dar lucrurile se mai și schimbă, se pomeni Serena răspunzând, căci așa ceva ar fi așteptat John din partea ei; John voia ca Cynthia să creadă că erau căsătoriți cu adevărat, iar Serena n-avea de

gând să-l sfideze pe față – mai ales după mica scenă din dormitor. Numai fiindcă am pornit cu dreptul, nu înseamnă că nu putem...

Se întrerupse brusc, descoperind că nu era capabilă să spună chiar orice ca să-l mulțumească.

— ... Că nu putem decide că, de fapt, căsnicia ne convine amândurora de minune, încheie John în locul ei, lăsând-o să se întrebe de cât timp asculta în ușă. Nu-i așa, iubito? Întrebă încet, susținându-i privirea.

— Ba da...

Abia șoptise, dar reuși să zâmbească, și fu răsplătită cu o înclinare afirmativă a capului, abia perceptibilă.

Lua-l-ar dracu'! Tocmai dovedise că de mea toate atuurile, iar ei Ț nu-i mai rămânea decât să joace rolul soției ascultătoare. Dar, când se așezară la masă, nu mai fu atât desigur ă de ce se deranjase. În timpul cinei, deveni evident că Serenei nu-i revenea niciun rol. Toată conversația se desfășura numai între John și Cynthia.

— Am să divorțez, și cu asta am terminat, anunță sfidător Cynthia, într-o salvă de deschidere. Și nu văd cu ce te interesează pe tine.

— Mă interesează, fiindcă trebuie să se asigure cineva că nu faci un lucru pe care mai târziu ai să-l regreti.

John era tot numai farmec afabil, observă Serena, dar n-o surprindea. Stăpânea la perfecție așa ceva, cel puțin atunci când voia.

— Atâta vreme cât stai la noi și vei da impresia că ai venit doar într-o vizită, Gregory și părinții lui pot susține că totul e în regulă. N-au să facă ei prima mișcare, și nu te vor ierta dacă întreprinzi tu primii pași pe calea legii, sau dacă începi să vorbești despre problemele dintre voi. Scoate totul la lumină, și praful s-a ales de căsnicia voastră.

— N-are decât să se aleagă! insistă Cynthia, lansându-se într-o lungă listă de nemulțumiri, pe care Serena preferă să n-o mai asculte.

Ceea ce se întâmplase cu mariajul Cynthiai nu însemna nimic pentru ea – ce să însemne, când propria ei căsnicie era un asemenea fiasco? Pe moment, se simțea devorată de probleme; pentru prima oară într-o lună – din ziua nunții, mai exact – era obligată să se confrunte cu realitățile acelei farse care o ținea legată de John.

Ce ironie, medită ea, că acum Cynthia juca – oricât de accidental – rolul de catalizator!

Mai îndeplinise o dată aproape aceeași funcție, când o înștiințase pe Serena că, măritându-se cu John, intra într-un aranjament de afaceri, nu în căsătoria din dragoste pe care și-o imaginase. În ziua nunții, frumosul basm din mintea Serenei se spulberase în patru vânturi – și totul, numai datorită Cynthiei.

CAPITOLUL DOI

Cynthia bătuse o dată în ușa dormitorului, apoi intrase, trântindu-se nonșalantă pe pat.

— Mămica a spus că ar fi cazul să vin să văd ce mai faci, explică ea, privind-o pe Serena, care stătea așezată la masa de toaletă, în lenjeria ei crem, fardându-se. Nu mai e mult.

— Nicio oră, confirmă calmă Serena, aplicându-și rimel pe gene.

— Da calmă mai ești! Eu în faza asta eram o epavă, își aminti Cynthia, cu nostalgie. Dar în cazul tău e altfel. Cred că e mai plăcut așa...

— Ce să fie mai plăcut?

— Că nu-ți faci iluzii. Nu e nevoie să te întrebi dacă ai să-l dezamăgești. Vreau să zic, nu-l interesează decât să se însoare cu tine, corect? Așa că, după ce ți-a pus inelul în deget... pac! Asta a fost, atât a așteptat. Nu e nevoie să te preocupi să-l faci fericit, sau să faci totul așa cum vrea el. Doar măritându-te cu el, ți-ai găsit libertatea – n-ai nicio grijă, nicio nevoie să încerci...

Oftă adânc, dintr-odată neașteptat de gânditoare.

— În unele momente, îmi doresc ca și între Gregory și mine să fi fost așa... un aranjament de afaceri simplu și civilizat.

„... Un aranjament de afaceri simplu și civilizat”. Un aranjament de afaceri? Serena ascultase doar pe jumătate atentă, Dar aceste ultime câteva cuvinte se auziseră tare și clar, și-i reverberau în minte.

— Un aranjament de afaceri? repetă ea, punând cu grijă pe masă periuța pentru rimel. Ce vrei să spui?

— Cum adică, ce vreau să spun? replică Cynthia, chicotind. Renie, doar știi ce vreau să spun... e fermecător de simplu! John vrea să fie acceptat în înalta societate, iar tatăl are nevoie de bani, așa că tatăl e de acord să te măriți cu John în schimbul banilor lui. Simplu și cinstit!

Serena stătuse cu spatele spre Cynthia, privind-i imaginea

reflectată în oglindă, dar acum se întoarce s-o întrebe:

— Despre ce vorbești?

— Despre târg, răspunse calmă Cynthia. Știi doar... adică, știi, nu?

— Nu există niciun târg! declară tăios Serena, întrebându-se de de încerca sora ei vitregă să-i strice ziua nunții, scornind minciuni. Știi bine că nu-i adevărat!

— Dar tăticul așa a spus! protestă Cynthia. Îl tachinam că la început se împotrivise atâta căsătoriei tale cu John. I-am spus că nu înțelegeam cum de s-a calmat așa, dintr-odată, și te lasă să te măriți cu un bărbat fără niciun statut, fără o familie bună... și cred că am mers cam prea departe, pentru că până la urmă s-a înfuriat. A spus că n-a avut încotro, că ducea lipsă de bani, iar John i-a oferit atât de mult încât nu putea să refuze.

— Minți!

— Nu mint!

Privirea furtunoasă a Cynthiaei se ciocni cu a Serenei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Renie! Chiar crezi că s-a îndrăgostit de tine? Un bărbat ca el – atât de atrăgător, de delicios pe plan fizic? Un bărbat ca John nu se îndrăgostește de o fată ca tine, și-n niciun caz nu se însoară din dragoste. John e un parvenit; tot timpul trebuie să stea cu ochii-n patru după cea mai mică șansă – iar tu ai fost cea mai grozavă șansă care i s-a ivit vreodată. Tăticul știa; toți știam! Numai tu ești singura care ai fost prea oarbă ca să vezi...

Deschide ochii, Renie! John nu e îndrăgostit de tine...

Iar când Serena, fără să-i pese că până la nuntă nu mai rămăsese nici măcar o oră, se duse la tatăl ei, nici măcar nu fu nevoie să-l întrebe.

— Cynthia a încercat să-mi spună... începu ea.

Atâta fu suficient. Expresia de pe chipul distins al tatălui ei spunea totul.

— Deci e adevărat, șopti Serena, cu toate speranțele și fericirea ofilindu-i-se, murind, devorate în conflagrația de durere din sufletul ei. Tăticule, nu mă pot mărita cu el!

— Ba poți, ripostă el, cu convingere și suspect de repede. Asta nu schimbă cu nimic situația.

— Ba schimbă totul! Nu mă iubește.

— Dar tu îl iubești, interveni grăbit Ted Wright. Vrei să te măriți cu el, știi bine că așa e!

— Nu mai e cazul, răspunse Serena, cu o voce rece și moartă – o voce pe care nu și-o recunoștea. Când știu... Cum a fost, voia atât de tare să se înrudească prin căsătorie cu familia asta încât s-a oferit să mă cumpere?

— Ei, și? Ce-i rău în asta?

— Totul, șopti ea. Nu-ți dai seama?

— Îmi dau seama doar că fata mea capătă în sfârșit ceea ce și-a dorit, iar acum nu mai vrea! se răsti tatăl ei. Ei bine, nici nu vreau să aud! Ești nebună după el, erai hotărâtă să te căsătorești cu el, cu sau fără permisiunea mea! Nu mai trebuie decât să mergi până la capăt cu ceremonia. Asta n-o să-ți schimbe sentimentele!

— Ba mi le schimbă!

— Ei bine, n-ar trebui să ți le schimbe, interveni și Lillian, vorbind atunci pentru prima oară.

Era deja îmbrăcată pentru nuntă, arătând ca o tipică soacră de genul „dar arăți prea tânără ca să fii mama miresei!”. Acum intră în discuție, aruncând scânteii din ochii ei albaștri, fără a se deranja să-și ascundă hotărârea cinică.

— Termină cu prostiile, Serena. Cum spunea și tatăl tău, erai absolut hotărâtă să te măriți cu John, și vei vedea... căsniciile aranjate merg foarte bine, și nici asta a voastră nu va face excepție.

— N-o să fie nicio căsătorie, insistă Serena. În condițiile astea, nu!

— Serena, mă tem că nu înțelegi, replică Lillian cu aprindere. Nu poți refuza să mergi până la capăt. John și cu tatăl tău au stabilit totul, banii vor fi transferați imediat ce are loc nunta, iar tatăl tău are mare nevoie de ei. Mai rău, dacă nu te măriți cu John, le va spune tuturor...

— Ce le va spune? Întrebă Serena, uitându-se de la Lillian la tatăl ei. Mai e și altceva ce nu știu?

— Haide, Ted, îi ceru Lillian. E singura cale de a o face să coopereze. Trebuie să-i spui.

— Da, știu, consimți el cu inima grea. Ascultă, fetițo, oferta lui John... ei bine, a sosit la momentul potrivit. În momentul de față, sunt foarte strâmtorat cu banii, îi explică el, făcând apel la rațiune. Afacerile nu merg bine... niște investiții proaste, vreo câteva nereguli... Fără

banii lui John, s-ar putea să dăm faliment...

— Și mai e ceva, ca și cum atâta n-ar fi fost de ajuns, se repezi Lillian. John l-a determinat pe tatăl tău să-i mărturisească. Știe totul, motiv pentru care trebuie să te măriți cu el azi. E singura cale de a-l face să tacă.

— Serena, nu-mi face asta, o rugă îndurerat tatăl ei, palid pe sub bronzul pe care nu și-l pierdea tot anul. John ar putea să mă ruineze.

— Dar dacă...

— Nu există niciun „dacă”, Serena, o întrerupse scurt Lillian, refuzând să abandoneze lupta și, împreună cu Ted, respingând toate protestele și obiecțiile Serenei.

* * *

Până la urmă, câștigaseră, deși nunta începuse cu întârziere. O obosiseră, Lillian folosindu-și voința autocratică, în vreme ce Ted Wright specula iubirea pe care i-o datora Serena. Însă s-ar fi putut ca nici atâta să nu fie de ajuns; ceea ce alungase coșmarul fusese replica finală a tatălui ei:

— Draga mea, nu se poate spune că John nu te iubește – în felul lui, cel puțin. Numai fiindcă mă plătește, asta nu înseamnă că... Ascultă, indiferent ce a existat între voi... încă n-a dispărut!

Desigur! Își spuse Serena, electrizată și transformată de acest gând. De ce nu i-o spusese de la bun început? Dintr-odată, totul era clar. John o iubea – la fel de mult cum îl iubea și ea pe el – și nu cumpărase numele și poziția socială a familiei ei. Îi dăduse tatălui ei bani cu speranța de a-i obține acordul. John dorise s-o scutească de durerea înstrăinării de familie. Nu era un aranjament de afaceri cinic – decât din partea lui Ted Wright. Serena nu voia să-i examineze prea îndeaproape motivele, dar un lucru era clar: mâinile lui erau cele nu tocmai curate; își vându-se consimțământul de părinte.

Și John? Ei bine, John nu încercase decât să-i ușureze situația... Sigur că o iubea! În loc de a dori să contramandeze nunta, ar fi trebuit să-i mulțumească lui John – și jura să-i mulțumească, imediat ce rămâneau singuri.

* * *

Nunta fusese exact așa cum sperase Serena: o ceremonie simplă, într-o biserică veche și frumoasă. Recepția, în schimb, fusese un chin. Mai mult pe gustul lui Lillian decât al Serenei, deși acum înțelegea de

ce se străduise Lillian atâta să realizeze o atât de impecabilă lansare mondenă a căsniciei fiicei sale vitrege cu un om care altminteri n-ar fi fost invitat la niciuna dintre petrecerile familiei lor. Totul făcea parte din pachetul cumpărat cu banii lui John, îşi spunea Serena, dorindu-şi să plece amândoi cât mai curând. Dorea – avea nevoie! – să rămână singură cu el.

Nu-şi planificaseră un voiaj de nuntă. Pentru doctoratul ei în studii americane, Serena avea multe cursuri şi cercetări, şi lucra ca asistentă a şefului de proiect. Nu-şi putea lua decât trei zile libere. În consecinţă, ea şi John stabiliseră să şi le petreacă în casa cea mică de pe Birch Court.

— De ce să ne pierdem vremea călătorind? Dacă stăm acasă, putem leveni două zile, propusese John, cu o privire sclipitoare şi un zâmbet complice care făcură inima Serenei să bată mai repede, de nerăbdare. Sunase perfect. Şi avea să fie perfect! se asigură Serena, după ce ajunseră acasă. Nu le mai rămăsese decât să lase în urmă un detaliu cam neplăcut.

— John, începu ea, imediat ce închiseră uşa, vreau să-ţi spun ceva... în legătură cu tatăl meu, şi cu ceea ce a făcut... Ei bine, voiam doar să-ţi mulţumesc.

— Serios?

Se aşteptase ca John s-o urmeze în living; în schimb, rămase pe loc, rezemat de uşă, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor.

— Ai fost foarte generos...

Serena ezită, trăgând adânc aer în piept, dorind ca John să nu aibă trăsăturile atât de lipsite de expresie încât nu-i indicau prin nimic ceea ce gândea.

— Cred că ai făcut-o ca să mă menajezi, dar nu era nevoie.

— Nu?

— În niciun caz. Aş fi preferat să n-o facă... îmi pare rău... încercă ea să se scuze – apoi, văzând că John tăcea în continuare, adăugă grăbită: n-ar fi trebuit, şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai dezonorant... că s-ar putea să fi plănuit totul.

— Aşa crezi? întrebă el, părând vag amuzat – dar şi oarecum detaşat, reflectă Serena, întrebându-se ce voia să spună cu asta. Vrei să spui că nu eşti sigură?

— Da! Nici prin minte nu mi-a trecut. Cred că n-a vrut să mă supere cu detaliile, încercă ea să explice, apoi își dădu seama că nu suna prea bine. N-am știut... și nici n-aș fi aflat, dacă nu-mi spunea Cynthia.

— Chiar așa? Vrei să spui că ea știa mai mult decât tine despre termenii tatălui vostru? Îmi vine cam greu să te cred, draga mea.

— Dar ăsta-i adevărul! Nici măcar n-am știut de existența unor termeni!

— Ba ai știut, și ai mai știut și că-i acceptasem – altfel, cum se explică faptul că tatăl tău s-a răzgândit?

— Eu credeam...

Se opri, simțind un nod dureros în gât. Nu încercase să-și explice capitularea neașteptată a tatălui ei. Fusese prea fericită, prea ușurată că se terminase cu scenele, ca să se gândească la acea schimbare miraculoasă.

— Credeam... am presupus că nu voia decât să fiu fericită.

— Și până s-a înduplecat fusesesi atât de nefericită... sau, cel puțin, așa m-ai făcut pe mine să cred.

— Am... nu te-am...

Ce se întâmpla? se întrebă ea, cu un sentiment de panică tot mai intensă. O acuza de ceva?

— Ai crezut că mă prefăceam? îl întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Și încă te mai prefaci, replică John, deși nu înțeleg de ce te mai deranjezi acum. Ți-a reușit; tatăl tău a obținut ceea ce dorea... de ce să mai continui cu teatrul?

— Ce teatru? întrebă Serena cu toată demnitatea de care era în stare, hotărâtă să-și păstreze calmul. N-a fost niciun teatru.

— Ba sigur că a fost, o contrazise el încet. M-ai dus de nas, iubito – deznădejdea ta, când tăticul a jucat scena părintelui indignat, sfâșietorul moment când te-ai rugat de mine să-i las timp să se mai gândească...

— Nu m-am rugat de tine... replică ea nesigură. Am fost sinceră, voiam doar să evit încă o scenă. John...

Întinse mâinile spre el, într-un gest rugător.

— N-am jucat teatru.

— Totul a fost teatru, o corectă el nepăsător, dar cu o lucire

nouă și periculoasă în ochi. Ți-ai jucat rolul – cu mult talent – încă de la început.

— Nu-i adevărat! Încercă Serena o ultimă oară, dar John n-o auzi; nu voia să audă. Atunci, de ce te-ai însurat cu mine? îl întrebă, ridicând tonul disperată. Dacă ai știut cu adevărat toate astea – ce ființă îngrozitoare sunt – de ce Dumnezeu ai mai mers până la capăt cu nunta?

— De ce altceva? ripostă el, făcând un pas spre ea. Și el, și eu, ne-am ales cu ce am vrut din aranjamentul ăsta. El a obținut banii de care avea nevoie, iar eu am căpătat ceva ce de obicei nu se poate cumpăra cu bani – permisiunea de a mă înrudi cu familia lui prin căsătorie.

Nu e un fleac; merită fiecare cent pe care l-am plătit. De-acum încolo, lumea bună din Boston n-o să-mi mai închidă niciodată ușa-n nas!

— E chiar atât de important? strigă Serena. Chiar atât de mult contează pentru tine?

— Tu ce crezi? i-o întoarse el ostil, cu încă un pas spre ea, silind-o să se retragă și mai mult. Altfel, de ce m-aș fi însurat cu tine?

De ce, într-adevăr? se întrebă ea, învinsă. Ar fi trebuit să știe de la bun început. Un om ca John nu se însura din dragoste; se căsătorea ca să parvină, ca să urce pe scara socială – din considerente dinastice, cum li se spunea pe vremuri. Nu era vorba de dragoste, și nici nu fusese vreodată, cu excepția a ceea ce simțea ea pentru el... ce simțise, se corectă repede Serena, nevoită să recunoască adevărul. Nu era dragoste... nu era nici urmă de dragoste...

* * *

— Poftim? Scuzați-mă, spuse ea automat, când își dădu seama că cineva îi vorbise, punându-i o întrebare, parcă.

John și Cynthia o priveau, iar Serena văzu că terminaseră de mâncat, în timp ce mâncarea ei era încă neatinsă.

— Eram... cu gândul în altă parte.

— Întrebases cum a fost la conferință, repetă John.

— Destul de bine, cred, răspunse ea prudentă, încercând să se comporte mai normal decât se simțea. La fel ca orice conferință, dar a fost interesantă.

— Și articolul tău, insistă John, explicându-i în continuare Cynthiei: Serena a avut de prezentat un articol – studiul asupra pietrelor funerare pe care l-a făcut în vara trecută... și cu ocazia căruia ne-am cunoscut, adăugă el încet, întorcând din nou capul spre Serena, cu un zâmbet fals. A fost bine primit.

— A fost...

De unde știa? se întrebă, privind-și fix farfuria. Doar nu discutasă cu el despre articol, nici despre conferință; în ultima lună, nu discutaseră nimic substanțial. Și atunci, de unde știa?

Doar dacă nu cumva...

Își ținea toate lucrările în biroul de vizavi de dormitor. Se putuse uita la articolul ei și la informațiile despre conferință oricând voia... ceea ce și făcuse, înțelesese Serena, simțindu-se invadată, cu mecanismul de apărare al intimității – și al singurătății – dintr-odată distrus.

Involuntar, ridică ochii spre el, și-i văzu în privire confirmarea gândurilor, și o cerere. Voia să joace din nou jocul.

— Da, a fost primit bine, cred. Au fost câteva comentarii interesante...

— Dar ești prea obosită ca să ne povestești acum – cazi de pe picioare. Ai nevoie de odihnă, hotărî John. Du-te la culcare, iubito. Cynthia mă poate ajuta să strâng masa, și n-o să întârziem mult.

— Nu prea mult, preciză Cynthia, cu o scurtă privire piezișă spre John. S-ar putea să-l mai rețin puțin pe soțul tău, explică ea cu un zâmbet suav. Mi-ar plăcea să petrec câtva timp cu el... acum când știu că nu e un monstru, așa cum spunea mereu mămica. Nu te superi, nu-i așa?

— În niciun caz.

Nu, nu-i păsa, reflectă Serena în timp ce ieșea din cameră; de fapt, nu-i păsa nici dacă stăteau toată noaptea! Ceea ce o deranja era faptul că fusese expediată, trimisă la culcare – ca un copil, își spuse ea nemulțumită, oprindu-se la jumătatea scării.

— O cafea? îl auzi pe John întrebând, tot numai farmec afabil.

Cynthia râse cristalin, înainte de a răspunde:

— De ce nu, dar mai bine în salon, la lumina focului... e mult mai plăcut, nu crezi?

Mult mai plăcut! repetă cu venin în sinea ei Serena, urcând mai departe scara. A tunat și i-a adunat! continuă, uitând însă de John și Cynthia când dintr-odată îi trecu prin minte altă problemă, mai presantă: unde avea să se culce?

Știa ce aștepta John de la ea dar, după scena dinaintea cinei, chiar credea că avea să se culce de bunăvoie în dormitorul lui? Cynthia stătea în camera de oaspeți, iar doamna Hutchins dusese lucrurile Serenei la etaj... Pe toate? se întrebă ea, privind cu o fascinație morbidă ușa camerei de musafiri. Cynthia și John continuau să converseze; Serena nu le distingea cuvintele, dar le auzea glasurile – confidentiale, aproape intime. Avea timp să arunce o privire, se asigură ea, deschizând fără zgomot ușa.

Ca de obicei, Cynthia lăsase toate luminile aprinse, iar Serenei nu-i fu greu să vadă cât de mult se schimbase camera. Suprafețele lustruite ale biroului și mesei de toaletă fuseseră eliberate de toate lucrurile ei; teancul de cărți dispăruse de pe noptieră. Dacă se uita în dulap sau prin sertare, știa că n-ar mai fi găsit nimic dintr-ale ei.

Acum, camera îi aparținea Cynthiai: o mulțime de cutii și pungi de la magazinele șic de pe Newbury Street zăceau împrăștiate peste tot, vreo două desfăcute – roadele unei după amiezi fructuoase. Cynthia avea mania cumpărăturilor, cu atât mai mult atunci când altcineva le plătea – cum făcea John de data asta. Devenise un obicei, să achite notele de plată ale familiei – iar acest gând o readuse în prezent.

Plătise destul ca să-i poată pretinde supunere; prefera să nu se gândească la scena pe care ar fi făcut-o dacă încerca să-și revendice camera. Și-n plus, toate lucrurile ei erau la etajul doi, în dormitorul lui John... unde n-ar fi stricat să se ducă, își spuse ea. Nu avea de ales – și, dintr-odată, își simți mâinile reci și tremurătoare, când închise ușa camerei care-i fusese refugiu în ultimele câteva săptămâni.

Trebuia să se culce în dormitorul lui John. Prezența Cynthiai în casă o pusese pe Serena complet la discreția lui – un avantaj pe care John îl recunoscuse, fără îndoială, imediat ce Cynthia apăruse în biroul lui. Avea un mare talent de a observa posibilitățile și a profita de pe urma lor. Fără acea capacitate, n-ar fi ajuns atât de departe. O folosea în afaceri, și o folosisese și în relația cu ea.

Iar acum, o avea la cheremul lui, recunoscuse Serena, înfruntându-i și fiorul de teamă, când pași pragul camerei lui. Închise

ușă, dorindu-și să aibă o cheie, să-l încuie afară. Numai de-ar fi putut! Treaba lui unde-și petrecea noaptea – cu Cynthia, n-avea decât!

Cândva, înainte de a afla adevărul și a i se spulbera toate visele, voise să împartă acea cameră cu John, și o găsisese cea mai minunată încăpere din lume. Chiar număraseră zilele până... Ei, și? se întrebă ea, dându-și seama că iar i-o luau gândurile razna. Mai bine să decidă cum rezolva problema actuală, cum să-l țină la distanță – orice, numai să nu se culce în același pat cu el!

Poate... pe canapeaua îngustă din camera de toaletă? Dar speranța i se risipi când auzi glasul profund al lui John și râsul melodios al Cynthiai, peste scârțâitul treptelor.

— Tot trează? întrebă John binevoitor, intrând în cameră. Credeam că ai adormit tun, de-acum.

— Nu m-am culcat încă.

Poate-ar fi fost mai bine să se prefacă, reflectă ea, dar acum era prea târziu.

— M-ai așteptat? se interesă el calm, rezemându-se de ușă. Aș fi preferat să știu.

— Știi al naibii de bine că nu te-am așteptat! se răsti Serena. Mă întrebam unde-am să dorm.

— Ai să dormi aici, răspunse el încet, dar hotărât. Aici, unde ți-e locul.

— Cu tine, nu!

— Ai mai spus. Care-i problema?

— N-am să...

Serena încercă să-și înghită nodul din gât.

— Adică... nu poți... n-am să te las...

— Ce? Să-mi fac de cap cu tine? o ajută el, cu o blândețe înșelătoare. Nicio grijă, iubito, n-am intenția să forțez problema. Aștept să faci tu prima mișcare.

— Pe care n-am s-o fac niciodată! se răsti ea, găsindu-și curajul în furie. Poți s-aștepti până-o să-ngețe iadul!

— Așa crezi?

John plecă de la ușă, parcurgând distanța dintre ei, cu zâmbetul pe buze.

— Eu nu cred, mai ales după scurta întâlnire pe care-am avut-o

adineaori. Te-ai dat de gol, Serena.

— N-o să se mai întâmple, jură ea, impunându-și să-i înfrunte provocarea din ochi. Mi-ai cumpărat numele și statutul social, locul meu în casa ta...

— Și în patul meu! interveni el încet.

— ... și tot ce-ai mai putut obține de la tatăl meu și Lillian, continuă Serena cu încăpățănare, dar pe mine nu m-ai cumpărat. Nu mă poți avea – sau, cel puțin nu în acel sens.

— Și totuși, vara trecută, medită John, cu privirea parcă furată de-o amintire, păreai foarte dispusă să mi te oferi și în acel sens.

— Asta a fost vara trecută, protestă Serena, cu un val de roșeață înfierbântându-i obrazii, când nu știam...

— Că mușcasem momeala? Că tu și preacinstitul tău tată plănuiserăți totul?

— Când nu știam că tot ce voiai era să mă cumperi! îl corectă ea, înfuriindu-se din nou.

— Mi-am mai spus – nu că ar conta cu ceva...

John se aplecă peste ea, atingându-i ușor cu degetele obrazul aprins.

— Între noi există o atracție prea puternică, Serena Winslow Wright Bourque. Oricât de mult ai protesta, tot o să se întâmple... dar nu în seara asta. Vreau să fii odihnită... entuziastă... când vom face dragoste pentru prima oară.

— Ha! Ai vrea tu!

— Da, confirmă el scurt, cu o expresie înverșunată, înainte de a se întoarce spre fereastră.

Du-te tu prima la baie, spuse după un moment, și pe urmă culcă-te aici, liniștită. Eu am să dorm pe canapeaua din camera de toaletă... doar dacă nu cumva te răzgândești!

Niciodată! jură Serena în sinea ei. Totuși, ultimul lucru pe care-l dorea era să continue cearta aceea, până-l provoca să facă ceva ce-ar fi regretat toată viața. Își luă cămașa de noapte și halatul, apoi trecu prin camera de toaletă, spre baie.

Când reveni, John stătea tot cu fața la fereastră, părând absorbit de ploaia rece care șiroia pe geam. Prudentă, îl ocoli și se strecură în pat.

— Acum pleci? Întrebă ea cu voce nesigură.

— Bineînțeles.

Dând din cap, John abandonează contemplarea ferestrei, pentru a stinge lampa.

— Noapte bună, Serena, mai spuse el, în întuneric.

Pașii lui se îndepărtară, apoi ușa se închise, iar Serena respiră în sfârșit din nou. Îl mai auzi un timp, umblând prin camera mică de toaletă, intrând în baie, după care zgomotul dușului acoperi orice alt sunet.

Susurul monoton al apei ar fi trebuit s-o adoarmă, dar prezența lui John atât de aproape o tulbura. Și patul la fel, descoperi Serena, încercând să-și găsească o poziție comodă. Nu avea nicio speranță, hotărî ea în cele din urmă. Era un pat prea mare și luxos, prea diferit de cel mic și îngust unde dormise în ultima vreme... și unde dormea acum Cynthia.

Lua-o-ar dracu' pe Cynthia! Își spuse ea, cu privirea în întuneric. Dacă nu-l părăsea pe Gregory, nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai ea era de vină!

Totuși, Serena știa că John ar fi forțat lucrurile, mai devreme sau mai târziu. N-o putea acuza pe Cynthia pentru asta și părea o prostie să se înfurie pe ea, mai ales atât de târziu.

În copilărie, nu se certaseră niciodată prea mult, fapt care-l bucurase nespun pe tatăl lor.

Când se însurase cu Lillian, aducându-le pe ea și pe Cynthia în casă, fusese hotărât să întemeieze o familie fericită – o familie adevărată. Și, în pofida tuturor așteptărilor, exact asta se întâmplase. Oricât era de tânără, Serena știuse că nu avea aproape nimic în comun cu mama ei vitregă și cu Cynthia. Pe acestea le interesau aparențele – hainele potrivite, coafurile, petrecerile, prietenii – pe când Serena era deja un suflet singuratic și un șoarece de bibliotecă, fericită numai în lumea închisă a imaginației sale. Ea și Cynthia merseseră pe drumuri separate, iar Lillian descoperise că nu era nevoie să exercite decât un control părintesc minim asupra fiicei din prima căsnicie a soțului ei. Se certaseră rareori și nu existase niciuna dintre scenele violente care compromit adesea încercările de a integra cu forța un copil din prima căsătorie în cea de a doua.

Când ajunsese la vârsta adolescenței, Serena știa deja că lumea

mondenă – atât de importantă pentru Lillian și Cynthia – nu era de nasul ei. Părăsise câmpul de luptă, pentru a se concentra asupra studiilor. În sinea ei, își spunea că era ridicol să-și consume atâta timp cu ceea ce era corect pe plan social. Probabil că fusese, recunoștea ea acum, un fel de snoabă pe invers, convinsă că era o ființă superioară. Și totuși, se purtase cu tact, ascunzându-și disprețul la adresa statutului social și convingerea că era mai presus de așa ceva.

Presupunea, totuși, că atitudinea ei explica de ce respinsese orice sugestie că John era altfel decât perfect. Opinia lui Lillian acționase invers, practic împingând-o pe Serena în brațele lui – reflecta ea, culcată în întineric, amintindu-și...

CAPITOLUL TREI

— Te duci să te-ntâlnești cu omul acela îngrozitor, cred.

Lillian ridică ochii peste ramele de baga ale ochelarilor pentru citit, privind-o pe Serena cu neplăcere vizibilă.

— Aș prefera să n-o faci. Nu-l interesează decât să înhațe o invitație la petrecerea noastră.

„Nu la petrecerea noastră”, o corectă Serena în sinea ei; „pe mine te rog să nu mă amesteci! E petrecerea voastră, a ta și a Cynthiai”.

Stăteau amândouă așezate la masa mică și elegantă pe care Lillian o folosea ca birou.

Amândouă erau la fel de blonde, deși Serena bănuia că acum un coafor era responsabil pentru măcar o parte dintre lucirile aurii din părul lui Lillian. Mama și fiica aveau aceiași ochi albaștri-deschiși, același profil delicat, același zâmbet strălucitor.

— Semănăm destul ca să fim surori, îi plăcea lui Lillian să repete, și avea dreptate. În vreme ce Cynthia creștea, Lillian reușise destul de bine să oprească timpul în loc, astfel încât acum amândouă păreau să aibă aceeași vârstă nedeterminată.

Semănau din toate punctele de vedere, își spusese Serena, și nici chiar căsătoria Cynthiai din anul trecut nu afectase relația strânsă dintre mamă și fiică. În mod ostentativ, Cynthia locuia acum la Houston, dar venea vara acasă, lucrând cu Lillian la planurile pentru petrecerea de Patru Iulie pe care o țineau în fiecare an în casa de vară a familiei, aflată la sud de Bonei.

— De ce nu aștepți până după patru? sugerează Lillian, umplând golul creat de tăcerea fiicei sale vitrege. Mai sunt doar două săptămâni

și nu vreau ca omul ăsta să-i facă pe prietenii noștri să se simtă prost, încercând să li se vâre pe sub piele.

— Cine? întrebă Cynthia, ridicând privirea de pe lista ei de invitați.

— Omul acela nesuferit, repetă Lillian. John Bourque. Antreprenorul care încearcă să-și plătească intrarea la petreceri selecte... îl știi doar! Ba nu, nu-l știi, își dădu ea seama, învrednicind-o pe Cynthia cu un zâmbet îngăduitor. Când a început să dea din coate încoace, tu erau atât de înnebunită după Gregory încât nu i-ai dat nicio atenție. E un venetic, un parvenit, n-are absolut nicio bază! îi place doar să se gudure pe lângă noi, și-l cred în stare să fi cumpărat casa de alături doar ca să fim vecini în timpul verii.

— Cred că exagerezi, măcar în privința noastră, interveni sec Serena.

Imediat, Lillian o măsură cu cea mai înghețată privire a ei, pe care o folosea în locul cuvintelor furioase. „Ușor ți-e ție să vorbești!” Reproșul nerostit plutea în aer.

— Așa crezi? întrebă ea după un moment. Eu nu. Suntem exact genul de oameni de care dorește să fie acceptat. Lasă-l în pace, draga mea.

— Nu pot, obiectă Serena fără convingere. Avem o întâlnire.

— Asta nu e nicio problemă. Telefonază-i și spune-i că azi e prea cald ca să te duci.

— Nu e la fel de cald ca la Houston, interveni Cynthia nervoasă, profitând de ocazie ca să se lanseze în litanie ei de nemulțumiri – Houston era un oraș prea călduros, prea umed, prea mare, prea nou... dar esențialul era că Houston nu era totuna cu Boston. În sinea ei, Serena bănuia că adevărata problemă era Gregory, care nu se dovedea într-un tot atât de interesant pe cât se așteptase Cynthia, însă orice discuție privitoare la acest subiect sensibil avea loc când era și Lillian erau singure. Numele lui Gregory nu era menționat în public; Cynthia se concentra asupra cusurilor orașului Houston, mizând pe răbdarea și răspunsurile compătimitoare ale lui Lillian.

Dar nu și de data asta, observă Serena. Lillian nu voia să audă nimic despre Houston; îi întrerupea campania de a o împiedica pe Serena să se vadă cu John Bourque. Un moment, Cynthia fu supusă privirii de gheață a lui Lillian.

— Iubito, știu că la Houston e îngrozitor de cald, dar nu poate fi mult mai rău decât aici, și e un pretext pentru ca Serena să contramandeze întâlnirea asta a ei.

— Mai bine găsește o cale să scapi, o sfătui Cynthia, zâmbindu-i conspirativ Serenei. Altfel, nu mai scapi de gura lui mămica.

— Ascultați, n-am să-l invit la petrecere, le promise Serena. Nu vreau decât să arunc o privire prin cimitirul care se află întâmplător pe proprietatea lui.

Lillian își dădu ochii peste cap, apoi spuse nervoasă:

— E o coincidență prea mare că a acceptat să-ți arate cimitirul ăla mic și nesuferit doar cu două săptămâni înainte de Patru Iulie. E clar că aleargă după o invitație, dar n-am să-l primesc la petrecerea mea!

— Perfect. Nici n-am să-l invit.

Sătulă de discuții, Serena își luă cheile și geanta cu materiale, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din casă.

Numai de nu și-ar fi subînchiriat apartamentul pentru a petrece vara acolo, medită ea, când ajunsese în mașină. Pe-atunci, ideea păruse foarte firească: să locuiască gratis în casa de vară, încasând în plus și chiria, avea să fie o mană cerească pentru economiile ei, și avea nevoie de fiecare cent dacă era numită asistentă a profesorului Brandenson – mult prestigiu, dar bani puțini. Când își făcuse planurile, păruseră ideale; și-n plus, dacă locuia în casa de vară se putea ocupa de niște cercetări serioase – un studiu al necropolelor coloniale din acel mic oraș de pe coastă.

Ideal! își spuse ea, clătinând din cap. Cea mai mare prostie! Totuși, ar fi mers, dacă Cynthia nu s-ar fi întors pe neașteptate. Fără Cynthia, Lillian și-ar fi petrecut cea mai mare parte a timpului în casa din Boston. Pe Serena n-ar fi deranjat-o nimeni, cu excepția celor câteva zile dinaintea petrecerii de 4 Iulie. O dată ce toată zăpăceala și veselia aia maniacală lua sfârșit, ar fi rămas singură în casă. Dar Cynthia, revenită pe neașteptate de la Houston, nu voise să stea la Boston. Ea și Lillian se instalaseră în casa mică de vară, creând haos în jur și amintindu-i cu forța Serenei de toate formalismele sociale pe care prefera să le evite.

Of, termină! își impuse ea, pornind mașina. N-avea niciun rost să se frământa, și risca să întârzie la întâlnirea cu John Bourque –

parvenitul, cum spunea Lillian – care probabil avea dreptate. În fond, Lillian ştia aproape tot ce era de ştiut despre înalta societate din Boston, pe când Serena pierduse legătura de câţiva ani.

În consecinţă, nu ştia aproape nimic despre John Bourque, decât că devenise o forţă importantă în Boston, răspunzător de multe dintre noile edificii rezidenţiale şi administrative din oraş. Întrucât nu frecventa lumea acţiunilor de binefacere elegante ale lui Lillian, Serena nu-l văzuse niciodată. O fi fost el un parvenit, dar asta nu însemna nimic pentru ea. Nu voia de la el decât să stea singură câteva ore în micul cimitir abandonat care ocupa un colţ al proprietăţii lui considerabile. Trebuia să consemneze inscripţiile de pe vechile pietre funerare şi să ia câteva însemnări despre sculptorii care le gravaseră.

Un moment, crezu că uitase de ea. Bătuse de mai multe ori în uşa din faţă, mare şi impozantă, renunţând în cele din urmă, pentru a căuta o altă intrare. Ocolind casă, descoperi că cele trei aripi ale acesteia formau o curte interioară însoţită, cu o piscină, câteva scaune de răchită şi două şezlonguri.

Într-unul dintre acestea stătea întins un bărbat. Şi ce bărbat! Îşi spuse Serena, cu inima tresărindu-i, când îi văzu fascinată trupul zvelt şi puternic, bronzat ca lemnul de tec. Purta blugi tăiaţi – altceva nimic, nici măcar o cămaşă – şi stătea cu spatele spre ea, dându-i posibilitatea să-i admire umerii laţi şi musculoşi.

Apoi, parcă simţindu-i prezenţa, omul se întoarse, cu muşchii unduindu-i-se pe sub pielea de un auriu închis, şi privirile li se întâlniră. Dură doar un moment, dar pentru Serena era de ajuns – destul ca să stârnească ceva în fiinţa ei... ceva ce niciodată nu mai simţise, nici nu-şi imaginase, o stare ce pesemne zăcuse în letargie, aşteptând ca apariţia lui John Bourque în viaţa ei s-o trezească...

Atracţie sexuală, îşi spuse acum Serena, ridicându-se în capul oaselor. Nu mai avea nicio speranţă să adoarmă. Ceea ce simţise prima dată la vederea lui John Bourque fusese atracţie sexuală – nimic mai mult.

Nimic mai mult? Îşi reprimă un râs nervos, strângându-şi picioarele la piept, cu braţele împrejurul lor şi fruntea rezemată pe genunchi. Nimic mai mult decât atracţie sexuală însemna destul! Însemna mai mult decât destul pentru o fată atât de lipsită de experienţă cum fusese ea... şi cum încă mai era, recunosc. Nu se

schimbasesc decât faptul că acum înțelegea puterea atracției sexuale, știa ce efecte putea să aibă dorința.

Dezaprobarrea familiei o împinsese pe orbita lui John Bourque, dar atracția sexuală – simpla putere a prezenței lui magnetice – o capturase acolo. Se întâmplase într-o clipă; lumea ei mică și sigură se dăduse în momentul când îl văzuse lângă piscină. În clipa aceea, înainte ca el să-i simtă prezența, Serena se pierduse complet, pradă unor emoții cu totul noi pentru ea.

Voise să-l atingă, își amintea bine. Stătea încremenită, întrebându-se cum ar fi fost să simtă puterea acelor mușchi, să-i măsoare lățimea umerilor, să-i savureze fierbințeala sângelui... Cu gâtul dintr-odată uscat, strângând în ambele mâini toartele genții, îl privise pe John Bourque cum lua pe el o cămașă albastră tricotată, îmbrăcându-se cu mișcări economice și ciufulindu-și părul negru.

Când se ridică, întorcându-se în sfârșit spre ea, Serena văzu că era foarte înalt, suplu și robust, cu ochii ca două lacuri întunecate și gura arcuită ușor la un colț, ca și cum i-ar fi plăcut ceva anume – căldura soarelui, poate. Porni spre ea, cu mișcări grațioase și sigure care-i aminteau de o felină din junglă, un animal zvelt și puternic, stăpân pe toți și toate.

— Eu sunt John Bourque, se prezintă el, întinzându-i mâna și strângând-o scurt pe a ei. De ce nu luăm loc?

Arată spre un colț umbrit, așteptând ca Serena să se așeze înainte de a ocupa scaunul din fața ei.

— Deci...

Făcu o pauză, privind-o fără ascunzișuri: mai întâi fața, apoi trupul cu forme modeste.

— ... Serena Winslow Wright.

Terminându-și inspecția, ridică din nou ochii spre ai ei.

— Vârsta: douăzeci și cinci de ani. Ocupația: studentă.

La vederea expresiei ei nedumerite, o învrednici scurt cu un zâmbet strălucitor, care-i făcea dinții albi să contrasteze puternic cu pielea bronzată.

— Când ți-am primit scrisoarea, te-am căutat în indexul străzilor, îi explică el simplu. Asta-i primul lucru pe care trebuie să-l știi despre mine: sunt un om meticulos, nu-mi scapă multe.

Nici nu era de mirare, își spuse Serena, fascinată. Lillian ar fi bombănit: „Te-a verificat, a vrut să fie sigur că ești cea care credea, că-i poți fi de folos” – dar asta era paranoia lui Lillian, iar Serena prefera să n-o creadă.

— Spune-mi de ce te interesează cimitirul meu, îi ceru John Bourque. În scrisoare ai spus că ești studentă în ultimul an la studii americane, dar... ce anume înseamnă asta?

— Studiez viața de la începuturile Noii Anglii – oamenii, felul cum trăiau, cum munceau, arhitectura, credințele religioase... iar cea mai numeroasă colecție de relicve puritane constă în pietrele lor funerare. Acum examinez micile cimitire de aici, din oraș.

Făcu o scurtă pauză, pentru că omul acela – cu splendoarea lui fizică și energia aproape palpabilă – amenința să-i răpească puterea de a se concentra; trebui să facă un efort pentru a se concentra asupra detaliilor studiului ei.

— Mă uit la lucrările diverșilor pietrari din secolul al optsprezecelea, cu speranța de a afla care familii îi preferau pe unii și care pe alții, și cum li se reflectau convingerile în imaginile gravate.

— Pare complicat.

— Nu prea e. Nu și dacă...

— Nu și dacă-ți știi meseria, încheie John Bourque în locul ei, văzând-o că lăsase fraza în aer, jenată. Dacă ăsta e adevărul – și se vede clar că așa este, în cazul dumitale – de ce nu spui?

— Păi...

Serena ezită, deconcertată de stilul lui direct.

— ... dacă spuneam, aș fi părut...

— Realistă, interveni el ferm. De ce să-ți ascunzi realele calități?

Fără îndoială, John Bourque n-ar fi făcut-o niciodată. Nu putea. Capacitățile și realizările lui erau tangibile – clădiri enorme care se profilau pe orizontul orașului Boston. Era un om care putea face lucruri importante, și arăta pe măsură. Nici nu se compara cu ea – o fată deprimant de mediocră. El construia turnuri până la cer, pe când Serena scormoneau prin cimitire uitate și pustii – ce idee morbidă!

— Dar n-ai venit aici ca să-mi ascuți opiniile despre dumneata, continuă el calm, rupându-i firul gândurilor. Ai venit să-mi vezi cimitirul.

Se ridică, mișcându-se mlădios ca o panteră.

— Mergem?

Serena nu se așteptase s-o însoțească; dacă era altcineva, nu John Bourque, ar fi preferat să se ducă singură. Chiar și acum, la douăzeci și cinci de ani, se simțea stânjenită și încurcată în prezența oricărui bărbat pe care nu-l cunoștea bine – și pe bună dreptate. Era o fată studioasă, care nu avusese prea multe întâlniri, și nici domeniul de studiu n-o ajuta. Puțini bărbați erau interesați de o fată care se îngropase în trecut!

— Nu e într-o stare prea bună, spuse el pe un ton de scuză, când ajunseră la ruinele zidului de piatră care înconjură cimitirul.

Stând unul lângă altul, priviră vegetația care năpădisese totul – iarbă înaltă, buruieni și mărăcini, vreo doi trandafiri cățărători cu tulpini noduroase și indisciplinate. Numai câteva dintre cele mai înalte stele funerare se vedeau din bălării, cenușiul lor discret contrastând calm cu verdeața din jur.

— E minunat, spuse Serena, în șoptă, pentru a nu risipi vraja. Îl găsesc extraordinar.

— Serios? Întrebă el, cu un zâmbet scurt, pieziș. Majoritatea oamenilor n-ar fi de aceeași părere.

— Știu, îi dădu Serena dreptate, descoperind cu plăcere că n-o deranja dacă omul acesta o considera diferită, dar eu nu sunt ca majoritatea oamenilor.

— În niciun caz. Ești unică, o asigură el, neumblată prin lume, una dintre inocentele vieții... înviorător de inocentă.

Îi întinse mâna – avea o strânsoare sigură, fermă, constată Serena, savurând scurta atingere – pentru a o ajuta să treacă peste micul zid.

Înăuntru, o lăsă s-o ia înainte, dar imediat ce Serena îngenunche să inspecteze primul mormânt ajunse lângă ea, aplecându-se să înlăture ierburile înalte. Serena zâmbi sfioasă, mulțumindu-i, apoi se întoarse grăbită să studieze detaliile gravate în piatră.

— Un craniu înaripat; e un cioplitor din North River, remarcă ea, gândind cu voce tare, în timp ce-și trecea mâna peste lespedea cu textură aspră. O piatră frumoasă, bine conservată, dar nimic deosebit...

Sperase mai mult, recunoscuse ea, trecând la piatra următoare, unde John Bourque înlătură din nou iarba care ascundea detaliile. Se

așteptase la ceva interesant, la o mare descoperire. Orice păruse posibil, datorită prezenței lui John Bourque, fiindcă era... ei bine, era un om interesant, nu? Interesant, atrăgător, mult mai drăguț decât era nevoie, de o masculinitate intensă... iar ea îi privea mâinile, își dădu seama dintr-odată – mâini puternice, bine îngrijite, dar fără nimic delicat, cu degete lungi și suple... Alarmată de direcția în care i-o apucaseră gândurile, își impuse – în sfârșit! – să privească piatra.

— Da, șopti ea, cu respirația tăiată.

Era ceea ce sperase să găsească, soarta părea să fi hotărât s-o descopere în ziua aceea, când deja îl descoperise și pe John Bourque. O gravură adâncă, dăltuită cu precizie, caracteristica vază cu un crin și câteva frunze, într-un chenar decorat cu alți crini... Nu încăpea nicio îndoială!

— E un J.N., anunță ea triumfătoare, ridicând privirea spre John, cu un râs bucuros. Nimeni nu știa că era aici, iar eu l-am găsit! Nici nu vă dați seama ce simt!

— Într-adevăr, n-am cum, îi dădu el dreptate, privindu-i fix fața, dar cred că e ceva important.

— Mai mult decât atât! E sculptorul meu favorit și... poate că mai sunt și altele, adăugă ea cu sufletul la gură, pregătindu-se să se ridice.

— Și eu sper, răspunse îngăduitor John Bourque, întinzându-i mâna. Asta înseamnă că cimitirul meu te satisface?

— O, da! îl asigură Serena, pornind să se uite la restul pietrelor imediat ce el îi dădu drumul. Mai găsi două pietre gravate de J.N. – într-un cimitir atât de mic! se minună ea, când își termină prima inspecție.

— Și acum, am atât de multe de făcut...

Se întoarse, întrebându-se unde-și lăsase geanta. Reveni în prezent când fu cât pe ce să se ciocnească de John Bourque.

— Iertați-mă! Am uitat că sunteți aici... se scuză ea, încurcată.

— Nu face nimic, atâta vreme cât nu mă alungi.

— Să vă alung? repetă întrebător Serena. Dar este cimitirul dumneavoastră, domnule Bourque...

— John, o corectă el, zâmbindu-i cu o expresie care-i oprea inima în piept. Iar acum e și al tău, oricât de mult timp ai nevoie.

— Ar putea să dureze ore întregi, îl preveni Serena.

Într-adevăr, dură mult, dar John rămase tot timpul cu ea, fără să dea niciun semn că s-ar fi plictisit.

— Gata, am terminat, anunță în sfârșit Serena, după ce-și încheie munca – măcar atâta cât putea face într-o singură zi. A sosit timpul să plec, adăugă, sperând să nu se observe cât o costa să rostească aceste cuvinte.

— Dacă insiști...

John se întoarse s-o conducă spre ieșire, pornind prin buruienile înalte.

— Dacă nu te superi, aș dori să mai vin o dată, spuse Serena, ocolind cu grijă un tufiș plin de spini, dar n-am să... Au!

Ceva o apucase de păr, trăgând-o dureros și silind-o ră rămână pe loc.

— M-am agățat!

— Într-adevăr, de un trandafir cățăraător.

John se întorsese deja să vadă, iar acum făcu câțiva pași spre ea.

— Te rezolv eu.

Veni și mai aproape, până-i mai despărțiră doar câțiva centimetri, iar Serena simți că vecinătatea lui o imobiliza la fel de strâns ca spinii. Temându-se să se uite în ochii lui, rămase cu privirea drept înainte, distrasă de felul cum cămașa tricotată i se mula pe mușchii trupului, de mirosul masculin și căldura pe care le emana. Așteptă încremenită, iar când degetele lui John începură să-i umble prin păr trase aer în piept, scurt, ca o reacție instinctivă la atingerea lui.

— Iartă-mă, n-am vrut, se scuză el, dar te-ai prins foarte strâns.

Serena închise o clipă ochii, recunoscătoare că John nu-i ghicise adevăratele sentimente, apoi reuși să bâiguie, cu o voce destul de sugrumată:

— Nu face nimic...

— Mai bine nu spune asta, până nu termin, o povățui el. Dacă termin. Ghimpii ăștia le știi pe ale lor... Poate dacă-ți scot câteva agrafe...?

— Orice...

Orice, numai să se termine nebunia aceea, își spuse ea; orice, să

pună capăt amestecului contradictoriu de surescitare și lâncezea A care-i invada trupul, orice numai să scape înainte de a cădea pradă impulsului nebunesc de a-și depune mâinile pe pieptul lui, orice... până nu se făcea total de râs!

Una câte una, John îi desprinsă agrafele, iar părul Serenei se revărsă peste mâinile lui – mâinile acelea puternice și bronzate... Un moment, i se mișcară prin păr, apoi vârfurile degetelor îi atinseră pielea capului. Serena le simți apăsând, trăgând-o mai aproape, până ajunse cu fruntea rezemată pe pieptul lui. Îi simțea fiecare respirație... și ar fi vrut să rămână așa pentru toată viața!

— Încă puțin, îi spuse el, într-un murmur profund, intim. Ești aproape desprinsă.

Dar n-avea să se mai desprindă niciodată, își dădu seama Serena, în timp ce mâinile lui continuau să-i elibereze ușor părul de fiecare spin. Toată viața avea să-și amintească momentul acela: cimitirul pustiu, căldura soarelui, mireasma trandafirilor, sunetul scăzut al respirației lui, atingerea degetelor lui în părul ei.

— Ăsta-i ultimul.

Glasul lui John risipi tăcerea, dar nu și vraja. Spinii n-o mai țineau prizonieră, dar – incredibil! – el o ținea, răsfirându-i ușor părul cu degetele.

— Vreau să te mai văd, îi spuse, sâcâindu-i simțurile cu glasul și cu atingerea lui. Diseară? Primești să te invit la cină?

Ușor, aproape imperceptibil, Serena dădu din cap – și-l simți expirând prelung.

— Bine.

În sfârșit, îi dădu drumul, făcând un pas înapoi pentru a-i studia o clipă fața, apoi zâmbi.

— Pe la șapte? Așa, ai timp să te pregătești?

* * *

— Ai timp să te pregătești... dacă te scoli acum. Altfel, ai să întârzi.

Era glasul lui John, vorbind pe un ton profund și intim ca o mângâiere, dar Serena știa că era ceva în neregulă. Fără tragere de inimă, deschise ochii – și văzu că lumea se schimbase.

Nu mai erau în verdeța bogată a cimitirului, iar John nu mai

purta cămașa albastră tricotată pe care și-o amintea. În schimb, avea pe el ceva alb; părea să fie un halat, nu o cămașă, și lăsa să i se vadă pielea și mușchii.

Dar când se schimbase? se întrebă ea, închizând din nou ochii și încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

— Serena, trezește-te. E miercuri. N-ai o conferință în dimineața asta?

Conferința! Conferința profesorului Brandenson! Prezentul o lovi ca o greutate de plumb. Deschise brusc ochii și se ridică în capul oaselor.

— Scuze... începu ea, mașinal. Deșteptătorul meu... cred că am uitat.

— Nici nu mă mir, date fiind modificările din casă, dar nu e o problemă.

John zâmbi, privindu-i fața, apoi coborând ochii mai în jos.

— Nu mi-a fost greu să te trezesc din somn. Aș face-o cu plăcere în fiecare dimineață.

— Nu va fi necesar, se răsti Serena, trează de-a binelea, ridicându-și cearșaful până sub bărbie, pentru a se apăra de inspecția lui atentă. Voi avea grijă să-mi pun ceasul, de-acum încolo.

— Nu mă îndoiesc, replică el sarcastic. Orice, cred, numai să eviți contactele între noi.

— Exact.

— Atunci, mai bine să profit de ocazie, hotărî el, smulgându-i cearșaful și începând să-i atingă cu degetul bretelele de satin ale cămășii de noapte.

— Nu mă atinge!

— Regret, iubito, dar e cam târziu ca să-ți aperi virtutea feciorelnică.

Se aplecă și mai aproape, iar Serena îi simți mirosul proaspăt, masculin.

— Am văzut deja – și am atins – tot ce ai de arătat acum, îi reaminti el, cu o sclipire periculoasă în ochi. Iar asta a fost înainte de a fi plătit privilegiul.

Privirea lui scânteietoare o țintuia locului, provocând-o să protesteze, țin timp ce-i urmărea cu degetele o bretea, atingându-i

ușor cu palma relieful sânelui.

— Asta-mi dă și mai mult dreptul să fac ce-mi place.

— Ba nu... n-ai niciun drept... șopti ea, temându-se să se miște, să respire chiar, dar știind că trebuia să facă ceva ca să-l oprească; inima îi bătea deja nebunește, iar dorința se strângea într-un nor dur; iar el știa, își spuse deznădăjduită, îi putea simți reacția. John, nu poți să...

— Nu-mi spune ce pot și ce nu, o preveni el, aplecându-se cu fața în dreptul ei. N-ai niciun cuvânt de spus, ai uitat? Te-am cumpărat. Am plătit cu vârf și îndesat. Am dreptul să fac tot ce vreau.

O mai privi câteva clipe, fără să spună nimic, cu mâna nemișcată pe sânul ei, tensiunea acelei stranii intimități încordându-se între ei ca un arc. Era clar că citea ceva în expresia ei, dar nu dădea nimic de gol. O venă îi pulsa cu furie la tâmplă, iar pielea i se întinsese peste trăsăturile feței, lăsând să se întrezărească o tușă de culoare pe sub bronzul rămas din vara trecută. Serena citea în expresia lui furie – furie și încă o stare, mai complexă. Bănuia că împotrivirea ei îl rănise în amorul propriu; în pofida termenilor cinici ai mariajului lor, John era hotărât s-o facă să-l dorească. Prezența ei în patul lui, mâna lui pe sânul ei, nu-i erau de ajuns.

Dorea mai mult; întotdeauna avea să dorească mai mult – orice, numai să nu piardă aranjamentul pe care-l obținuse.

— Acum îmi aparții, îi spuse el. Ești a mea, și pot face tot ce vreau... și oricând vreau. Ai înțeles?

Imperceptibil, Serena dădu din cap.

— Bine.

Lumea lor precară mai stătu un moment în suspensie, apoi John și retrase mâna și se îndepărtă de pat, iar Serena îndrăzni în sfârșit să-și tragă respirația.

Acum știa adevărul. Poate că se îndrăgostise de John pentru un timp, dar se terminase!

Cum l-ar mai fi putut iubi, după ceea ce-i făcuse? Era un profitor, prea viclan și calculat pentru ca în viața lui să fie loc de dragoste. N-avea cum să iubească un asemenea om!

— Nu, în niciun caz, își spuse ea cu voce surdă, închizând ochii ca să-și stăpânească lacrimile. Detesta acea parte a ei însăși, inteligentă, sceptică și rațională. Cândva, în vara trecută, crezuse că o

lăsase în urmă. Renunțase de bunăvoie la orice autocontrol, trăise guvernată de emoții și-și lăsase inima să-i dicteze hotărârile.

Ce greșală! recunosc ea cu tristețe, întinzând mâna orbește să închidă dușul și rămânând nemișcată până când ultimii stropi de apă i se prelinseră pe piele încet – aproape senzual. Vara trecută trăise o formă de nebunie; se sfârșise, dar ea era în continuare la discreția lui John... „Pot face tot ce vreau... și oricând vreau”, o amenințase el – și se cutremură, străbătută dintr-odată de un fior.

Ieși de sub duș, își înfășură părul cu un prosop, se șterse cu unul mai mare, luându-l apoi pe ea în chip de halat, încins deasupra sânilor. Desculță, reveni în dormitor, încremenind însă lângă ușă, când îl văzu pe John. Era îmbrăcat – ca un bostonian la patru ace, într-un costum cu dungi subțiri, cămașă albă scrobită și o cravată de mătase cu modele discrete.

— Am adus cafea, spuse el calm, ignorându-i expresia scandalizată. Vrei și tu?

— N-am timp.

Serena rămase pe loc, nemișcată, așteptându-l în mod ostentativ să plece.

— Trebuie să mă îmbrac și să mă pieptăn.

— Nu te jena de mine.

Dar n-avea cum să-și scoată prosopul și să se îmbrace, în prezența lui. Lua-l-ar dracu'! blestemă Serena în sinea ei, întorcându-se să caute foehnul prin sertarele mesei de toaletă.

Când înălță capul, se văzu reflectată în oglinda ovală, iar privirea ei sfidătoare se ciocni de a lui, mai speculativă.

— Ți face o deosebită plăcere să-mi invadezi spațiul? îl întrebă.

— Ce mai clișeu răsuflat, o dojeni el cu blândețe. Cred că revistele pentru femei sunt pline de banalități de-astea. Așteptam mai mult din partea ta.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Nu, nu mă dezamăgești, îi spuse el, privind-o cum își scotea prosopul de pe cap. Mă exasperezi, poate, și mă frustrezi... da, mă frustrezi, dar...

Nu era obligată să-l asculte, hotărî Serena, pornind uscătorul ca să-i acopere cuvintele.

John întinse mâna peste umărul ei, îi luă foehnul și îl închise.

— Încă nu, Serena, o sfătui el, aplecându-se să-l pună pe masă. Știu că miercurea stai adesea la universitate până târziu, și voiam să-ți spun ca în seara asta să n-o faci. Ieșim în oraș – noi doi, și Cynthia.

— Regret, dar n-am să pot ajunge, replică ea cu regret acid. Puteți merge fără mine.

— Nicio șansă, iubito.

O luă de umeri, cu un gest posesiv, zâmbindu-i când privirea ei surprinsă se ridică spre el, în oglindă.

— Vom prezenta un front unit – noi trei ca o familie.

— Ei bine, eu nu pot, obiectă ea. Am lipsit trei zile și mi s-au adunat lucrările pe birou. Profesorul Brandenson...

— ... a avut grijă să-ți dea cât mai multe de făcut, încheie John în locul ei. Nu mă îndoiesc. Bătrânul despot pare să-și petreacă mai tot timpul gășind noi și noi căi de a te ține cât mai ocupată.

— E meseria mea! Trebuie să...

— Să ce? Să fii ștergătoarea lui de la ușă? Să-l lași să te calce în picioare, în timp ce muncești în locul lui? Întrebă John sarcastic. Cred că ești cea mai supusă sclavă pe care a avut-o, are ochi pentru așa ceva. De-o lună întreagă, sari în poziție dreapă la cel mai mic ordin al lui, și nu te miști până nu-ți permite să iei pe loc repaus.

— E un privilegiu să lucrez pentru el, încercă să-i explice Serena, evitând să se concentreze asupra felului cum John îi strângea umerii. Sunt onorată că are atâta încredere în mine încât să-mi dea unele dintre lucrările lui. Da, sunt, insistă ea, când văzu expresia sceptică a lui John. Nu poți să înțelegi?

— În niciun caz, răspunse el destul de calm – dar Serena știa că făcuse o greșală, când îl văzu ridicând mândru capul. Cum aș putea? Eu sunt ignorantul care s-a lăsat de liceu; n-aș putea înțelege cerințele învățământului superior.

— Nu asta am vrut să spun, ripostă ea, șocată că-i trecea așa ceva prin minte; știa că n-o iubea, poate nici măcar n-o plăcea prea mult, dar trebuia să știe că nu era o snoabă! Doar știi bine că eu nu...

— Știi, oare? o întrerupse el încet. De fapt, nu știu aproape nimic despre tine... decât că ar trebui să presupun că aproape tot ce mi-ai spus vara trecută au fost minciuni.

— Și tu? îl întrebă Serena, rănită de nedreptatea acuzației lui. Vrei să cred că nu m-ai mințit niciodată?

— Poate că niciunul dintre noi n-a fost în întregime cinstit, consimți John cu un zâmbet rece, și poate că fiecare a primit ce-a meritat... ceea ce nu schimbă nimic acum. Vreau să vii mai devreme acasă diseară, Serena. Și cu asta am terminat.

— Ba n-am terminat! insistă ea cu îndărătnicie. Nu-i pot spune profesorului Brandenson că vreau să plec mai devreme în seara asta. O să mă sfâșie în bucăți.

— Atunci, nu-i spune. Pleacă și atât, îi propuse John, pe un ton tăios ca oțelul. Să fii acasă la șapte.

— Altfel, cred c-ai să mă pedepsești, nu?

— Nu, n-am să te pedepsesc...

John își trecu ușor mâinile peste umerii ei, urmărindu-i atent structura oaselor fragile.

Fascinată, Serena privi contrastul dintre mâinile lui bronzate și pielea ei albă.

— Eu nu sunt ca bunul dom' profesor. Nu forțez oamenii să mi se supună.

— Nu? întrebă ea, folosind sarcasmul ca să se apere de efectele insidioase ale atingerii lui.

— Nu.

Mâinile continuau să se miște, în josul brațelor, atingând-o ușor ca pana.

— Eu folosesc metode mai stimulative și mai plăcute ca să-mi ating scopurile. Dacă întârzii, am să mă gândesc la ceva, îi promise, aplecându-se să-i atingă umărul cu buzele. Ne vedem la șapte, iubito, mai murmură el. Să nu întârzii.

CAPITOLUL PATRU

Înainte ca Serena să poată obiecta din nou, John îi dădu drumul; ieși din cameră înainte ca ea să fi putut întoarce capul ca să-l vadă plecând. Dar nu era nevoie de prezența lui fizică, pentru a-i domina gândurile; își lăsase amprenta asupra ei încă din prima zi; la sfârșit, Serena fusese o cu totul altă persoană, toate acțiunile și reacțiile i se schimbaseră... datorită lui.

Dacă momentul acela din cimitir – când o ținuse strâns lângă el,

ca s-o elibereze din spini – n-ar fi fost suficient ca s-o lege de el, tot ar fi reușit până la sfârșitul primei seri – al acelei seri mistice, magice...

* * *

— E fantastic! exclamă Serena, după ce terminară de făcut comanda.

Probabil că era prea entuziasmată; fără îndoială, un om ca John Bourque era mai obișnuit să scoată în lume sofisticate blazate, genul de femei care acceptau fără comentarii acea moară veche, fermecător convertită în restaurant.

„Ei bine, așa să fie!” decise ea, ridicând sfidător capul. Știa deja că nu era sofisticată, și dintr-odată se simțea nefiresc de îndrăzneță. Pentru prima oară, era hotărâtă să abandoneze orice prudență; avea să fie așa cum o făcea John să se simtă – plină de viață și fără teamă de ași exprima sentimentele.

— Trei pietre de J.N., și o cină într-un asemenea local! se minună ea. Nu-mi vine să cred ce noroc am avut pe ziua de azi!

— Nici mie nu-mi vine să-mi cred norocului.

John îi zâmbi peste buza paharului, susținându-i privirea câteva clipe, înainte de a schimba subiectul.

— Vorbește-mi despre J.N., îi ceru el, și spune-mi tot ce știi despre necropolele vechi.

— Despre necropolele vechi nu știu nimic, iar despre J.N. nimeni nu știe prea mult, recunosc Serena.

Apoi își aminti ce spusese John, că nu îndrăzne să se arate așa cum era, și se grăbi să continue:

— Dar, în momentul de față, e clar că știu despre el mai mult decât oricine altcineva. E considerat printre cei mai buni cioplitori timpurii. Lucrările lui sunt inconfundabile, și uneori își grava inițialele pe pietre, dar nimeni nu-i cunoaște numele. Numai lucrările lui vorbesc despre el, și tocmai am găsit trei pietre de-ale lui care sunt sigură că nu figurează în nicio carte. Toate trei sunt exemple excelente ale muncii lui, iar una, în special, e cu totul diferită, ceva ce n-a încercat cu nicio altă ocazie...

Vorbea întruna, încurajată de atenția aparent avidă a lui John. I se ceruse să discute despre un subiect pe care-l cunoștea bine și-l iubea, și pe tot parcursul mesei fu extrem de elocventă, chiar expansivă. Abia când ospătarul fu nevoit s-o întrerupă pentru a întreba

dacă doreau cafea și desert, își dădu seama că John n-ar fi putut să strecoare niciun cuvânt, chiar dacă ar fi încercat.

— Am vorbit prea mult, spuse ea șocată, revenind brutal la realitate. Te-am plictisit de moarte.

— Nu m-am plictisit. Am învățat multe.

— Lucruri care n-aveau de ce să te intereseze.

— Serena, sunt dornic să învăț orice, o asigură el, pe un ton de o intensitate ciudată.

Ascultă, aveam paisprezece ani când m-am lăsat de școală și m-am angajat – un exemplu extrem de rebeliune adolescentină și dorință arzătoare de a fi independent.

Cerule! Niciodată nu mai întâlnise pe cineva care să se fi lăsat de școală, și-n niciun caz nu cunoscuse un om cu studii atât de reduse – deși lipsa lor nu era vizibilă, trebuia să recunoască.

— Părinții tăi ce-au zis? îl întrebă, privindu-l cu curiozitate și respect.

— Nu erau de față, ca să-și exprime vreo opinie, răspunse sec John. Tatăl meu... cine știe? N-am știut niciodată prea multe despre el, decât că a plecat când eu eram prea mic ca să-l mai țin minte. Mama a murit când aveam doisprezece ani, iar în următorii doi ani am fost, cum se spune eufemistic, „în grija statului” – prin diverse familii adoptive.

— Ce îngrozitor!

— Nu, nu tocmai îngrozitor, preciză el cu un gest de nepăsare. În cea mai mare parte, a fost destul de plicticos, să locuiesc cu oameni cărora le lipsea total imaginația. Când am început liceul, nu mai găseam niciun motiv serios de a nu mă apuca să muncesc, așa că am renunțat.

— Și e clar că ai avut succes, interveni Serena cu convingere.

— În timp, da. Din păcate, am rămas cu unele lacune cumplite la învățătură, și nu mă pot gândi la niciun subiect despre care n-aș dori să învăț cât mai mult.

— Dar... cimitirele puritane? întrebă ea, râzând sceptic pentru a-și ascunde sentimentele năvalnice cărora nu era sigură că le putea face față. Cui îi pasă de cimitirele puritane?

— Ție.

— Dar eu sunt diferită.

— Da, am observat, recunosc el cu un zâmbet strâmb, dar se pune întrebarea: ești destul de diferită? Ai vreo obiecție să-ți petreci seara cu un ratat intelectual?

Oare înnebunise? se întrebă Serena, stăpânindu-și un râs nervos. Ea nu era decât un șoarece de bibliotecă, banal și nesărat; chiar credea că o deranja să fie în compania lui?

— Sigur că n-am nicio obiecție!

— Nu? Ești pe cale să-ți iei doctoratul, iar eu m-am lăsat de școlă încă din liceu.

— Doar nu crezi serios asta?

— Ăsta-i adevărul.

— Dar experiența nu înseamnă nimic? ripostă ea. Uită-te la tot ce-ai realizat – în timp ce eu îmi toceam coatele pe băncile facultății sau cotrobăiam prin morminte vechi, tu ești unul dintre oamenii care au schimbat fața orașului Boston!

— Unor oameni nu le plac schimbările la față. Ar spune că n-am vrut decât să mă impun.

— Dar eu nu fac parte dintre ei.

— Nu ești o snoabă? Serena Winslow Wright... îi pronunță el numele cu grijă, deliberat, despărțind cuvintele în silabe, nu este o snoabă?

— În niciun caz! răspunse ea cam răstit, cu gândul la Lillian. Îi disprețuiesc pe acei oameni.

— Pentru că-ți poți permite. Serena Winslow Wright... Winslow, din aceeași familie cu Guvernatorul Winslow al Coloniei Plymouth, presupun. Ai venit cu „Mayflower”, nu-i așa?

— Nu personal. Corabia aia a navigat înainte de vremea mea, replică rece Serena, sperând ca John să nu vorbească serios. Și nu sunt o descendentă a Guvernatorului Winslow, ci a fratelui său mai mic, Kenelm, care n-a venit cu „Mayflower”. A venit mai târziu cu câteva corbării, și n-a ajuns guvernator. A fost un tâmplar oarecare.

— Cu câteva corăbii mai târziu, repetă John, cu o expresie răutăcioasă. Asta face din el un adevărat nou-venit, nu-i așa? N-a venit în 1620, ci mult mai târziu – cam prin 1623?

— Cam așa ceva, confirmă Serena, stăpânindu-și un zâmbet.

Ascultă, dacă vrei să auzi despre strămoșii de pe „Mayflower”, am unul pentru tine. Din arborele meu genealogic face parte și John Billington – sau, mai degrabă, zace beat mort la umbra lui. Nu e tocmai un strămoș cu care să mă mândresc – a fost de la bun început un scandalagiu și a devenit primul om care a fost spânzurat în Colonia Plymouth. E destul de aristocratic pentru tine?

— Totuși, e mai mult... începu John – apoi înțelese în sfârșit. Sunt de o sensibilitate deplasată?

— Cred că da, răspunse ea diplomatic, dar nu-mi vine să cred că e un lucru tipic pentru tine.

— De obicei, nu e, consimți el cu un zâmbet aprobator – poate chiar recunoscător. Numai că, dintr-odată, am devenit conștient de enormitatea faptului că iau cina cu Serena Winslow Wright.

— Nu crezi că și eu am perceput enormitatea faptului că iau cina cu John Bourque? ripostă ea. Unii dintre cei cu care lucrez ar da orice ca să ia cina cu tine.

— Datorită banilor mei?

— În cazul unora, da. Categorie, relațiile cu tine ar merita să fie cultivate, din cauza posibilității de a finanța un proiect de cercetare. Dacă n-ai avea niciun chior, unele femei – chiar și de la prăfuitele studii americane – tot ar face moarte de om ca să iasă cu un bărbat care arată ca tine... și mai există câteva, categorie din care fac parte și eu, care ar fi impresionate fiindcă faci lucruri importante, continuă ea grăbită deoarece, cu totul curajul neașteptat, nu voia să încheie cu acea referire la atracția lui. Faci lucruri practice, lucruri care contează în lume, în timp de noi nu facem decât să stăm cu mâinile-n sân, contemplându-ne buricele intelectuale.

— O, Serena! izbucni el în râs, aruncându-și capul pe spate. Nu ești deloc așa cum m-am așteptat!

— Nici tu nu ești așa cum m-am așteptat eu.

— Atunci suntem chit, nu?

Așa crezuse și ea, fără să știe ce urmărea. Nu-i trecuse prin minte că numele ei avea cea mai mică importanță pentru el. Și în niciun caz nu se așteptase să joace vreun joc, mai târziu, când John oprire mașina în fața casei.

— Am să te mai văd? o întrebă el.

Serena dădu din cap, jucându-și cu plăcere rolul de fată sfioasă,

care chipurile stătea pe gânduri.

— Da, mi-ar face plăcere.

— Bine. Și mie.

Degetele lui îi urmăriră ușor umerii, strecurându-i-se în păr. Pentru a doua oară în ziua aceea, îi scoase agrafele.

— Așa îți stă mult mai bine, spuse el aprobator, lăsându-i părul să se reverse pe umeri. Îmi place să te văd arătând sălbatică.

Sălbatică? Termenul îi reverbera prin minte. O plăcea sălbatică – pe ea, care nu fusese niciodată sălbatică, nici nu știa cum să fie sălbatică... deși își dădu seama că, în acel moment, tocmai se simțea puțin sălbatică. John îi găsisese ceafa și începuse să i-o mângâie, apăsând cu degetele încet, ritmic. Delicios, își spuse Serena, închizând ochii – și descoperind cât de erotic era acel mic gest.

— Serena, pot să te sărut?

— Aș vrea s-o faci, mărturisi ea, captivată de atingerea lui, desfătându-se cu apropierea lui, savurându-i parfumul masculin de mosc. Niciodată nu mai simțise o asemenea dorință, niciodată nu se mai simțise atât de atrasă de un bărbat. Avea nevoie de acel sărut – altfel, cum să se simtă întreagă? se întreabă – dar când buzele lui le atinseră în sfârșit pe ale ei, i se deschise o întreagă lume nouă a dorinței.

Un sărut – sărutul lui John – nu era decât un început, înțelese ea vag. Încet și blând, la început aproape grijuliu, o purta tot mai adânc și mai adânc în misterele vecinătății unui bărbat. O ademenea, îi sâcâia simțurile, până când buzele ei se întredeschiseră în sfârșit sub ale lui. Posesiunea o pârjolea până-n adâncurile ființei, aprinzându-i sentimente și senzații pe care nu și le cunoscuse. Când John o trase spre el, cedă de bunăvoie, Cu trupul topindu-i-se lângă al lui, apucându-l strâns cu mâinile de umeri.

„Oare eu i-am făcut asta?” se întreabă, când îi auzi respirația întretăiată. Simțea că John își pierdea controlul și se minuna că și el putea cunoaște o nevoie atât de mare ca a ei. „Nu-mi vine să cred!” exulta – ultimul ei gând conștient înainte de a auzi aceleași cuvinte repetându-se, peste cine știe cât de mult timp.

— Nu-mi vine să cred, murmură John, citindu-i gândurile – era sigură; atât de aproape ajunseseră, își spuse ea, atât de acordați unul după lungimea de undă a celuilalt; ce altă explicație ar fi putut să

existe? Magie totală, continuă el cu glas nesigur, rezemându-i capul pe umărul lui și atingându-i ușor tâmpla cu degetele. Doamne, sunt ani de zile... Serena, dulce Serena... când pot să te mai văd?

— Oricând. Oricând dorești, răspunse ea ca prin vis, cu deplină încredere.

„Asta a fost cea mai mare greșeală din viața ta”, își spuse, privindu-și imaginea în oglindă și lăsând în sfârșit acea primă noapte de vară în urmă, pentru a face față realității cenușii din dimineața de octombrie. „Că l-ai lăsat să te ia așa în stăpânire!” se dojeni ea, apoi se opri. „De ce faci asta?” Își întrebă chipul reflectat. „De ce pierzi atâta timp, retrăind greșelile pe care le-ai făcut, minciunile pe care ți le-ai spus?” N-avea niciun rost, și totuși... era ciudat, cum trecutul începuse dintr-odată să se repete.

În seara trecută, când John îi scosese agrafele din păr, îi redeșteptase memoria acelei prime întâlniri, și a celei de a doua – amintiri pe care le crezuse atât de adânc îngropate încât niciodată nu mai puteau s-o rănească. Iar în dimineața asta, când comentase despre profesorul Brandenson, îi reamintise cu forța de acea primă seară, singura ocazie când îi arătase ce simțea în legătură cu propria lui lipsă de studii. Singura diferență consta în prezentare. Ceea ce prețuisese ca semne ale relației care se forma între ei devenise o sursă de conflict, o nouă modalitate de a o răni.

Dar cel mai rău era felul în care încă o mai putea face să reacționeze față de prezența lui. În privința asta, nimic nu se schimbase, așa să-i ajute Dumnezeu! Oricât de dureros o lovise, indiferent că acum știa adevărul, când o atingeă încă mai lua foc, iar trecutul nu numai că se repeta, ci să i repezea la o ea, plesnind-o în față.

* * *

Serena știa că avea să întârzie la conferința de miercură dimineața a profesorului Brandenson. Mai știa și că, pentru profesor, un trecut ireproșabil nu reprezenta o scuză în cazul unei prime încălcări a disciplinei, ceea ce însemna că avea să se înfurie pe ea. Și într-adevăr, fu atât de furios încât se întrerupse în plin monolog – situație aproape nemaiîntâlnită – ca să se repeadă la ea imediat ce intră în sala de conferințe.

— Ce-i cu tine aici? Întrebă el, cu glasul tunându-i peste capetele

celorlalți participanți adunați în jurul mesei ovale. Departamentul ăsta te-a trimis la o conferință – cu mari cheltuieli – și tu nici măcar n-ai bunul simți de a veni punctual a doua zi! Mă obligi să-mi schimb planurile pentru întâlnirea asta, îți lipsești colegii de posibilitatea de a profita de ceea ce ai aflat la acea conferință... E de neiertat!

Pentru un om care arăta ca Santa Claus în costum de tweed, reflectă Serena, în timp ce profesorul continua s-o facă cu ou și cu oțet, avea instinctele ucigașe ale lui Attila Hunul. O toca mărunț, bucurându-se de prima ocazie pe care i-o oferise, își spuse ea, adoptând o atitudine filosofică – apoi redeveni atentă, când o frază neașteptată îi risipi calmul.

— Nici nu mă așteptam la altceva, de când știu că m-ai tras pe sfoară!

Tras pe sfoară? Cum îl trăsese pe sfoară? se întrebă Serena, știind că ar fi fost imprudent să-l întrebe pe acel arhanghel al răzbunării. Indiferent ce infracțiune comisese avea s-o afle destul de curând.

— Când am acceptat să te iau ca asistentă, erai necăsătorită, o acuză el. Mă așteptam – și am spus-o foarte clar – să te dedici în întregime muncii noastre. Dacă-ai fi știut, dacă ai fi avut cea mai mică bănuială că plănuiai să te măriți – lucru pe care ai avut grijă să-l omiți – nici în ruptul capului nu te-aș fi primit. Dacă ai de gând să-ți lași munca de izbeliște în timp ce te ții de jocuri de-ale tinerilor căsătoriți... dacă tu și mirele tău nu vă puteți abține nici măcar în timpul orelor de program... ei bine...

Ezită, probabil simțind, din expresia indignată a Serenei, că mersese prea departe.

Se pricepea de minune la atacurile personale, iar Serena asistase la multe îndreptate contra altora, dar de astă dată depășise cu mult limitele bunului simț și ale fair play-ului. Mai ales de data asta! Își spuse ea. Dat fiind că nici nu putuse fi vorba de jocuri de-ale tinerilor căsătoriți, atacul profesorului ar fi putut să fie comic, dacă n-ar fi fost atât de neplăcut.

— Ei bine, reluă el, deconcertat de tăcerea ostilă a Serenei, dacă-mi mai faci o dată, o singură dată, o figură ca asta, te dau afară pe loc.

* * *

— A fost absolut nedrept!

Judy, cea mai apropiată prietenă din departament a Serenei, venise la ea după conferință, roșie la față de indignare.

— Nu mi-a venit să cred că s-a înfuriat așa pe tine – mai ales după ce ai muncit atât de mult!

— Ei, se mai întâmplă... răspunse Serena, care nu era prea afectată; dintre cei doi tirani din viața ei – profesorul Brandenson și John – abuzurile profesorului i se păreau incomparabil mai puțin periculoase. Și cred că s-ar fi putut să fie și mai rău.

— Nu văd cum, spuse Judy înfiorându-se, și te-a nedreptățit îngrozitor! Cred că ești cea mai bună asistentă la catedră pe care a avut-o vreodată. Nimeni nu muncește mai mult decât tine, nimeni nu rămâne atât de târziu, și nici nu face atâtea dintre lucrările lui.

— Poate că aici am greșit, sugeră Serena, refuzând să recunoască faptul că atitudinea ei putea fi influențată de opinia lui John față de profesor. Țasta a fost primul prilej pe care i l-am dat ca să se ia de mine. S-ar putea ca tocmai din cauza să-mi fi purtat pică.

— Dar n-a avut niciun drept! protestă Judy. Și nu se cuvenea să facă aluzii la căsnicia ta. A fost dezgustător!

— Nu de cel mai bun gust, oricum, consimți ponderat Serena, dar Judy nici nu voia să audă de îngăduință.

— A fost mult mai rău, și trebuia să știe și el atâta lucru. Și a mai fost și cel mai nedrept lucru pe care ți l-ar fi putut spune. Soțul tău trebuie să fie un sfânt – să-ți suporte toate întârzierile, și cât îți aduci de lucru acasă.

— Nu e niciun sfânt, crede-mă, o asigură Serena cu voce șovăitoare, stăpânindu-și un acces de chicoteli neașteptate. John, sfânt – asta era bună! Totuși, considera că n-ar fi stricat să ia în serios amenințarea profesorului că avea s-o concedieze.

„Ei bine, n-am să-i dau ocazia!” își jură ea, în timp ce începea să corecteze lucrările pe care profesorul Brandenson i le trântise pe birou, instruind-o scurt să le noteze pe toate înainte de a pleca acasă. Era o muncă enormă, dar nu imposibilă – și o cale ideală de a se achita pentru întârzierea de dimineața.

Când în sfârșit își permise să ia o scurtă pauză, văzu că progresase. Teancul de lucrări necorectate se micșorase vizibil; cu

puțin noroc, avea să le termine pe toate, evitând astfel o nouă izbucnire a profesorului. „Înapoi la muncă!” își impuse ea, întinzându-se, cu o privire spre ceasul de pe perete, care arăta doar șapte și ceva...

Șapte! Într-o clipă, Serena sări în picioare. John o aștepta acasă la șapte, iar ea uitase – uitase sau refuzase să țină minte, deși asta nu conta cu nimic. Oricum avea să se înfurie pe ea, iar mânia profesorului Brandenson dintr-odată nu mai avu nicio importanță. John era cel care o îngrijora.

Avea să întârzie cu aproape o oră, și n-avea idee cum urma să reacționeze John. Oare avea să se înfurie? Să creadă că intenționat îi nesocotise instrucțiunile?... Ce întrebare absurdă!

Nu furia lui o speria, ci felul cum urma să și-o manifeste. Ce spusese? Că existau destule moduri plăcute de a o determina să facă ce voia el – idee la care nu suporta să se gândească.

N-avea de unde să știe ce putea să încerce. Nu putea decât să se pregătească pentru confruntare.

Ce confruntare? se întrebă ea, peste câteva minute, în timp ce intra în casă. După toate grijile pe care și le făcuse, acum vedea că o confruntare cu ea era ultimul lucru pe care părea să-l aibă John în minte.

— A, tu erai! exclamă Cynthia, observând-o în pragul livingului. Tocmai începuserăm să credem că n-ai să mai vii.

— N-am avut încotro. Am fost reținută, se scuză Serena, pe un ton ușor sfidător – nu că ar fi contat. John nici măcar nu se uita la ea.

Livingul era cufundat în întuneric, plin cu umbrele schimbătoare aruncate de flăcările din șemineu. John și Cynthia stăteau pe canapea, fără să se atingă – cel puțin în acel moment – dar totuși foarte apropiați, întorși parțial unul spre celălalt. John îi zâmbea Cynthiai – amuzat și indulgent – iar surâsul lui mai stăruia un moment, înainte de a-l înlocui o expresie întrebătoare și tăioasă.

— Ce s-a întâmplat... iubito? întrebă el, accentuând acel apelativ fără sens. Ai spus că ajungi acasă la șapte.

— Da, dar profesorul Brandenson s-a supărat pe mine, și a trebuit să rămân după...

— Cinsti, Serena, o întrerupse Cynthia, râzând, vorbești de parcă iar ai fi elevă. Te-a pedepsit să rămâi după ore – hai că asta-i

bună!

— Dar, într-un fel, încă mai e o elevă, sublinie John, iar profesorul Brandenson e un om serios. Părerile lui sunt foarte importante pentru Serena. Sper că nu ai necazuri prea mari cu el, nu?

„Și dacă am, ce-ți pasă ție?” ripostă Serena în gând, privindu-l un moment cu o expresie împietrită.

— Nu, capitulă ea, acceptând să-i facă jocul – dar numai de data asta. Am uitat să mă uit la ceas. Rămăsesem ca să corectez niște lucrări.

— Și le-ai făcut pe toate?

Serena ridică din umeri.

— Aproape. Le pot termina în seara asta, totul e să le aibă pe birou mâine dimineață la prima oră...

Lăsă fraza neterminată, dându-și seama că pe John nu-l interesau detaliile muncii ei; pentru el nu conta decât faptul că nu-i îndeplinise ordinele.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu face nimic. Mai ai timp să te schimbi, răspunse el, consultându-și ceasul. Cynthia a descoperit grămada aia de invitații pe care noi le ignoraserăm. Le-a parcurs și a găsit una care o atrage – nu știu ce acțiune de caritate, o recepție cu șampanie. Încă mai putem ajunge... dacă nu întârzii prea mult, mai strigă el după Serena, care urca deja scara.

În dormitor, Serena închise ușa în urma ei, dorindu-și din nou să fi putut s-o încuie, apoi se trânti în balansoar. Era o ușurare să-și golească mintea de orice gânduri, descoperi ea, legănându-se încet. N-avea să se gândească la John, nici la scena intimă pe care o întrerupsese.

— Serena?

Tresări la auzul vocii lui și îl privi fără să-și dea seama, câteva clipe, că John intrase în urma ei și închidea ușa după el.

— Te simți bine? o întreabă, părând preocupat – același joc, constată Serena, deși Cynthia n-avea cum să-l audă. Nici n-ai început să te schimbi.

— Nu vin, anunță ea simplu, susținându-i privirea. N-aveți nevoie de mine. Adineaori, când am intrat, păreați să vă simțiți foarte bine împreună.

— Ce este, Serena? Întrebă el binevoitor, alegând o rochie și întinzând-o pe pat, înainte de a veni până în fața ei. Să nu-mi spui că ești geloasă.

— Sigur că nu sunt geloasă! se răsti ea.

— Sau, te simți puțin exclusă? insistă John, neluându-i în seamă răspunsul. N-ar trebui – n-ai niciun motiv, continuă, aplecându-se să prindă de talie cu mâinile, pentru a o ridica în picioare. N-am nevoie de Cynthia – niciodată nu m-a atras ceea ce mi se oferă pe gratis; tu, însă, ești altfel, iubită. Îmi plac provocările – iar tu ești o adevărată provocare!

— Nu mă interesează... ce sunt... și ce-ți place ție! se bâlbâi Serena, cu răsuflarea tăiată, încercând să se smulgă din mâinile lui. Te rog... dă-mi drumul!

— Nicio șansă... clătină el din cap, zâmbindu-i. Cel puțin, până nu accepți să vii cu noi în seara asta.

Să vină cu ei – o credea nebună?

— Nu vin! insistă ea. Poate vă voi vă distrați, dar eu nu mă simt bine deloc, și n-am de gând să-mi pierd timpul la o petrecere fără niciun sens. Tu ești cel căruia îi pasă de Cynthia, tu ai invitat-o să stea aici, tu ai lăsat-o să-și facă de cap cu cardurile tale de credit...

— Și care-i problema? o întrerupse el, cu un calm amenințător. Te temi că nu va mai rămâne destul și pentru tine?

— În niciun caz!

— Sau pentru tatăciul? Iar a rămas în urmă cu notele de plată?

— Pe tatăl meu să nu-l amesteci! îl preveni ea, deși nu-i era prea clar de ce-i lua apărarea tatălui său, care se comportase la fel de incalificabil ca John. N-are nicio legătură cu...

— Ba are toate legăturile posibile cu aranjamentul ăsta, și dacă-ți închipui...

John tăcu câteva clipe, cu chipul ca o mască lipsită de orice expresie.

— Dacă-ți închipui că am să renegociez termenii, când n-am primit nimic pentru cât am plătit...

— Ai primit o poziție socială. Cynthia îți mănâncă din palmă. Nici atâta nu ți-e de ajuns?

— Pe moment, nu, răspunse el încruntat. Pe moment, vreau să

te schimbi și să te pregătești de plecare.

— Nu merg! repetă ea, bătând din picior.

— Bine, dacă insiști...

În chip surprinzător, John zâmbi, dar în același timp o strânse și mai tare de talie, iar Serena se simți trasă spre el.

— Dacă nu vrei să mergem, vom rămâne aici, și-mi voi lua alt lucru pe care l-am plătit...

— N-ai să-ndrăznești!

— Pentru un om ca mine, asta e totuna cu a-mi agita în față un steag roșu, o preveni el, continuând să zâmbească. Sigur că am să îndrăznesc. Cum crezi că a ajuns atât de departe un om ca mine, fără niciun statut social? Întotdeauna am îndrăznit să-mi iau ceea ce voiam.

— Dar nu și de la mine!

Serena se încordă, când fu silită să-i atingă trupul cu al ei.

— Am să mă împotrivesc.

— Nu pentru mult timp, replică el, cu un râs ușor.

Dar Serena știa că nu era nimic de râs. Ajunsese prea aproape, iar hotărârea începuse deja să-i slăbească.

— Fir-ai al dracului! se răsti ea, înfruntându-l, adunându-și ultimele puteri, tocmai la timp pentru a întoarce capul din calea sărutului. Ai câștigat. Vin cu voi.

— Da, mă așteptam, dacă te stimulam suficient, consimți John calm, dându-i drumul atât de repede încât Serena aproape că-și pierdu echilibrul. Îmbracă-te mai repede, și nici să nu te gândești să-mi spui că nu pot să stau aici în timp ce te schimbi.

— De ce? întrebă ea sarcastic. Te excită spectacolul?

— Dacă voiam să mă excit, iubito, n-aș fi ieșit din casă, replică John, râzând când îi văzu expresia ultragiată.

CAPITOLUL CINCI

Serena se auzi strigată de o fată blândă, cam de vârsta ei, alta care era clar că purta uniforma pentru genul acela de petrecere:

— Serena! Nu-mi vine să cred!

Fata se apropie, continuând să turuie:

— Renie, chiar ești aici... prima dată când te vede cineva, de la nuntă... e o veșnicie... începuserăm să credem că voi doi ați dispărut, și n-o să vă vedem niciodată în societate!

Reuși în sfârșit să răzbească prin mulțime.

— Grozavă lună de miere trebuie să fi avut! Încheie ea, privind-o în așteptarea unui răspuns.

— Am fost ocupați, replică scurt Serena, luând încă un crevet.

— Ei, haide, Renie! o îndemnă blonda. Ce-ați făcut, v-ați ascuns de toată lumea de la nuntă încoace?

— Nu ne-am ascuns, protestă ea, recurgând la răspunsul vag pe care-l repetase îndelung. Problema e că amândoi avem programe foarte încărcate. Pe John îl solicită mult munca lui, iar eu sunt încă la școală. Nu ne mai prea rămâne timp pentru petreceri.

— Dar aveți timp destul ca să stați în casă, pun pariu, remarcă fata cu un zâmbet ștrengăresc. Eu să fiu măritată cu un asemenea bărbat, nu cred că m-aș mai da vreodată jos din pat.

Chiar credea că un avans ca ăsta avea vreo șansă? se întrebă Serena, refugiindu-se la adăpostul altui crevet.

— Hmmm, mda... cred... răspunse ea în cele din urmă. Vreau să zic, sunt de făcut anumite lucruri, nu? Responsabilități...

— Ce oroare! râse blonda, aruncând din cap cu un gest disprețuitor. Personal, le-aș da dracului de responsabilități, dacă aș fi măritată cu unul ca el. E trăsnet tipul!

Și avea dreptate, recunoscuse Serena, căutând instinctiv silueta lui John peste buza cupei de șampanie. Era într-adevăr incredibil de chipeș, în costumul lui de seară, bine croit și foarte elegant. Când zâmbea – așa ca acum, cu dinții albi contrastând puternic cu bronzul rămas din vara trecută – Serena simțea că i se tăia respirația. Făcu un efort să-și mute privirea.

— Toți ne întrebăm ce hram poartă, îi mărturisi blonda, coborând vocea până la nivelul unui murmur bârfitor. Etnic, vreau să zic, explică ea, văzând expresia nedumerită a Serenei. Știi – e grec, sau italian, sau spaniol...? Încercam să ghicim. Vreau să zic, e așa de brunet și de sexy... trebuie să fie din vreo nație exotică, dar nu știm nimic despre trecutul lui, nu? Pun pariu că are sânge de țigan.

— Asta ce-i, un fel de bursă a pariurilor? se interesă Serena cu suavitate acidă, fierbând în sinea ei. Cine știe, câștigă?

— A, nu, nu tocmai! chicoti fata. Dar toate murim să știm... Renie spune-mi! Am dreptate? E țigan?

— Păi, de fapt...

Serena se aplecă spre ea, sâcâind-o cu o plăcere malițioasă.

— De fapt, este...

Indiferent ce-i făcuse, John nu merita să ajungă victima glumelor acelei blonde cu un singur neuron în cap!

— Este... american!

— American! repetă bovin blonda, după care pe chip îi apărură o expresie nervoasă. Of, Renie, știi asta! Dar înainte, ce-a fost?

— Cine știe? ridică din umeri Serena. Și ce, are vreo importanță? Dacă-i sondezi destul trecutul, descoperi că a venit din altă parte, la fel ca noi toți.

— Ei bine, nu e și cazul meu! se îmbătoșă blonda. Cum poți să spui așa ceva? Familia mea e aici dintotdeauna!

— Zău? insistă Serena, distrându-se copios. Oți fi cu toții indieni Cherokee, te pomenești!

— Nu suntem indieni Cherokee, se răsti fata – se vedea clar că pieile roșii erau o rasă inferioară pentru ea. Știi ce vreau să spun.

— Dar numai indienii Cherokee pot spune că au fost aici dintotdeauna – și Cheyenne, eventual, deși nici chiar asta nu e strict adevărat. Și eu au venit de altundeva – din Asia, mai precis. Numai că sunt aici de mai mult timp – cu cel puțin zece mii de ani mai mult – și trebuie să le fi fost mai greu ca oricui să ajungă. Drumul peste Strâmtoarea Bering, pe gheață, în timpul ultimei Ere Glaciare, n-a putut fi prea ușor – fără îndoială, a fost o izbândă și mai măreață decât traversarea cu „Mayflower”.

— Adică...

Blonda ezită, digerând cuvintele Serenei.

— M-am prins, reluă ea, încântată de sine și – în sfârșit – și de Serena. Vrei să spui că e indian!

— Ba nu, vreau să spun doar că, dacă poziția socială depinde de data la care ți-au venit strămoșii aici, atunci cele mai selecte cluburi ar fi pline de indieni – inclusiv petrecerea asta. Nu-ți dai seama? Încheie ea, pe un ton tipic pentru prelegerile universitare. Toate aiurelile astea genealogice nu înseamnă nimic.

— Ce multe știi tu! remarcă blonda rece. Mereu ai ținut-o cu toate chestiile astea pe care le-ai citit în cărți, făcându-ne pe noi,

celelalte, să ne simțim ca niște proaste. Cinstit, Serena, nu te-ai schimbat.

— Nimeni dintre noi nu s-a schimbat – tocmai asta e! zâmbi Serena, abandonând creveții și pornind mai departe. Tocmai pierduse o așa-zisă veche prietenă, reflectă ea, întrebându-se dacă blonda avea relații pe care John sperase să le cultive. Toți păreau preocupați numai de asta, în timp ce ea nu voia decât să ajungă acasă și să corecteze ultimele lucrări care o așteptau în servietă.

Era aproape miezul nopții când avu ocazia, lăsându-i pe John și Cynthia în living, cu paharele de brandy, la lumina focului. John o invitase să stea cu ei, dar îl refuzase cu o plăcere perversă. Să le țină companie în timp ce comentau petrecerea? Nu, mulțumesc!

Peste două ore, termină. Nu-i mai rămânea decât să ajungă la școală destul de repede pentru a fi la catedră înaintea profesorului Brandenson.

* * *

O trezi senzația că încăperea era plină de lumina soarelui. Ciudat, își spuse ea somnoroasă, îngropându-și fața în pernă. N-ar fi trebuit să fie soare. Totuși, era prea multă lumină pentru ora trei, patru dimineața...

Deschise prudent ochii, și văzu că era într-adevăr soare. Întorcându-se ca să se dea jos din pat, zări pe perna de alături o hârtie – o coală crem pe fața de pernă crem, cu cerneala neagră contrastând puternic. Exact ca John, își spuse ea cu un fior, ridicându-se în capul oaselor și luând hârtia de un colț.

Am hotărât să te las să dormi și am blocat deșteptătorul. Nu-ți face griji cu lucrările, am să le duc eu, în drum spre birou. Voi mai aranja și să nu fie nevoie să mergi azi la școală. Ne întâlnim toți trei să luăm masa – la Dante's, la ora unu.

Același, John

„Același, John” – asta ce mai voia să însemne? se întrebă Serena, privind cerneala albă și severă și literele la fel de severe – numai unghiuri ascuțite și trăsături brutale. Scrisul îi spunea tot ce voia să știe despre el: nerăbdarea, elanul, hotărârea, convingerea lui John că oamenii aveau să facă tot ceea ce le spunea el.

În acele câteva cuvinte, îi stabilise programul zilei – sau așa credea el, își spuse Serena, mototolind foaia de hârtie și aruncând-o de

perete. Ce tupeu! Era timpul să învețe că nu se putea să-i meargă cu comportamentul ăsta încrezut!

În ciudat atenției pe care o acordă părului, machiajului și îmbrăcăminții, ajunse la sediul firmei Bourque Properties and Construction în mai puțin de o oră. Mai fusese acolo doar o dată, în vara trecută. Pe-atunci, se credea îndrăgostită de John – ca o proastă! – avusese ochi numai pentru el și nu dăduse atenție împrejurimilor.

Acum, ieșind din lift în holul mare de la recepție, Serena văzu că ambianța era destinată să impresioneze pe toată lumea. Lambriuri de lemn închis pe pereți, o mochetă argintie moale pe jos, un cerc de fotolii comode, tapițate cu stofă albastră, două antichități de preț – totul, de cel mai bun gust, trebuia să recunoască. Se așteptase să vadă câteva tablouri de calitate, dar își dădu seama imediat de ce pereții erau goi. Birourile se aflau într-unul dintre turnurile pe care le construisese John, iar el – sau mai degrabă decoratorul, își spuse Serena cu pizmă – fusese destul de inteligent ca să-i dea seama că nici cele mai valoroase picturi nu puteau concura cu imaginea care se vedea prin ferestrele cât peretele: o mirifică panoramă a portului și a insulițelor. Azi, cerul era de un albastru viu, intens; apa avea o nuanță mai închisă, cu valuri înspumate punând ici și colo contrapuncte albe; insulele, un amestec de verde cu ruginiul și auriul frunzelor care se vestejeau. Erau culori pe care niciun pictor n-ar fi îndrăznit să le redea, își spuse ea, atât de absorbită și calmată de frumoasa priveliște încât, pentru câteva momente, uită de ce se afla acolo.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea bine modulată risipi vraja, iar Serena se întoarse spre recepționera atrăgătoare care păzea ușile duble de la intrarea în cabinetul lui John.

— Sunteți doamna Bourque, nu-i așa? Întrebă aceasta.

— Da.

Mă rog, așa-i era mai ușor, reflectă Serena, încercând să-și adune gândurile. Cel puțin, nu trebuia să suporte umilința de a încerca să dovedească faptul că era într-adevăr soția lui

John și avea dreptul să-l întrerupă.

— Aș dori să-l văd pe soțul meu. Acum, vă rog.

— Dar nu e aici, răspunse cu ușor regret recepționera. A plecat pe șantier.

— Înțeleg.

Ar fi trebuit să dea un telefon, înțelese Serena, începând să se înfurie pe sine pentru că-și pierduse vremea venind până acolo degeaba.

— Pe ce șantier s-a dus?

— La turnul cel nou.

— Și unde-i ăsta?

— Pe Broad Street.

Acum, recepționera părea surprinsă și cam suspicioasă. „Probabil nu-i vine să creadă că nu știu unde e șantierul”, își spuse furioasă Serena, simțind că fusese pusă într-o situație defensivă.

— Nu e departe, dar nu sunt sigură... s-ar putea să nu reușiți să vorbiți cu el.

— Ba am să vorbesc, o asigură Serena cu înverșunare demnă, răsucindu-se pe călcâie și apăsând pe butonul ascensorului.

Nu ea era de vină că nu știe niciun amănunt despre lucrările lui! Nu era vina ei că nu stăteau de vorbă în fiecare seară, ca un cuplu normal. Cu acel pact satanic pe care-l încheiase cu tatăl ei, John o exclusese din viața lui – și o silise să-l excludă dintr-a ei, își spuse Serena, simțindu-se înșelată. În lift, simți cum peste furie i se adăuga și durerea, gândindu-se la tot ce ar fi putut avea ea și John împreună – ceea ce sugerase el cândva că urmau să aibă...

— Te temi de înălțimi? o întrebase în vara trecută.

Când ea răspunsese că nu, John zâmbise.

— Bine. Într-o zi, vom urca în vârful unuia dintre turnurile mele.

— De ce? îl tachinase ea. Ca să-mi arăți ce faci, în schimbul timpului pe care te-am pus să ți-l petreci prin cimitire?

— Nu e vorba de niciun schimb, răspunsese John, neașteptat de serios. Mi-a plăcut cu tine în cimitire. Îmi place să te privesc cum lucrezi, când ești atât de absorbită încât tot restul lumii încetează să mai existe pentru tine...

— Te neglijez? întrebase Serena repede, cu o muștrare de conștiință. Te fac să te simți exclus?

— În niciun caz! N-am un amor propriu atât de fragil, o asigurase el, râzând, dar amândoi putem fi destul de concentrați când lucrăm și mă gândeam că, dacă ai ști câte ceva din ce fac eu, poate am

avea mai multe în comun. Și-n plus, cred c-o să-ți placă acolo, sus. E un sentiment îmbătător... ceva primordial și foarte liber, să fii în vârful unei clădiri înalte, înainte ca acoperișul și ferestrele să te izoleze de lume. Ai să vezi, îi promisese el, zâmbind.

Ei bine, acum avea să vadă – dar vizita aceasta nu urma să aibă nimic de-a face cu lucrurile pe care le aveau în comun, își spuse Serena, încetinind pasul, când văzu în față, pe peretele unei clădiri, o firmă cu sigla familiară a lui John. Era destul de simplă, clară și austeră, o stilizare a orizontului din Boston și un singur cuvânt, BOURQUE, scris cu majuscule negre și groase.

Clădirea cu firma părea terminată – cel puțin la prima vedere – dar încă mai era împrejmuată cu garduri. Serena păși nesigur în fața porții blocate cu o barieră, întrebându-se cum să intre. John nu se zărea nicăieri. Peste tot mișunau muncitori – bărbați și femei, în salopete de lucru, cu căști pe cap. Toți păreau ocupați, cu mișcări impresionant de hotărâte, iar Serena ezita să-i deranjeze.

Dar știa că trebuia să facă ceva. Să facă ceva! Își impuse ea, și în același moment auzi glasul cuiva strigându-i pe nume.

— Doamna Bourque? Aici, vă rog!

Unul dintre muncitori ridicase bariera și stătea alături, făcându-i semn să se apropie.

— Am bănuir că dumneavoastră sunteți, îi spuse el. Șeful mi-a spus să fiu atent, că o să veniți azi.

Fir-ar să fie, știuse! Dându-și seama ce făcuse, Serena simți că o cuprindea din nou furia. Mesajul fusese formulat anume așa încât să s-o provoace, întrucât John știa cum avea să reacționeze. Îi întinsese o cursă, iar ea fusese atât de naivă încât să muște momeala. Era aproape destul ca s-o facă să plece – dar asta ar fi lipsit-o de plăcerea de a i-o spune în față. Și avea nevoie de asta, avea nevoie de satisfacția de a-i șterge de pe mutră expresia aia îngâmfată și atotștiutoare.

Îi mulțumi muncitorului, cu un zâmbet forțat.

— Nu vreau să vă deranjez. Mi-ați putea spune unde-l pot găsi?

— Acolo, sus, arată vag muncitorul, conducând-o în interiorul nefinisat al clădirii, care arăta ca o imensă cavernă de beton. O să aveți nevoie de asta, mai spuse el, scoțând o cască dintr-un dulap.

— Să mi-o pun pe cap? întrebă Serena, nevenindu-i să creadă. Vă arde de glumă.

— Ba mă tem că nu, zâmbi muncitorul, cu un aer de scuză. Îmi pare rău c-o să vă stricați coafura – nici nevastă-mea nu poate să sufere treaba asta – dar nimeni n-are voie pe șantier fără cască.

— Mă simt ca o impotoare, mărturisi Serena, în timp ce muncitorul aștepta, politicoș dar inflexibil, să-și potrivească prudent casca pe cap. Credeam că numai muncitorii trebuie să le poarte.

— Nu, toată lumea trebuie, o asigură el, conducând-o spre o cușcă mare, cu plasă metalică. Pe-aici pândesc multe pericole, dacă nu ești atent. Doar nu v-ar plăcea să vă scape cineva o rangă-n cap, de la etajul zece, nu?

Tâmpită întrebare, își spuse Serena, stăpânindu-și un râs nervos, în timp ce muncitorul i se adresa unui om care stătea în cușca de fier:

— Pete, ai o pasageră nouă – nevasta șefului. Am să-l anunț că urcă acum.

Cușca era un lift, dar Serena nu mai urcase niciodată cu un asemenea ascensor. În timp ce se deplasau încet în sus, privi prin plasa de sârmă spre etajele neterminate prin dreptul cărora treceau. Apoi, în timp ce ascensiunea greoaie continua, lumea din afara cuștii deveni mai luminoasă. Trecură prin dreptul unor niveluri unde ferestrele încă nu fuseseră instalate, apoi alte niveluri, fără pereți exteriori, până când ieșiră în sfârșit într-un spațiu deschis.

Evident, ajunseseră în vârful clădirii; în jurul lor nu se mai vedea decât cerul. Niciun zid, niciun tavan, niciun alt planșeu, niciun acoperiș; numai cerul albastru... și John, așteptând-o lângă ascensor.

Într-o clipă, Serena deveni conștientă de o stare ciudată. Nu era numai înfățișarea lui, casca albă imaculată contrastând cu obișnuitul lui costum impecabil. Era ceva... primordial, conchise ea, în felul cum se profila pe cerul senin de octombrie. Acea era o altă lume – aspră și bătută de vânt, plină cu zgomotele distonante ale șantierului – dar era lumea lui, lumea căreia el îi dăduse ființă... lumea peste care era stăpân.

Va să zică, de aceea o făcuse să vină acolo – ca s-o pună într-o poziție dezavantajoasă.

Voise s-o atragă pe terenul lui, unde era stăpân pe situație. Ei bine, n-avea să-i meargă! jură Serena. Era prea furioasă pe el ca să se teamă. Și, ca să se impună, trecu pe lângă John, ieșind pe suprafața

bătută de vânt. În clipa următoare, o rafală o izbi atât de puternic, încât își apucă instinctiv cu mâinile casca.

— Atenție, iubito, îl auzi pe John spunând, peste şuieratul vântului, în timp ce o prindea de talie, ținând-o pe loc. Aici bate cam tare vântul.

— Nu!

Serena se smulse, încordându-se în calea vântului.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

— Dar nu vreau să te răstoarne peste margine.

— Am depășit deja orice margini, se răsti ea, neluând în seamă privirile curioase ale muncitorilor din jur. Mă aduci la limită!

— Serios? Întrebă el blajin, privind-o cu un zâmbet vag, speculativ. Nu-mi dau seama cum.

— Amestecându-te...

Se întrerupse ca să caute prin poșetă, până când găsi mesajul lui mototolit, pe care-l luase din cameră, hotărâtă să-l folosească drept muniție.

— ... cu asta, continuă ea, ridicând hârtia. Cu ceea ce-ai spus aici, și ce-ai avut neobrăzarea să faci, azi-dimineață!

— Cum? Asta zici tu că înseamnă amestec?

Dezinvolt, John o cuprinse cu un braț pe după umeri, pornind spre un spațiu fără muncitori și echipamente.

— N-am făcut decât să las lucrările în drum spre slujbă. N-aveai niciun motiv să te scoli cu noaptea-n cap, numai ca să le pui pe biroul lui Brandenson înainte de a sosi el.

— Și cum rămâne cu aranjatul... cu aranjatul... cu aranjatul ca să nu trebuiască să mă duc la muncă azi? Întrebă Serena, smulgându-se iar de lângă el. Asta nu se cheamă amestec?

— Am întâlnit-o pe secretara marelui zeu și i-am explicat că ești foarte răcită. Asta-i amestec la tine?

— Știi bine că este!

— Mă rog, poate, puțin... avu el bunul simț să recunoască, dar cel puțin n-am jucat rolul soțului victorian scandalizat, făcându-i scandal pentru că te pune să muncești câte douăsprezece sau șaisprezece ore pe zi – cum pariez că erai sigură c-am făcut.

— Totuși, insistă Serena, refuzând să se înduplece, n-ai avut

niciun drept...

— Ba eu cred că am avut. Sunt soțul tău, în fond.

— Cu numele, doar, îi aminti ea, silită să strige, peste vuietul vântului.

— Într-adevăr.

John stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor, legănându-se ușor înainte și-napoi, cu privirea spre hăul de dincolo de margine.

— Dar cred că înseamnă și asta ceva. Te-ai măritat în mine, când ai fi putut să contramandezi totul.

— Aveam de ales? Întrebă ea, temându-se să se apropie și mai mult de margine. Dacă aș fi contramandat căsătoria, tatăl meu era ruinat.

— N-ar fi fost chiar atât de rău. Fără banii pe care i-am avansat eu, mulți oameni ar fi știut cât de mult pierduse. Ar fi avut nevoie de timp, ca să-și revină. S-ar fi făcut de râs – dar... ruinat? În niciun caz – numai dacă a te face de râs în public e o ruină, în lumea voastră.

— Nu e lumea mea!

John întoarse capul și o privi o clipă, doar atât cât să i se vadă expresia sceptică.

— Știi că nu mă crezi, dar ăsta-i adevărul – am părăsit-o cu ani în urmă! Dacă n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine, aș fi putut rămâne deoparte pentru totdeauna.

— Ne-am întors de unde-am plecat, remarcă el sec, continuând să se lezene pe fundalul panoramei cadrilate cu acoperișuri dintre care se mai ridica câteva clădiri mai înalte. Discuția asta se învâртеște în cerc.

— Cu toate discuțiile noastre se întâmplă la fel, comentă ea cu înverșunare. E o problemă fundamentală când...

Se întrerupse, privindu-l cum se legăna. Mișcarea lui făcea s-o ia cu ametele. Știa că nu era atât de aproape de margine pe cât părea, dar nu-i plăcea cum se apleca spre abis.

— Vrei să încetezi, te rog? îi ceru ea tăios. Legănatul ăsta mă enervează.

— Nu văd de ce. Dacă aș cădea de-aici, nu ți s-ar rezolva toate problemele? Ai fi văduva Bourque, bogată, plină de bani, fără pacostea unui soț pe deasupra.

— Nu mi se pare deloc amuzant!

— Nu? Întrebă el ironic.

Apoi, întorcând capul, îi văzu fața.

— Scuză-mă, continuă mai blând, făcând un pas înapoi. N-am vrut să te sperii, dar a fost revelator. Cred că ții totuși la mine – măcar puțin mai mult decât ești dispusă să recunoști.

— Nu...

Serena amuți, privindu-l fix. Avea dreptate, desigur. Ținea la el, într-o anumită măsură – o rămășiță a emoțiilor din vara trecută... A emoțiilor ei, se grăbi să precizeze. Lui puțin îi păsa, și a dracului să fie dacă-l lăsa să-i vadă slăbiciunea.

— Nu te amăgi. Pur și simplu, nu-mi plac înălțimile atât de mult pe cât crezusem... nu în asemenea condiții. De fapt, cât de sus suntem?

— La treizeci și două de etaje.

— Fără pereți și geamuri... E puțin cam prea real pentru mine.

— Atunci, nu e nevoie să rămânem aici, propuse el imediat, uitându-se la ceas. Am putea merge să luăm masa, dacă vrei.

Masa! Uitase complet de masă – cealaltă problemă pe care o avea cu el.

— Nu iau masa cu tine și Cynthia, declară ea, agitând hârtia boțită. Nu-mi poți ordona ce să fac!

— Iar ne certăm? Întrebă el, că o răbdare exagerată. Atât de curând?

— Da, atât de curând!

Ce credea, că putea să-i meargă, cu asemenea atitudini condescendente?

— N-am chef să-mi pierd timpul luând masa cu tine și Cynthia, numai pentru că tu ți-ai făcut nu știu ce planuri mărețe! Dacă vrei să iei prânzul cu ea, n-ai decât, dar să nu crezi că mă poți târî și pe mine după voi!

— Ba trebuie să te târăsc, insistă el cu răbdare, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. Nu vreau ca oamenii să înceapă cu speculațiile, întrebându-se dacă nu cumva se întâmplă ceva pe la spatele tău. Îmi pare rău, Serena, dar ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să ies în lume singur cu Cynthia.

— Ipocritule! Îl acuză ea. Te preocupă aparențele, și pe urmă îți

petreci tot timpul singur cu ea – ca aseară – când nu vă vede nimeni!

— Aseară, ne vedeai tu.

— Nu-i acela și lucru, și-o știi foarte bine! Și-n plus, am lucrat, și pe urmă m-am culcat. Erați singuri, puteați să faceți orice.

— Să facem orice... repetă el gânditor, dar cu o lucire periculoasă în ochi. Ei, da, ăsta-i un eufemism care acoperă o mulțime de păcate, pe care pari să crezi că le-am săvârșit împreună, Cynthia și cu mine.

— Nici nu mă gândesc la așa ceva! ripostă ea cu aprindere, ocolind adevărul. Nu-mi pierd vremea bătându-mi capul cu tine și Cynthia, și-n niciun caz nu-mi pasă ce faceți voi doi împreună. Ceea ce nu pot să sufăr e prefăcătoria, tot efortul ăsta de a face ca situația să pară normală.

— Și totuși, ție îți reușește de minune, remarcă el. Ți-a reușit și vara trecută, suficient de bine ca să câștigi potul pentru tăticul – da, știu, mai protestezi tu din când în când, dar numai în particular, din câte observ. În public, îți dai toată silința să salvezi aparențele. Fă un scandal acum, și-ai să distrugi totul.

— Mă ameninți?

— Când e nevoie, da, recunosc vesel John. Dar știi că oricum trebuie s-o faci. Intră în învoială.

— Iar eu nu am de ales, murmură obosită Serena, cu toată furia risipită, înlocuită de norul negru al deprimării. Degeaba încerca să-l înfrunte. Se pricepea mai bine decât ea; întotdeauna juca numai ca să câștige, iar adevărul era că avea toate atuurile. Atâta vreme cât rămânea căsătorită cu el, trebuia să accepte că era stăpân pe situație. Nu avea de ales.

— Bine, se înduplecă ea în cele din urmă, dând drumul din mână hârtiei.

Halal muniție, își spuse, privind cum o lua vântul. Un moment coala crem dansă între ei, urcând, înainte ca un curent s-o tragă peste marginea turnului lui John.

CAPITOLUL ȘASE

După primele sorbituri din Bloody Mary, Cynthia începu să se trezească la viață, abandonându-și tăcerea posomorâtă pentru niscaiva bombăneli cu aer de flirt.

— Cîstit, John, ești nedrept!

Făcu o pauză de efect, mușcând delicat din țelină.

— Ești foarte drăguț că oferi o masă, dar nu când trebuie să mă scol cu noaptea-n cap ca să ajung.

— Fetițo, ești o leneșă, o tachină el, apoi își aminti să-i adreseze Serenei un zâmbet conspirativ – iar prefăcătoria, își spuse ea, zâmbetului lăsând-o rece – înainte de a se întoarce din nou spre Cynthia. Ora unu nu e cu noaptea-n cap.

— Dar aseară ne-am culcat atât de târziu...! protestă ea drăgălaș. Aș fi putut să mai dorm câteva ore, și nici măcar nu știu ce căutăm aici.

— Am venit să luăm prânzul, bineînțeles.

— Nimic nu e „bineînțeles”, îl contrazise ea, studiindu-i cu ochi îngustați chipul. Tu întotdeauna ai planuri ascunse, sperî să rezolvi câte ceva... Cîstit, Renie, nu înțeleg cum poți să-l suporti!

— Nici eu, murmură Serena, ignorând lucirea prevenitoare din ochii lui. Parc-aș trăi cu un campion la șah. Mereu e cu trei mutări înainte, în timp ce eu încerc să înțeleg ce se întîmplă.

— Exact! dădu Cynthia din cap cu convingere. Deci, ia s-auzim, acum care e mișcarea? De ce-am venit aici?

— Adevărul? o întrebă John.

Serena răspunse înaintea Cynthiai:

— Măcar de data asta... De ce nu, John?

Vorbea pe un ton firesc, dar observă că nu era suficient ca să-l mulțumească. Un mușchi îi tresări pe obrazul proaspăt bărbierit, în timp ce o măsura cu o privire întunecată.

— Am venit aici, spuse el în cele din urmă, vorbind foarte răspicat, ca și cum ar fi avut de-a face cu doi copii mici, fiindcă aici ia des masa Josiah Stuart.

— Tatăl lui Gregory? întrebă dezgustată Cynthia. Și te-aștepti să mă port fermecător cu el?

— Da, răspunse ferm John, dând clar de ales că nu-i dădea nicio altă soluție. Dacă vine.

— Și dacă nu vine? insistă Cynthia, refuzând să-l ia în serios – o greșeală, după părerea Serenei. Pot să mă port urât, să fiu grosolană și dezgustătoare?

— Nu. Mai sunt aici și unii dintre prietenii lui, și sigur îi vor spune că te-au văzut luând masa cu mine și cu sora ta. Vrem ca totul să arate cât mai normal – și cât mai cuviincios.

— A, da, „cuviniincios”, repetă acru Cynthia. Și plicticos.

— Reputația ta ar putea să reziste la puțină plictiseală, comentă sec John. Indiferent dacă știi sau nu, patinezi pe o gheață destul de subțire – ajunge să-i oferi lui taică-său cel mai mic pretext, și...

— Și-o să aibă grijă ca Gregory să renunțe la mine, completă Cynthia, tăios. Da, știu. Cu tatăl lui Gregory, întotdeauna am umblat pe gheață subțire – provine de la ascendența mea îndoielnică...

— Dar e ridicol, interveni Serena. Nu trebuie să gândești așa.

— De ce nu? Și tatăl lui Gregory e de aceeași părere, replică Cynthia. Eu nu sunt o Wright decât prin adopțiune, iar detaliile legale nu sunt de ajuns pentru alde Stuart. M-o fi considerând tăticul fiica lui, dar nimeni nu știe cine a fost tatăl meu adevărat – vreun țopârlan, fără îndoială.

Întorcându-se spre John, continuă pe nerăsuflăte:

— Înțelegi, John? Așa se întâmplă cu noi, cei care nu suntem născuți în cercul fermecat – nu putem fi niciodată complet respectabili. Faptul că tăticul s-a însurat cu mămica nu contează la fel de mult ca secretul individului care mi-o fi fost tată – iar cei din familia Stuart n-au să mi-o ierte niciodată. Niciodată n-am să fiu destul de bună pentru Gregory.

— Gregory nu e de aceeași părere, interveni Serena, dar Cynthia nu făcu decât să ridice din umeri.

— Poate, consimți ea cu ostilitate. Știu că nu gândea așa pe vremea când îmi făcea curte. Era atât de nebun după mine, încât nu-i păsa de vechile secrete de familie. Tatăl lui știa că nu putea să ne oprească – aveam să ne căsătorim, cu sau fără aprobarea lui. Și-n plus, domnul Stuart nu putea să refuze fără să-l insulte pe tăticul – măcar cu-atâta m-am ales și eu de la faptul că sunt o Wright prin adopțiune.

— Măcar cu atâta, repetă apăsător John. Atunci, recunoști că tot ar fi bine să rămâi măritată cu Gregory?

— Nu sunt sigură că aş merge până acolo, obiectă Cynthia. A fost plăcut la început, un timp...

— Atunci, acordă-ți câțva timp ca să te hotărăști ce vrei cu adevărat, insistă el. Nu te folosi de familia Stuart ca de o scuză ca să te

răzbuni. Întotdeauna au fost deasupra bârfelor de rând și nu vor face excepție pentru tine. Dacă vrei să-ți rămână deschise toate posibilitățile, fă bine și poartă-te cum se cuvine.

— Cum se cuvine, repetă Cynthia, cu un aer chinuit. Nu pot să sufăr vorba asta. Ani de zile mi-au aruncat-o toți în față, nu mai suport... Și nu mai suport nici să mă port cum se cuvine. E așa de plicticos, măcar o dată...

— Măcar o dată – de data asta – ar fi bine să te gândești înainte de a face ceva scandalos, i-o retează John, și pentru prima oară în glas i se simți nervozitatea. Ultimul lucru de care ai nevoie acum e să provoci un scandal de familie.

— O tot ții cu scandalul de familie, remarcă Cynthia, cu expresia înăsprindu-i-se și o scăpărare în ochi, ca întotdeauna când se pregătea să spună ceva șocant, după cum știa Serena. Toate palavrele astea cu întinarea bunului renume al familiei, așa și pe dincolo... dar să știi că ești de râsul lumii, John. Nu se poate spune că bunul renume al familiei n-a fost compromis niciodată – deși tu n-ai de unde să știi, desigur.

Încântată că beneficia în sfârșit de atenția totală a lui John – și a Serenei, care n-avea nici cea mai vagă idee care era marele secret, continuă:

— Vedeți, nu știe aproape nimeni. Mulți oameni au bănuieli, dar nimeni nu poate dovedi nimic... și nu e genul de lucru pe care să ți-l spună vreodată cineva. Tu ești un străin, și nimeni n-ar visa vreodată să-i spună unui străin micile noastre secrete necurate. Familiile de viță veche stau unite.

— Știi asta, răspunse John sec, dar amândoi suntem străini, așa că de ce nu-mi spui?

— Mă întreb... dacă să-ți spun sau nu... murmură meditativ Cynthia, privindu-l îngândurată. Dacă-ți spun, n-o să-ți placă. Înțelegi, ai plătit bani grași pentru numele familiei, dar ai cumpărat o marfă stricăță – nu, nu da vina pe soția ta, se repezi ea, când îi văzu ochii îndreptându-se imediat spre Serena. N-are nicio vină. E micul secret necurat al lui tatălul... și cred că așa și trebuie să rămână, hotărî ea dintr-odată, dar nu e nevoie să-ți faci griji pentru a salva reputația familiei de primul scandal din istoria ei. A mai existat unul – mare tărăboi, mult mai mare decât ar ieși dacă m-aș hotărî să divorțez de Gregory.

După care, spre uimirea Serenei, Cynthia încetă brusc și reveni la conversația politicoasă și convențională – ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

* * *

— Ce-a fost povestea aia de la masă... pe care n-ai vrut să i-o spui lui John? Începu Serena, când ajunseră în sfârșit amândouă înapoi în casa din Birch Court. Eu nu știu despre niciun scandal de familie.

— A, aia... murmură absentă Cynthia, sortând cumpărăturile pe care le făcuseră în drum spre casă. Nimic. Am inventat-o.

— Ai inventat-o, repetă Serena fără nicio expresie. De ce să inventezi așa ceva?

— Ca să mă răzbun pe John.

Cynthia dădu un șut grămezii de cutii, înlăturându-le din drum, și ieși în living.

— Mă săturasem de predicile lui, și m-am gândit... ei bine, de ce să nu-l zgâlțâi un pic? Așa că am improvisat o poveste – ce, nu ți-ai dat seama?

— Nu, răspunse scurt Serena. Părea foarte reală.

— Mda, mă rog...

Îndreptându-se spre bar, Cynthia începu să caute printre sticle și carafe, apoi își turnă un **scotch** mare.

— Întotdeauna m-am priceput la așa ceva. E singura cale de a supraviețui, când nimeni nu te lasă să te distrezi – nu că ar merge și cu John. El e mai rău decât au visat vreodată mămica și tatăcul să fie – fii cuminte, Cynthia... poartă-te cum se cuvine, Cynthia... patinezi pe gheață subțire, Cynthia... îl îngână ea. Mă scoate din minți!

— Dar e spre binele tău, sugerează prudent Serena. Nu vrea decât să te ajute.

— Să se ajute pe sine, mai bine zis, replică scurt Cynthia. Nu-ți dai seama ce urmărește?

Nu-i e de-ajuns că și-a cumpărat intrarea în familia asta – acum a pus ochii și pe tatăl lui Gregory. Josiah Stuart are de zece ori mai multă influență decât tatăcul; ar putea fi incredibil de folositor pentru unul ca John.

— A, nu cred că-l interesează asta, începu Serena fără convingere, dar Cynthia o întrerupse cu un râs sarcastic.

— Sigur că nu crezi. Ești atât de naivă, când e vorba de asemenea lucruri... n-ai putut nici măcar să-ți dai seama de ce a vrut John să se însoare cu tine, așa că nu mă mir că nu te prinzi nici ce face acum. Vrei și tu? schimbă ea brusc vorba, luând din nou carafa.

— Cred că da, se hotărî Serena, arzând de curiozitate să mai audă. Cum poți fi sigură că asta încearcă John acum?

— Fiindcă și eu sunt la fel ca el, îi explică sora ei cu un zâmbet îngăduitor, așezându-se într-un fotoliu. Suntem de-același soi, și știu cum gândește. Întotdeauna aleargă să prindă marea ocazie – altfel nu se poate! Nimeni nu ajută vreodată pe cineva din afară – iar noi așa suntem: mereu afară, privind înăuntru, vrând să intrăm i noi... iar când e și ști așa, te folosești de orice avantaj, încheie ea, turnându-și scotch-ul pe gât dintr-o înghițitură.

— Dar tu și Gregory? insistă Serena. John chiar poate avea de câștigat dacă voi doi rămâneți împreună?

— Firește. Altfel, nu s-ar deranja, ridică din umeri Cynthia, cu nepăsare; apoi, zărind expresie nedumerită a Serenei, izbucni în râs. Biata Renie, asta-i alt lucrul pe care nu-l înțelegi la oamenii ca noi. Suntem complet lipsiți de principii. Puțin ne pasă de ceilalți, nu urmărim decât propriile noastre interese – de-asta e John gata să mă sacrifice.

— Să te sacrifice?

— Mhm...

O clipă, fruntea Cynthia se brăzdă, încruntându-se.

— Știe că nu vreau să mă întorc la Gregory, că ar fi mai bine pentru mine să n-o fac, dar familia Stuart e mai importantă pentru el decât interesele mele. Când John vorbește despre evitarea unui scandal de familie, nu-și face griji pentru familia noastră. Se teme ca noroiul să nu-i împrăște și pe Stuarti, iar când va face figura – dacă-l las eu s-o facă, și cred c-am să-l las – va avea grijă ca tatăl lui Gregory să știe cui să-i mulțumească...

Observând expresia nedumerită a Serenei, continuă:

— Nu-ți dai seama, Renie? Josiah Stuart poate face atât de multe pentru John – și nu mă refer la afaceri, fiindcă deja fac afaceri împreună, măcar cu ocazia asta. Nu, e vorba de lucruri intangibile...

Făcu o pauză destul de lungă pentru a se ridica să-și mai toarne un pahar.

— Mărunțișuri, ca prânziurile ocazionale la Somerset Club, calitatea de membru al Clubului Country din Brookline... Sunt multe lucruri pe care domnul Stuart le poate face pentru cineva ca John, dacă are motive să-i fie recunoscător...

După un moment, adăugă:

— Și mai sunt și multe lucruri pe care le poate face John pentru mine, dacă-i dau motive să-mi fie recunoscător... dacă sunt fată cuminte, dacă mă port cum se cuvine și dacă mă întorc la Gregory. Domnul Stuart nu ne dă prea mulți bani de buzunar în ultima vreme, și mi-ar prinde bine ceva mărunțiș de cheltuială – pe haine noi, pe niște bijuterii de calitate... toate, lucruri pe care John le poate face pentru mine. Așa merg treburile astea, Renie.

— Mi se pare destul de cinic, comentă Serena cu dezgust, și deloc civilizat.

— A, mă rog, n-am spus niciodată că e civilizat – dar cinic...? zâmbi Cynthia, cu o expresie tainică, de pisică satisfăcută. Nu cred că se poate spune că e cinic.

— Nu? replică tăios Serena. Când ai să te întorci la Gregory numai pentru ceea ce ai de câștigat din asta?

— De ce nu? M-am măritat cu Gregory tot ca să am de câștigat, sublinie Cynthia. Și John s-a însurat cu tine ca să câștige ceva – și ce, asta-nseamnă că e cinic? Când face dragoste cu tine, poți să spui sincer că e cinic? A, nu e nevoie să-mi răspunzi, râse ea, văzând expresia șocată a Serenei, dar știi ce vreau să spun.

Ba nu știa, recunoscuse Serena, încercând să-și ignore nemulțumirea neașteptată. Ar fi putut să-și imagineze – nu mai era la fel de inocentă ca înainte de a-l fi întâlnit pe John, nici măcar ca în urmă cu câteva zile – dar nu știa... și probabil nici n-avea să știe vreodată.

— Cred... că e un sistem îngrozitor, reuși ea să murmure în cele din urmă.

Cynthia râse din nou.

— Crezi ce vrei, dar trebuie să-l înghiți, asta e. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să mă întorc la Gregory și, una peste alta, cred că John ar fi mai mulțumit dacă Gregory și cu mine ne despărțim. Știu că ar prefera să nu mă întorc la Houston, adăugă ea, umflându-se în pene. Am... ei bine...

Făcu o pauză, trecându-și o mână peste buclele blonde, cu zâmbetul ei de pisică satisfăcută.

— ... nu ne-ar deranja să ne putem vedea din când în când... dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Ăsta-i un avertisment? Întrebă Serena cu un calm surprinzător. Sau o amenințare?

— Niciuna, nici alta, răspunse Cynthia, ridicându-se să mai toarne în pahare. Nu fac decât să privesc realist toată situația. În fond, suntem femei în toată firea, amândouă; n-are niciun rost să ne prefacem...

Apoi se aplecă înainte, confidențial:

— Ascultă, asta nu-i o competiție. E inevitabil, Renie. John nu e genul de bărbat care să rămână credincios multă vreme. E incredibil de atrăgător, foarte sigur de sine, un om care are putere și știe cum s-o folosească. Un asemenea bărbat are întotdeauna... în fine, apetituri puternice... și, ca să fim realiști, tu nu ai prea multă experiență. Nu știi prea multe – decât ce te-a învățat el – ceea ce înseamnă că în curând se va plictisi...

După un moment de gândire, adăugă:

— Poate s-o fi și plictisit deja. Cred că ai observat câtă atenție îmi acordă, de când am venit aici. Știi la fel de bine ca mine că mă găsește atrăgătoare, dar nu e numai atât. El și cu mine putem juca același joc, știm în ce ne băgăm, știm cât de departe vrem să ajungem...

— Și e destul de clar că ați vrea să mergeți până la capăt, remarcă Serena – era rândul ei să fie acidă, deși nu știa sigur de ce. Iar eu ar trebui să n-am nicio obiecție... nu-i așa? Vreți să ignor ce se întâmplă între voi, să mă prefac că nu e nimic și să aștept să pleci înapoi la Houston.

— Cam asta ar fi ideea, confirmă nepăsătoare Cynthia, dar, fruntea sus, Renie. De fapt, nu-i deloc așa de rău cum pare. Măcar știi că n-am să-ți stric casa. Tu ai adevărata putere – relațiile de familie. John știe că poziția de soț al tău îi dă respectabilitate și un loc în societate.

Întotdeauna va fi foarte discret cu aventurile, niciodată n-o să divorțeze de tine – lucru de care nu orice soție poate fi sigură. Așa că, ce-i rău în toată povestea? Când plec la Houston, o să se întoarcă la tine. N-ai niciun motiv de îngrijorare! Dacă-l iubești la fel de mult ca

vara trecută – și sunt destul de sigură că așa e – n-o să te deranjeze că mai are și el din când în când câte o aventură.

* * *

Cynthia avea dreptate. Spre seară, Serena se ghemui în patul lui John, pe gânduri.

„Dacă-l iubești la fel de mult ca vara trecută – și sunt destul de sigură că așa e...” Așa era. În ciuda a tot ceea ce-i făcuse John, nu încetase să-l iubească. În ultima lună, de la palma pe care o primise în față la nuntă, trecuse prin viață ca o somnambulă: fără să se gândească la el, impunându-și să nu simtă nimic pentru el. Și totuși, tot timpul, sentimentele rămăseseră vii, așteptând doar ceva care să le redeștepte.

Ușa se deschise, iar silueta masivă a lui John apără o clipă în cadrul ei, înainte de a aprinde lumina.

— Scuză-mă, spuse el când o văzu pe Serena ridicându-și o mână la ochi pentru a și-i apăra de lumină. Preferi s-o sting?

— Nu!

Ar fi preferat orice, numai nu intimitatea unui dormitor întunecat, așa că făcu un efort să reziste.

— E bine așa.

— Da, mă așteptam, fu el de acord, părând amuzat, în timp ce-și scotea sacoul și cravata. Cynthia n-a uitat să-ți spună că-n seara asta ieșim din nou?

— Nu mi-a spus, răspunse Serena cu o voce rece și detașată, dar nu cred că are vreo importanță. Nu sunt decât marioneta ta – când tragi de sfori, trebuie să dansez, așa că...

Făcu o pauză, în timp ce-și cobora picioarele din pat, asigurându-se instinctiv că nu i se desfăcuse halatul.

— Când să încep să mă pregătesc?

— Curând, răspunse el, ignorându-i sarcasmul. Ai fost la cumpărături? o întrebă, la vederea cutiilor. Pot să arunc și eu o privire?

— De ce nu? Doar tu le-ai plătit.

De astă dată, John îi aruncă o privire scurtă, apoi deschise prima cutie și inspectă rochia de mătase maro cu nasturi îmbrăcați în mătase care coborau de la guler până în talie.

— Culoarea asta cred că-ți stă bine, conchise el, deși e cam prea sobră pentru gustul meu...

— Nu la gusturile tale mă gândeam când am cumpărat-o.

— Desigur, confirmă John, trecând la a doua cutie. A, dar astea...

Ridică ușor combinezonul de satin cu dantelă și furoul, ambele într-o nuanță de maro puțin mai deschisă.

— Astea au fost ideea Cynthiei, spuse repede Serena. Eu nu le-aș fi...

Nu mai continuă, când îi văzu zâmbetul scurt, de cunoscător.

— Delicios, murmură el cu admirație. Cynthia pare să ne dorească binele.

— Chestii de-astea-și cumpără pentru ea, explică Serena în defensivă.

— Mă bucur că te-a convins să faci același lucru.

John puse cele două articole de lenjerie intimă lângă rochie, își trecu un moment degetul peste dantelă, apoi pe întinse pe toate trei pe pat.

— Pune-ți-le în seara asta, îi ordonă el, întorcându-se. Acum eu fac un duș și te las să te îmbraci – fără să stau să te aplaud, mai adăugă peste umăr, închizând ușa în urma lui.

Serena sări ca din pușcă, grăbită să se îmbrace cât timp era singură. Când John reveni, stătea așezată la masa de toaletă, terminându-și machiajul.

— Îți stă minunat, comentă el.

Apoi se aplecă să-și caute butonii, întrebând într-o doară.

— Despre ce vorbea Cynthia azi la masă – povestea aia cu un scandal de familie?

— Despre nimic. O invenție de-ale ei.

— Serios?

John își încheie butonii și veni în spatele ei, înnodându-și cravata în oglindă.

— Și de ce să inventeze una ca asta?

— Păi...

Serena nu voia să se confrunte cu toate aiurelile pe care le spusese Cynthia.

— De unde să știu eu? spuse ea repede – prea repede, își dădu seama când văzu, în oglindă, privirea sceptică a lui John. A spus... nu mai știu... că voia să te enerveze... A fost doar un joc.

— Ciudat joc, observă el, aranjându-și cravata. Deci, nu există niciun scandal de familie?

— Din câte știu eu, nu, răspunse rece Serena.

Apoi adăugă, văzându-l că era gata să întrebe ceva:

— Trebuie neapărat să vorbim despre asta?

— Dacă subiectul te deranjează, nu.

John îi atinse părul, privindu-și mișcarea degetelor care începeau să se joace cu şuvițele ei.

— Totuși, e straniu, nu găsești? Ce familie nu are cel puțin un scandal ascuns pe undeva?

— Nu știu. Nu-s la curent cu scandalurile prea multor familii.

Serena se aplecă înainte, eliberându-și părul din degetele lui, apoi se ridică în picioare, ca să ia distanță.

— Ai spus că ieșim curând, îi reaminti ea. N-ar fi timpul să plecăm?

— Imediat, promise el, studiindu-i înfățișarea. Ai cam slăbit în ultima vreme...

— Nu, e doar efectul rochiei. Nu-mi place să arăt de parcă aș fi fost turnată în haine.

— Ești o lady prea distinsă ca să te lași turnată în haine, replică John cu un zâmbet. Dar asta... are nevoie de ceva, decise el, după un moment de gândire. Lanțul acela de aur... Știi cumva pe unde o fi?

— Nu. Găsește-l tu, se răsti Serena, întorcându-se spre fereastră. Distrusese starea puțin mai destinsă care se crease în ultimele câteva minute – dar numai fiindcă John o luase pe nepregătite pomenind despre lanț.

Îl văzuseră într-o vitrină, cu câteva zile înainte de nuntă – o bijuterie extravagantă, cu verigi de aur mari și elaborate.

— Ce părere ai despre sado-masochism? o tachinase John – apoi, în magazin, când Serena și-l pusese la gât, clătinase din cap. Ești prea suplă ca să-l porți așa. Încearcă-l în jurul taliei.

Iar când vânzătorul se întorsese cu spatele, o privise cu o expresie atât de pofticioasă, încât pe Serena o apucaseră chicotelile – era atât de fericită, atât de îndrăgostită... sau, cel puțin, așa credea.

— Uite-l, îi auzi ea pe John, din spate.

Fără nicio expresie, i-l petrecu pe mijloc, potrivindu-l pe talia

rochiei, apoi închise catarama.

— E bine... dar tot ești prea slabă, comentă el, urmărindu-i cu degetele curbele șoldurilor. Prea mult stres.

— Din vina ta, îl acuză Serena, cu răsuflarea tăiată. Nu mă acuza pe mine!

— Nu acuz pe nimeni, o dojeni el cu blândețe, trăgând-o mai aproape, dar ți-ai putea ușura mult situația... și ție, dar și mie. Relaxează-te, iubito, o îndemnă, atingându-i tâmpla cu buzele. Nu e nevoie să arzi așa.

— Nu ard...

Și totuși, ardea. Flăcările se aprindeau aproape de la tine – era de ajuns doar mirosul lui masculin și căldura trupului... a atingerii...

— Atât de ușor, murmură John. E atât de ușor... ar putea fi atât de ușor...

— Să iei ceea ce poțestești? Întrebă Serena, reușind în sfârșit să se îndepărteze. Nu-s chiar o proastă!

— Încă nu, consimți el cu un ușor zâmbet.

— Acum putem pleca? îl repezi nervoasă Serena, iar el dădu din cap.

— Desigur – dar nu faci decât să amâni inevitabilul.

Mereu avea ultimul cuvânt – fir-ar să fie! Iar cel mai rău era că, probabil, avea dreptate.

CAPITOLUL ȘAPTE

Serena nu avusese nevoie de mult timp ca să-i dea seama că petrecerea și din acea seară era aproape la fel ca aceea din seara trecută. Peste tot se vedeau aceiași soți stereotip de conformiști și aceleași neveste blazate – toate, îmbrăcate cu același gen de rochii elegante – și decoltate – și cu aceleași coafuri îmbârligate cu multă artă. Toate semănau remarcabil de mult cu Cynthia – „clonele Cynthiai”, cum le botezase Serena – și un număr deprimant dintre ele erau de-a dreptul antipatice – snoabe de cea mai joasă speță.

— Găsesc că soțul tău e delicios de sexy, îi mărturisi una. Știam de-o viață că-i atrăgător – în fond, circulă prin lume – dar niciodată n-am stat de vorbă cu el, până acum câteva minute.

— Așa...? zâmbi evaziv Serena. De ce?

— Păi, nu puteam... știi... încercă să explice clona, amuzată.

Niciuna dintre noi nu-l cunoștea, doar câțiva din soții noștri... și numai în afaceri...

— Ceea ce nu contează?

— Sigur că nu contează! Scumpa mea, dacă am face cunoștință cu toți cei cu care fac afaceri bărbații noștri... păi, gândește-te câți țopârlani am ajunge să cunoaștem până la urmă!

— Cu alte cuvinte, oameni ca John, completă Serena, cu un sarcasm care clonei îi scăpă complet.

— Exact, deși John nu pare foarte țopârlan – cred că nu poate să fie, altfel nu te-ai fi măritat cu el – iar acum, că l-am cunoscut, cred că nici nu contează... Vreau să zic, e destul de distractiv, nu-i așa, să-ți petreci timpul cu un bărbat care se uită așa la tine?

— Așa, cum?

— Păi, știi... lasă, că știi tu! Zic de... zâmbetul ăla șmecher care i se vede în ochi, de parcă... Se întrerupse, ca să se lase străbătută de un fior delicios.

— ... de parcă te-ar dezbrăca, cu cele mai nerușinate idei în minte.

— Poate că asta și face, sugeră Serena.

— A, n-aș prea crede! conchise înțelepțește clona, după un moment de adâncă cugetare. Nu încă, cel puțin. În fond, voi doi nu sunteți căsătoriți de mult... doar nu-i așa de parșiv, să-nceapă să se uite după alte femei așa de devreme, nu? Dar când o s-o facă... ei, să nu fii geloasă, o sfătui ea, râzând. Nu cred că există pe lumea asta o femeie care să-i reziste unui bărbat ca el... Și cel mai uluitor e că se potrivește atât de bine! continuă clona cu entuziasm. Cine-ar fi crezut? Doar nu s-a născut privilegiat. Trebuie să fi trebuit să-nvețe toate astea – cum să se poarte și cum să facă numai ce se cuvine.

— Dar nu-i chiar atât de greu, sublinie Serena, care se săturase. Era timpul s-o pună pe femeia... pe ființa aia!... la punct. Ca să fie cuviincios, omul nu trebuie decât să fie politicos, să țină minte câteva reguli elementare de comportament și să gândească înainte de a vorbi – sau, de a nu vorbi!

Făcu o pauză destul de lungă, până fu sigură că biata clonă înțelesese mesajul.

— Desigur, reluă ea dulce, unii oameni se chinuiesc o viață și tot nu-s în stare să priceapă.

Clona avu bunul simț să roșească – nu era complet bătută-n cap, constată Serena în timp ce se îndepărta, mulțumită că se făcuse înțeleasă.

— Serena! o strigă cineva – altă clonă, aplecându-se pentru a-i șopti și confidențial: săraca Cynthia! Se simte îngrozitor, nu-i așa?

— Nu, nu știu, ocoli Serena răspunsul, zărind-o pe Cynthia la o oarecare distanță. Pe moment stătea singură, iar un tânăr – unul rezonabil de atrăgător – se apropia de ea. Îi spuse câteva cuvinte – rezonabil de insinuante, după cum zâmbea – la care, spre surprinderea Serenei, Cynthia clătină din cap, îndepărtându-se de el.

Se comporta așa cum se cuvine – pentru că i-o ceruse John. Juca vechiul rol al Serenei, de fată binecrescută, iar Serena savură ironia situației – până când își aminti ce știa Cynthia: că John avea s-o răsplătească.

— Nu vezi? Întrebă clona Cynthiai, rupându-i firul gândurilor. Nu se distrează deloc!

— Cred că simte lipsa lui Gregory, sugerează diplomatic Serena, aplecând scrupulos strategia lui John. Când a venit în vizită la noi, credeam c-o să ne distrăm, acum că amândouă suntem măritate, dar cred c-ar fi fost mai bine să așteptăm până când putea și Gregory să vină.

— Fii serioasă, Serena, o sfătui cu înțelepciune clona. Surioara ta a luat-o-n barbă, și rău. Îi place să fie centrul atenției, da vezi tu, de-atunci a trecut un an. În seara asta, tu și răpitorul tău soț sunteți marea noutate, iar Cynthia nu suportă. Poate-ar trebui să-ncerc s-o-nveselesc – ba nu, văd că a luat-o John în primire, observă clona, lungindu-și discret gâtul. Nu-i așa că-i drăguț? Întrebă ea retoric, urmărind reacția Serenei; nevăzând niciuna, făcu o mutră decepționată că nu putuse dezgropa niciun gunoi, cât de mic, și se îndepărta, adăugând cu ciudă: ce om fermecător...!

Prea fermecător, își spuse Serena, dorindu-și ca și la această petrecere să fi fost creveți.

Nu-i era foame, dar creveții ar fi ajutat-o să aibă ceva de făcut cu mâinile; așa, nu avea nicio ocupație. Comitetul de planificare a recepției alesese o temă japoneză – sushi și sake, de care Serena fugea ca de ciumă. Ar fi fugit și de la petrecere ca de ciumă, să caute un colț liniștit și să scape de toată veselia aia maniacală.

Îl găsi într-un alcov umbrit, un loc ideal de izolat, de unde să urmărească petrecerea... să-și urmărească soțul, recunoscându-l ea cu sinceritate. John observase în sfârșit că Cynthia era singură și i se făcuse milă de ea. Cynthia râdea, iar el zâmbea indulgent, petrecându-i brațul printr-al lui.

— Serena, iubito! Să nu-mi spui că te ascunzi!

— Nu, nu mă ascund...

Serena se întoarse, aplicându-și pe față un zâmbet strălucitor.

— Bună.

Altă clonă a Cynthiaei, deși asta îi era vag familiară – o fostă colegă de școală, parcă... Daisy...? Sau poate o chema Maisie?

— Nu pot să-nțeleg de ce te-ai retras în colțul ăsta! îi spuse Daisy – sau Maisie – luând un pahar de saki de pe tava unui ospătar în trecere. Eu, dacă eram măritată cu tipul ăsta trăsnet, m-aș ține scai de el.

— Trăsnet? repetă gânditoare Serena. Da, mă rog, i se potrivește lui John...

Involuntar, privi spre micul grup dominat de statura înaltă a soțului ei, la care Cynthia se uita în sus, cu adorație.

— De fapt, nici nu mă pot gândi la un atribut mai potrivit. John are un efect trăsnetor asupra oamenilor.

— El e trăsnetul petrecerii.

Daisy – dacă era Daisy – tăcu o clipă, sorbind din saki, cu privirea spre John.

— E clar că sora ta îi mănâncă din palmă, nu-i așa? Dar, nicio grijă, scumpo, niciun pericol să fie indiscret așa de curând – că doar ție îți datorează succesul!

— Ar fi fost trăsnetul petrecerii chiar și fără mine, replică Serena, ocolind referirea la Cynthia.

— Scumpo, dacă nu era însurat cu tine, nu l-ar fi invitat nimeni, preciză Daisy – ori Maisie? – cu o răbdare exagerată. A fost tolerat la baluri de caritate mai mari – oamenii voiau să-i obțină contribuția, în fond, dar cu banii nu poți cumpăra orice. În veci n-ar fi ajuns pe lista de invitați a unei asemenea petreceri, dacă nu era soțul tău. Pariez că nici acum nu-i vine să-și creadă norocului.

— Nici mie nu-mi vine să cred, mărturisi Serena, râzând când

văzu expresia nedumerită a lui Daisy – dacă n-o fi fost cumva Maisie. Iubito, e valabil și invers, făcu și ea o încercare să-i explice cu aceeași răbdare exagerată. A pus el mâna pe mine, dar și eu am pus mâna pe el, în locul cine știe cărui boșorog uscat și degenerat.

— Mda, ce-i drept, ai pus-o... Întrebarea e, poți să-l păstrezi?

Daisy sau Maisie ridică paharul, apoi descoperi că i se golise.

— Fir-ar să fie, nu mai am saki, remarcă ea râzând ușor, iar tu n-ai deloc... și voiam să ciocnim pentru... pentru noroc!

— Nu, mulțumesc... Nu-mi place...

— Nu fi încuiată! Trebuie să ciocnim, și – Dumnezeu e martor – o să ai nevoie de noroc!

Opri un chelner, acapară două pahare cu saki și-i dădu unul Serenei, înainte de a-l ridica pe al ei.

— Pentru tine, fată deșteaptă ce ești, fiindcă ai înhățat unul cu sânge așa de viril și proaspăt! Numai să ții minte – va avea nevoie de multă grijă și atenție, altfel o să-nceapă să calce pe de lături!

Dacă n-o fi și început deja, adăugă Serena în sinea ei, în timp ce vorbeau, întrebându-se dacă nu cumva i se citea ciuda pe față. Și mai întrebându-se și ce-ar fi crezut Daisy zisă și Maisie dacă afla că Serena încă nu știa cât de viril era John – cel puțin, nu direct... dacă nu punea la socoteală noaptea aceea blestemată de 4 Iulie...

— Acum, între noi fie vorba, scumpo, coborî Daisy-Maisie confidențial vocea, nu mă așteptam ca una ca tine să se mărite cu unul ca el. Vreau să zic, trebuie să recunoști, erai un pic... în fine... un pic cam altfel.

— Încuiată, completă veselă Serena. Șoarece de bibliotecă... probabil cea mai plicticoasă fată din lume.

— Mă rog, tu ai spus-o, scumpo. Să nu dai vina pe mine!

— N-am s-o dau, îi promise Serena, cu un râs forțat, întrebându-se de ce se deranjase.

Daisy-Maisie știa. Era destul de realistă ca să fi ghicit falsitatea căsătoriei ei cu John. Sigur că știa – și câți alții dintre cei de față mai știau? Majoritatea, conchise ea posomorâtă. Probabil toți râdeau de ea sau – mai rău – îi plângeau de milă. Dar putea să facă ceva în legătură cu asta.

Chiar dacă n-avea cum să schimbe termenii căsniciei, putea da

clar de înțeles că nu era o proastă, așa cum credeau toți – inclusiv John! De ce nu? se hotărî ea sfidător, trăgând adânc aer în piept, gata să se avânte.

— Desigur, nu e chiar genul ăla de căsnicie, mărturisi ea, pentru ca imediat s-o cuprindă îndoiala.

Ce făcea? se întrebă, cu gândul că poate greșise bând saki. Doar nu se putea să se fi îmbătat atât de repede, nu?

Și totuși, se simțea scăpată de sub control, gata să-i spună lui Daisy că nu-i păsa!

— Știu că, în mod normal, John nici nu s-ar uita la mine, zâmbi ea forțat. Dacă n-ar fi fost...

— Bună, iubito. Mi-ai lipsit.

— Vorbești de lup... remarcă tăios Serena.

John apăruse lângă ea – tocmai la timp. Nu știa de ce, dar fusese gata să-i spună lui Daisy adevărul.

— Ce coincidență, comentă ea, învrednicindu-l cu un surâs fals. Tocmai despre tine vorbeam, Daisy și cu mine. Ea e Daisy, cred că am fost colege de școală, cu ani în urmă, îi explică nepăsătoare, apoi trase adânc aer în piept și-și termină saki-ul, în speranța că avea să-i mai dea curaj. Tocmai spunea ce abilă am fost că am pus mâna pe tine – așa ai spus, Daisy dragă, nu? Sigur, continuă ea, nelăsându-i lui Daisy timp să răspundă, nu știe ce vorbește – probabil încă n-a ghicit că eu n-am avut de gând să pun mâna pe nimeni...

— Ești prea modestă, răspunse indulgent John, cu mâna pe umărul ei. Ar fi trebuit să știi de-acum – am rămas topit din clipa când te-am văzut.

— Serios?

Serena îi susținu câteva clipe privirea, cu o expresie provocatoare. Apoi, deliberat, se întoarse din nou către Daisy.

— Și-acum, te întreb, crezi că un bărbat trăsnet ca el – Daisy găsește că ești un bărbat trăsnet, trăsnet și extraordinar de viril. Dar, serios, Daisy, chiar crezi că un asemenea bărbat ar rămâne topit după... după una ca mine?

— A fost dragoste la prima vedere.

John o prinse cu mâinile de talie, întorcându-se spre el înainte ca Serena să se poată retrage.

— Din prima clipă am știut că te doream.

— Mă doreai... repetă ea. Sigur că mă doreai, John, dar nu asta e problema. Problema e: de ce? Majoritatea oamenilor știu deja, dar mai sunt câțiva care încearcă să înțeleagă. Cei naivi, care nu sunt siguri de ce mă doreai.

— Nu e evident? Întrebă John, trăgând-o mai aproape și atingându-i obrazul cu buzele. Iubito, îi șopti el, ai ajuns destul de departe.

— Am să merg cât de departe am eu chef, ripostă Serena. Oprește-mă dacă poți!

— Crezi că nu pot? Fii atentă, numai, îi murmură el la fel de intim, apoi ridică glasul doar atât cât să se audă cum spunea: iubito, cred că ți s-a urcat saki-ul la cap.

— Nu-i adevărat! se încruntă Serena. Dacă nu-i dădeai atâta atenție...

— ... la toată lumea, încheie el netulburat, apoi o sărută, împiedicând-o să spună mai mult. Sărăcuța de tine, adăugă amuzat când termină, ai să mă ierți?

— Niciodată, răspunse ea cu sinceritate, apoi continuă într-o șoptă nesigură, când John se aplecă s-o sărute din nou: ai de gând să încetezi? Nu pot gândi...

— Bine.

Buzele lui îi găsiseră un punct incredibil de sensibil, lângă ureche.

— Nici să nu încerci.

— Fir-ai să fii... îngăimă Serena, adunându-și resturile furiei. Dă-mi drumul.

— Dacă-ți dau drumul, s-ar putea să cazi de pe picioare.

— Nu-i adevărat! se răsti ea.

Dar John nu-i dădu ocazia să se retragă, ca să-și dovedească spusele. Savura fiecare clipă, observă Serena furioasă, o făcea de râs în fața atâtor străini, distrându-se pe socoteala ei.

— Du-te dracului! scrâșni ea.

John râse sonor.

— Regret, iubito, dar n-am nicio treabă acolo. În schimb, cred că ar fi mult mai bine să te duc pe tine acasă... Până nu spui un lucru pe

care ai să-l regreți.

— Un lucru pe care tu ai să-l regreți!

— Și eu, îi dădu el dreptate, dar cam absent.

Știa că învinsese; amândoi știau. Serena n-avea să-i dea de gol secretul, iar John o conducea deja prin mulțime, oprindu-se doar atâta cât s-o ia și pe Cynthia.

* * *

Faptul că John o înșela – și tocmai cu Cynthia, nici mai mult, nici mai puțin! – părea un fel de glumă cosmică, dar Serena nu mai putea să perceapă umorul. Nu simțea durere, ci o emoție crudă, excesivă, greu de identificat. N-o lăsa indiferentă faptul că trăiau împreună – îi răniseră mândria, ajungând aproape de a o distruge!

În timp ce începea să-și desfacă încheietoarea lanțului auriu, descoperi că degetele îi tremurau de furie. Într-un târziu, reuși să-l descheie, iar lanțul căzu pe podea, cu un zăngănit satisfăcător.

— Atâta despre sado-masochism, lanțuri și cătușe! scrâșni ea cu vocea tremurându-i la fel de tare ca degetele, și începu să-și descheie lungul șir de nasturi de pe corsajul rochiei.

Nu apucase să-l desfacă pe primul, când simți că nu mai era singură; ridică privirea, pentru a vedea că John tocmai închidea ușa în urma lui. Încă îmbrăcat în costumul de seară, negru cu cămașă albă, se rezemă de ușă, privind-o lung.

Un moment, degetele Serenei șovăiră.

— Ce faci aici? îl întrebă.

— Am venit să văd dacă e totul în regulă, răspunse el fără nicio expresie.

— Sigur că e în regulă! Încercă Serena să simuleze un ton cât mai rece. Poți să pleci.

— Nu aveam de gând.

În glasul lui se simțea ceva, o undă de amuzament, care după toată seara de neglijare și insulte subtile o făcu pe Serena să-și piardă calmul.

— Și Cynthia? se interesă ea sarcastic, nevoită să facă o pauză când descoperi că degetele încă nu-i erau atât de sigure pe cât ar fi vrut. N-o să fie dezamăgită, reluă în sfârșit, dacă nu te întorci la ea?

— Poate, recunosc John, scoțându-și sacoul, dar sentimentele

Cynthiei nu mă privesc.

— Bine, dar... te-au privit toată seara, îi aminti ea. N-ar trebui s-o lași baltă acum.

— Deci, despre asta era vorba? Întrebă el blajin, aruncându-și și cravata peste sacou, pe balansoar. Să nu-mi spui că iar ești geloasă.

— Nu sunt geloasă! M-am săturat, doar, să văd cum toată lumea se învârtește în jurul Cynthiei – inclusiv tu. Poate am greșit, dar presupusesem că era vorba să... să arătăm ca...

Văzând că ezita, John o învrednici cu un zâmbet cinic.

— Un cuplu fericit, completă el. Cam asta ar fi ideea, deși tu n-ai avansat-o prea mult, astă-seară.

— N-am avansat-o prea...

Acuzația lui îi tăie răsuflarea.

— Poți spune asta, când tu ți-ai petrecut toată seara flirtând cu Cynthia, zâmbind și râzând, mereu lângă ea? A fost dezgustător! Toată lumea a observat...

Ceea ce, probabil, nu era tocmai adevărat, dar furia și umilința o făceau să treacă peste scrupuloasa ei sinceritate.

— ... și toți comentau numai despre asta, toți...

— Toți prietenii tăi minunați din înalta societate? o întrerupse John, vorbind dintr-odată neașteptat de tăios, cu o lucire amenințătoare în ochi. Toți acei prieteni dragi cu care ai crescut, cu care ai mers la școală... cei care consideră că nu-s destul de distins, că ai făcut o mezalianță?

Serena clătină din cap – chiar credea serios că erau prietenii ei dragi? Nu știa adevărul?

— Nu e deloc așa...!

— Ba așa e! Știu ce cred despre mine – și ce-ți spun ție! Motiv pentru care, adăugă el gânditor, cred că erai gata să renunți la termenii căsătoriei noastre. Așa se procedează în cercurile tale, mezalianțele sunt acceptabile atâta vreme cât intră în joc destui bani?

— Habar n-am, replică Serena. Dar în cercurile tale e acceptabil să-ți ignori nevasta numai pentru că te atrage o... o puștoaică răsfățată ca Cynthia?

— Ai stat să te gândești – tu, sau oricine altcineva – de ce mă poate atrage o puștoaică răsfățată ca Cynthia? ripostă el cu

înverșunare. Ți-a trecut prin minte că s-ar putea s-o găsească atrăgătoare pentru că nu e snoabă? Nu-mi reproșează originea mea socială; ba chiar, dă toate semnele că mă place.

— Cynthiei îi place tot ce poartă pantaloni, se grăbi să i-o întoarcă Serena, și mai ales dacă purtătorul de pantaloni achită notele de plată.

— Iar tu ești altfel?

— Am mai mult discernământ, în orice caz, iar banii n-au contat niciodată pentru mine, până când tu și tatăl meu...

Cuvintele îi amuțiră pe buze, când își dădu seama cum o privea John, cu o lumină nouă în ochi, urmărindu-i fiecare mișcare a degetelor. Descoperi că ceva se schimbase. Echilibrul puterii dintre ei se modificase; de astă dată, John nu mai era torționarul rece – ea era – ceea ce însemna, înțelese acum, că atracția dintre ei nu era unilaterală. Era o informație pe care putea s-o folosească, decise pe loc Serena, cu inima bătându-i mai repede și dorința de răzbunare atât de puternică încât putea aproape să-i simtă gustul.

— Banii n-au contat niciodată pentru mine, reluă ea, făcând un efort să-și descheie nasturii mai încet, prelungind cu deliberare momentul. N-am știut nimic despre înțelegerea aia dintre tine și tatăl meu.

— O tot repeți, recunosc John aproape absent, privind cum mai descheia un nasture, apoi încă unul. Tot timpul te joci de-a inocenta...

— Nu mă joc!

— Pe moment, așa se pare.

— Păi, cred...

Serena își mai desfăcu un nasture, îl căută pe următorul și nu mai găsi niciunul. Rochia îi stătea descheiată până la talie, lăsând să se vadă combinezonul de satin și dantelă.

— Da, poate că mă joc, recunosc ea cu falsă nepăsare. Să mă opresc?

— Sper că nu, răspunse el, cu glasul ușor înăsprit. Nu încă.

— Bine.

Serena ridică din umeri, cu nepăsare; rochia îi alunecă pe un braț, iar John trase aer în piept, scurt, intens. Rămase nemișcat, cu umerii încordați, într-o poziție încordată subtil, devorând-o cu privirea

lui scânteietoare. Deliberat, Serena își dezgoli și celălalt umăr, auzind foșnetul materialului care aluneca încet în jos.

— Poftim. Ești satisfăcut?

— Satisfăcut? murmură el, înălțându-și o sprânceană. Tu ce părere ai?

— Cred că nu ai altă soluție, răspunse calmă Serena. Spectacolul gratuit din seara asta s-a terminat.

— Nu tocmai gratuit, iubito, o corectă el, zâmbind, regăsindu-și pe loc calmul. Am plătit scump pentru dreptul de a...

— N-ai niciun drept aici, i-o reteză ea ferm. Absolut niciunul!

— Ba am, declară John cu o blândețe înșelătoare, și sunt hotărât să mi le exercit.

— Dar nu vrei asta, șopti Serena cu un început de panică, întrebându-se cum reușise să ajungă s-o domine din nou. N-ai îndrăzni!

— Lasă că știi tu, obiectă el alene.

Dar nu era nimic leneș în mișcările lui, când parcurse spațiul dintre ei într-o clipă, ca o felină suplă, sub ochii mari ai Serenei.

— Am avut destulă răbdare, îi spuse, atât de aproape încât respirația lui îi adie prin păr.

Acum, am să-mi iau ceea ce am plătit.

— Nu!

Serena făcu un pas înapoi, descoperind că era blocată între el și marginea patului.

— N-am să te las!

— N-ai de ales, iubito, replică John, râzând de expresia ei indignată. Tăticul a uitat să-ți spună că n-a impus nicio restricție vânzării? Îmi aparții întru totul, Serena, cât ești tu de frumoasă!

— Fir-ai să fii!

La capătul puterilor, Serena dădu să-l lovească, dar John îi imobiliză încheietura mâinii.

— Termină! îi ceru ea, luptându-se din răputeri. Nu poți să-mi faci asta, nu vreau...

— Ba vrei, o contrazise el nepăsător, privindu-i fața în timp ce începea să-i exploreze curbele de sub satin și dantelă, cu o mână tot mai îndrăzneată. Altfel, de ce-ai făcut acel mic număr de striptease?

— N-am...

— Ba ai, o asigură el, trecându-și ușor mâna peste sâni ei.

— Nu... protestă Serena cu respirația tăiată. N-am vrut... nu asta...

— Asta a ieșit, o corectă John pragmatic. Și ai știut-o și tu, murmură, ținând-o captivă cu mișcările lui iscusite. De la bun început am dorit-o amândoi.

— Joci necinstit... se plânse ea cu voce slabă, punându-i mâinile pe piept și încruntându-se când îi simți materialul cămășii. Iar cămașa asta îmi stă în drum...

Cu mișcări nervoase, îi desfăcu nasturii, reușind în sfârșit să-i descheie cămașa.

— A... da... gemu el când Serena reuși în sfârșit să i-o scoată. Acum o să fie mai bine...

Dar „mai bine” nu era formula cea mai potrivită, descoperi ea, după ce John o debarasă în sfârșit de combinezon și furou. Nu putea spune că se simțea „mai bine”, când zăceau unul lângă altul, fără nicio barieră între ei, simțind dogoarea năprasnică a trupurilor înfierbântate...

Putea fi aceea dragostea? se pomeni Serena întrebându-se. Mai era loc de dragoste, lângă atâta furie și lipsă de înțelegere? Voia să fie, dar nu putea fi sigură... nu era sigură nici măcar că avea vreo importanță... Numai John mai avea importanță acum!

— O, da... șopti ea, pradă unei nevoi imperioase de a-l atinge și gusta, de a-i înapoia o parte din vraja pe care i-o dăruia el. John, niciodată n-am...

— Lasă vorba... nu acum... îi ordonă el, săcâindu-i abil buzele cu ale lui, într-o invazie deliberată, erotică. Nici nu gândi măcar... lasă-te în voia simțurilor, deocamdată...

Nicio vorbă, acceptă Serena în tăcere; ni aveau nevoie de cuvinte – nu acum, când fiecare sărut și mângâiere spunea tot ceea ce era de spus. Într-un târziu, într-o lume care consta numai din senzații, John îi aprinse în trup o nevoie și mai mare – mai profundă și mai intensă decât ar fi putut să-și imagineze... O străbătea în spirală, străpungând-o, distrugându-i ultima apărare, purtând-o până în pragul nebuniei.

— Te rog... șopti ea nesigur, agățându-se de el. John, te rog...

John făcu o pauză, aplecat deasupra ei, privind-o intens.

— Serena? Întrebă el răstit, cu glasul încordat și aspru. Ești sigură?

— Da!

Mâinile ei încercau agitate să-l tragă înapoi; instinctiv, trupul i se arcui – orice, își spunea ea, numai să umple golul acela dureros...

— Da... John, fă dragoste cu mine...

Și atunci, în sfârșit, o pătrunse, ducând-o încă o dată până la limită... apoi dincolo, în vârtoarea învolburată și fără sens a pasiunii. Ca prin ceață, în ultima clipă explozivă, Serena îi auzi respirația, la fel de sacadată ca a ei, îi simți forța reacției în nesfârșitul moment când John îi dăruie împlinirea după care tânjea atâta.

— Satisfăcută? o întrebă el mai târziu, după ce furtuna se potoli în sfârșit.

— Mmmm... zâmbi mulțumită Serena, întrebându-se într-o doară: „Ce vorbă-i asta?

«Satisfăcută»? O vorbă goală, incapabilă să descrie ceea de simțea”. Sigur, răspunse ea în sfârșit, privindu-l. Pentru prima dată, își dădu seama, îl vedea așa cum era – fără atenția și tensiunea pe care niciodată nu i le identificase pe față, până acum, când nu mai existau. Mai mult decât satisfăcută, recunoscuse sfioasă.

— Bine.

John își schimbă poziția, culcându-se lângă ea, rezemat într-un cot.

— A fost... mai presus de orice așteptare, îi spuse el pe un ton leneș și indulgent. Iar tu... tu ai fost fantastică.

Îi atinse obrazul cu degetul, urmărindu-i alene conturul profilului.

— Vom mai face asta.

— Sper că da, mărturisi ea, mai îndrăzneță acum.

— Sigur că da... murmură John, plimbându-și degetul pe curba buzelor ei zâmbitoare. O profunzime atât de neașteptată, atâta foc...

— Datorită ție...

Buzele ei se despărțiră sub apăsarea erotică a mângâierii. Și le umezi, îndrăznind să-i atingă degetul cu limba, apoi îndrăzni și mai mult – îndrăzni să recunoască ceea ce, cu siguranță, era adevărul.

— Te iubesc.

Imediat, degetul lui se retrase.

— Asta nu, iubito, îi recomandă el, cu ochii îngustându-i-se. Nu merge prea departe.

— Dar asta-i adevărul, insistă Serena, trăgându-i mâna înapoi. Dintotdeauna te-am iubit, însă după asta...

— Scutește-mă, o întrerupse John, cu un avertisment clar în voce. Știm amândoi cu ce-am vrut să ne alegem din căsătoria asta... iar acum, mai știm și că suntem compatibili. Ei bine, e un avantaj – dar nu încerca să faci din asta mai mult decât e.

— Dar este mai mult decât atât!

Era prea târziu, știa, ca să mai bată în retragere; nu mai avea altă speranță decât să-l convingă.

— Te iubesc, nu-ți dai seama? Niciodată n-aș fi putut... n-aș fi putut să fac ceea ce am făcut acum, dacă nu...

— Ce-i cu tine? se interesă el rece, cu o scăpărare de furie în ochi. Dacă te poți preface că mă iubești, te simți mai puțin ca o prostituată?

— Nu!

Serena îl privi cu ochi mari, simțind că-i venea rău.

— N-a fost așa!

— Ba eu aș zice că așa a fost, obiect el crud. Te-am plătit, m-ai servit. N-a fost iubire, scumpo.

Se întoarse, coborând din pat.

— A fost nevoie, îi spuse el, în timp ce pornea spre camera de toaletă.

După care, răsuți pentru ultima dată pumnalul în rană, adăugând:

— Sau, poate, frustrare.

CAPITOLUL OPT

Doamne, te rog, fă să fi fost numai un vis... sau un coșmar!

Serena se trezi cu gândul complet conturat, știind imediat că ceea ce-și dorea era imposibil. John îi călcase în picioare sentimentele. Ea dorise iubire, iubirea lui John...

— O! N-am știut...

Tresări, apoi înălță capul, buimăcită la vederea doamnei

Hutchins, care intrase în cameră să facă ordine.

— Nu mi-am dat seama...

Menajera o privea cu ochi mari, la fel de șocată ca ea.

— Crezusem că ați plecat de-acum...

— Nu... Adică...

Dumnezeule, profesorul Brandenson era la școală de câteva ore, iar ea nici măcar nu se gândise să se ducă; și nici măcar nu-i mai păsa, după cele întâmplate în timpul nopții!

— ... azi nu mă duc. Nu mă simt bine.

— Atunci, sunt sigură că ați prefera să mai aștept...

Doamna Hutchins se întrerupse să inspecteze camera, iar expresia ei, care în mod normal nu dezvăluia nimic, deveni de-a dreptul lemnoasă.

— Sau doriți... să fac puțină rânduială până vă sculați?

— Nu, nu te deranja. Aș dori...

Serena se întrerupse brusc, când văzu ce anume provocase reacția stranie a menajerei.

— Aș dori o cafea, dacă nu te superi, făcu ea un efort să continue, încercând să-și ascundă jena. Neagră, adăugă, în timp ce doamna Hutchins pornea spre ușă.

Ce-o fi crezut? se întrebă ea după ce rămase din nou singură. Hainele sale și ale lui John zăceau risipite pe jos, ca și cum în cameră ar fi avut loc o orgie în doi. „Și nu care cumva să te repezi să le ascunzi pe toate!” își impuse ea, furioasă că-i păsa, că măcar se gândise la una ca asta. Oricum era prea târziu, căci menajera se întoarse cu cafeaua.

— Mai doriți ceva? o întrebă, punând tava pe noptieră. Micul dejun, poate?

— Nu, mulțumesc, răspunse Serena cu nepăsare forțată, e foarte bine așa.

— Atunci, eu mă duc să-mi văd de treburi.

Doamna Hutchins porni spre ușă, cu un efort vizibil de a nu se uita în jur.

— Dar mă întreb...

În ușă se opri, întorcându-se din nou spre Serena.

— ... sora dumneavoastră a plecat de tot? Mă așteptam să fiu anunțată când...

— Cynthia? o întrerupse Serena. Nu e în camera ei? De obicei, doarme până târziu.

— Camera e goală.

Expresia menajerei era la fel de lemnos-cuviincioasă, numai în ochi i se citea curiozitatea.

— Ieri a dormit destul de mult, dar azi, când am ajuns aici, plecase, și nu pare să fi lăsat nimic în urmă. Totuși, mă gândeam... poate se mai întoarce?

— N-am idee, răspunse rece Serena. Nu mi-a spus ce planuri are. Poate știe domnul Bourque. Am să-l întreb când se întoarce acasă.

— Iar până atunci, întrebă doamna Hutchins, să fac curat în cameră, măcar?

— De ce nu?

Cu mișcări deliberate, Serena se întoarce să-și toarne cafeaua, sperând ca doamna Hutchins să priceapă aluzia și să iasă.

Ieși în sfârșit, iar Serena rămase câteva minute singură cu gândurile ei, înainte de următoarea întrerupere.

— Nu, te rog să nu te deranjezi. Mă duc singură până sus.

Vocea lui Lillian, își dădu ea seama, întrebându-se cum de nu auzise ciocanul de bătut în ușă. Pașii ușori ai lui Lillian urcau scara, și imediat se auzi un ciocănit.

— Da, o clipă! strigă Serena, înhățând un halat; nu mai avea timp să strângă hainele lui John și ale ei, urme clare ale celor întâmplare noaptea. Intră!

— Mulțumesc.

Lillian intră în cameră, impecabilă ca întotdeauna: fustă de tweed gri, jachetă din același set, peste o bluză de mătase argintie, bijuteriile cele mai potrivite, fiecare fir de păr blond la locul lui. Numai expresia – micile riduri adâncite la mijlocul frunții, și mușchii nefiresc de încordați din jurul gurii – dădea de înțeles că ceva era în neregulă.

— Serena, nu înțeleg, începu ea, fără să piardă vremea cu introducerile. Doamna Hutchins mi-a spus că Cynthia nu-i aici.

— Da, am...

— Dar trebuie s-o opresc, continuă Lillian, până nu face cine știe ce prostie! Serena, unde e?

— Nu știu, răspunse neputincioasă Serena.

Mușchii din jurul gurii lui Lillian se crispară și mai tare.

— Dar trebuie să știi! O primești în casă, o încurajezi în toată... în toată rebeliunea asta a ei – iar acum, spui că nu știi unde e? Întrebă Lillian ridicând tonul, apoi trase adânc aer în piept și continuă mai calmă: Serena, e iresponsabil din partea ta să te joci așa cu viitorul ei... Pur și simplu nu înțeleg de ce...

— Eu n-am făcut nimic, insistă Serena, așezându-se pe marginea patului. John a fost cu ideea.

— John? repetă Lillian, nevenindu-i să creadă. Ce legătură are John cu Cynthia?

Una mult mai strânsă decât ai crede tu, fu Serena tentată să răspundă, dar nu avea de gând să discute despre fantasmagoriile din capul ei, nici ceea ce spusese Cynthia despre John.

Și-n plus, știa cu deplină certitudine că în noaptea trecută nu se întâmplase nimic între John și Cynthia.

— Când tu și tata i-ați spus să se întoarcă la Houston, s-a dus la John, îi explică ea, iar John i-a spus că poate locui la noi o vreme.

— Dar ce ce? Întrebă Lillian, din nou pe un ton ușor isteric. De ce să se amestece el?

Serena ridică din umeri.

— Nu știu. A spus că vrea să se asigure că nu face nicio prostie.

— Atunci, ar fi trebuit să se întoarcă la Gregory, se răsti Lillian. Nu trebuia s-o silească să plece!

— Nu cred că ar fi fost înțelept, începu Serena cu grijă. N-avea deloc stare să facă nimic cu forța.

Lillian pufni.

— Te cred! I-ați ușurat atât de mult situația – găzduind-o aici, ducând-o la petreceri... era liberă să facă tot ce poftea! De ce Dumnezeu să fi făcut ceea ce era rațional, când voi doi îi satisfaceați toate poftele? Cred că de-acum a pierdut orice șansă cu Gregory.

— A avut grijă John să nu și le piardă, preciză repede Serena. I-a tot spus că...

— John! aruncă Lillian cu dispreț.

Începu să se plimbe prin cameră, agitată, împiedicându-se când de cămașa lui John, când de furoul Serenei.

— La ce-i folosesc predicile lui John? Întrebă ea, ocolind cu grijă

hainele de pe covor.

De parcă i-ar păsa ei cu ceva! Cinstit, Serena, de ce l-ai lăsat să se amestece...?

— N-am știut ce făcuse. Fusesem plecată, și când am ajuns acasă, el o invitase deja...

— Ei bine, insistă Lillian, cu ochi scăpărători, când ai aflat, ai fi putut să faci ceva! De ce nu l-ai împiedicat să se implice în povestea asta?

— N-am putut, replică Serena, lezată de nedreptatea atitudinii lui Lillian. N-am căderea să-i spun lui John ce poate să facă și ce nu. Poate că tu ai uitat, dar nu avem cea mai normală căsnicie din lume!

— Nu? se întoarce Lillian spre ea, cu sprâncenele arcuite. Dacă e să ne luăm după asta, continuă ea, răscolind ușor cu pantoful gri din piele de ied mai întâi combinezonul, apoi pantalonii lui John, aș zice că aveți o căsnicie rezonabil de normală – mai... neînhibată decât multe, poate, dar cu siguranță, mai... intimă!

— Și la ce-mi folosește asta? întrebă Serena, mai înverșunată decât intenționase. Nu-mi dă niciun drept în căsnicia noastră.

— Nu?

Dintr-odată, Lillian păru să cadă pe gânduri, uitând o clipă de problemele Cynthiei.

— Nu tocmai drepturi, dar nu asta e problema...

Trase balansoarul mai aproape de pat, așezându-se cu fața spre Serena.

— Draga mea, tu încă n-ai învățat? Când ești măritată cu un bărbat, și aveți relații intime, intimitatea asta îți dă anumite... posibilități. Ca soție, există lucruri pe care le poți spune, discuții pe care le puteai avea după... când el e mai... receptiv... În fine, nu e nevoie să-ți explic ca la școală, nu-i așa?

— Ba, în cazul lui John, ar fi nevoie. Între noi nu există o asemenea relație, declară scurt Serena. Nu sunt soția lui – sunt doar o proprietate. Mi-a cumpărat numele, și-a plătit intrarea într-o familie de viță veche din Boston...

— Serena! reteză vocea lui Lillian, limpede și foarte fermă, durerosul recital al Serenei. Nu-ți poți irosi viața purtându-i pică pentru asta!

— Nu mi-a prea dat de ales! El îmi poartă pică, tot timpul mi-o aruncă în față... Numai dacă...

O clipă, vocea Serenei șovăi.

— ... numai dacă tata n-ar fi făcut-o...

— Draga mea, n-a avut încotro, replică Lillian, deși avu bunul simț să se arată amărâtă. Nici el n-ar fi vrut așa, dar trecea printr-o perioadă foarte proastă... Realmente, a fost singura soluție posibilă...

— John a spus că nu era chiar atât de rău, obiectă Serena. A spus că tata nu făcuse niciun lucru pentru care ar fi intrat în închisoare, doar că s-ar fi compromis.

— Era mai mult decât atât, ripostă sec Lillian. Tatăl tău investise pentru el însuși și pentru câțiva prieteni. Dacă nu-și acoperea pierderile, paguba ar fi afectat mai mulți oameni.

— Prietenii și contul în bancă erau mai importanți decât propria lui fiică? Întrebă Serena cu înverșunare. De-asta am ajuns în situația asta nenorocită?

— E nenorocită numai fiindcă tu vrei să fie așa, nu se lăsă Lillian. Erai hotărâtă să te măriți cu John; n-ai vrut să fii rezonabilă...

— Și, o dată ce a încheiat tranzacția, tatii puțin i-a mai păsat!

— Cum să nu-i pese? Îi mai pasă și acum. Nicio clipă să nu crezi că nu-i pasă!

— Atunci, are un mod cam ciudat de a o arăta! Până când și-a dat seama că-i pică și lui ceva la afacerea asta, s-a împotrivit categoric căsătoriei mele cu John... era prea devreme, John nu era bărbatul potrivit, nu era demn de încredere... Lil, știi bine ce-a spus. Tremura de nervi – în viața mea nu l-am văzut mai furios.

— Dar asta nu...

Lillian se întrerupse, mușcându-și buzele.

— Of, draga mea... numai de-ai înțelege...

— Ceea ce înțeleg e că m-am ales cu farsa asta de căsnicie, și niciodată n-am să fiu fericită – John n-o să mă lase să fiu fericită.

Făcu o pauză, privindu-și verigheta lată, grea, de pe degete, cântărind-o... un simbol nepotrivit al căsniciei ei, își spuse, apoi trase adânc aer în piept și întrebă cu prudență:

— Ce s-ar întâmpla dacă aș divorța?

— N-ai divorța, replică tăios Lillian. Nu se poate!

— De ce nu se poate? Întrebă Serena, cu voce rece și aspră.

— Fiindcă...

Lillian se opri, clătinând din cap, ca și cum n-ar fi știut cu ce să înceapă.

— Una la mână, din cauza banilor. John i-ar vrea înapoi, cel puțin, iar tatăl tău n-ar avea cum să-i restituie... I-a cheltuit pe toți, ca să achite datoriile. N-are de unde să obțină atâția bani, și ar avea nevoie de ani de zile ca să-i adune.

— Și dacă l-aș despăgubi eu pe John? Întrebă Serena, cu mintea dintr-odată limpede.

Contul de depozit al mamei mele se deblochează peste doi ani. Aș putea să împrumut pe baza lui – sau să aștept, cred, dacă n-aș avea încotro.

— Dar nu cred...

Neputincioasă, Lillian își agită mâinile.

— Nu știu câți bani sunt în contul acela... s-ar putea să nu fie de ajuns... iar tatăl tău n-ar fi de acord. Niciodată nu s-a gândit să-l folosească, nici chiar când situația a început să se agraveze. Și-n plus, chiar dacă s-ar putea aranja, iar tatăl tău ar fi de acord, nu cred că banii sunt adevărata problemă. E vorba de ce anume ar face John, de ce ar spune... Știe totul, Serena! A refuzat până și să se gândească să-i dea tatălui tău banii, până n-a fost sigur de ce, iar tatăl tău... ei bine, a considerat că se cade să fie complet sincer...

— Cu John, interveni rece Serena, dar nu și cu mine!

— Spera să nu afli niciodată, încercă Lillian s-o dreagă. Erai atât de îndrăgostită... Tatăl tău nu era sigur în legătură cu John și credea sincer că aranjamentul ăsta poate să ajute pe toate lumea...

— Să ajute? Întrebă cu voce ascuțită Serena. Credea că ajută la ceva dacă mă vinde?

— Credea că așa va fi mai simplu să pună totul pe baze clare, de afaceri... că John va fi un soț bun pentru tine... că te va face fericită... că-și va proteja investiția, că...

— Nu!

Serena se ridică de pe pat, ducându-se la fereastră.

— Ajunge, spuse ea, privind în grădină. Nu vreau să mai aud! Dacă tata a crezut într-adevăr că putea... că putea să mă reducă la... la

o investiție care trebuie să fie protejată, atunci nu vreau să mai aud nicio vorbă...!

Cu voce surdă, continuă:

— Singura dată în viața mea când am avut nevoie de protecția lui...

Nu simțea durere, reflectă ea; în acel moment, simțea numai izolare și un gol imens.

Știa că durerea avea să vină mai târziu.

— Singura dată când a fost cu adevărat important să-l am alături de mine... Iar el, unde a fost? Să bată palma, să mă vândă cui oferă mai mult.

— Nu-i adevărat, Serena, replică Lillian cu convingere. Tatăl tău ți-a fost alături întotdeauna – întotdeauna! Nu poți să știi... n-ai cum să înțelegi...

— Ba înțeleg, o contrazise aproape cu blândețe Serena. Știu că nu e nevoie să rămân căsătorită; pot să divorțez. N-am nevoie să păstrez secretul necurat al lui tata... după ce atâția ani – toată viața mea! – s-a prefăcut că mă iubește.

— S-a prefăcut? Poate, consimți Lillian, cu intensă emoție, dar nu că te iubea pe tine s-a prefăcut. În toți acei ani, te-a iubit atât de mult, încât a fost gata să se prefacă a crede că erai fiica lui.

— Fiica lui? repetă Serena, întorcându-se spre mama ei vitregă. Ce vrei să spui?

— Că nu ești a lui! Mama ta... a avut pe altcineva, tot timpul... aproape de la început...

— Pe cine? întrebă ea, concentrându-se asupra singurului amănunt care părea tangibil în acea lume nouă și străină pe care abia o întrezărea.

Lillian clătină din cap.

— N-a fost numai unul. Au fost mulți, foarte mulți, unul după altul. El... tatăl tău...

Făcu o pauză, încurcată.

— Ei bine, n-a... după primele câteva încercări, a renunțat să mai afle. Nu era normală, Serena. Tatăl tău a știut că avusese probleme în copilărie. Părinții ei erau foarte reci, iar el s-a gândit... și-a dat seama că nu putea să se stăpânească. Trebuia să caute obsesiv dragostea.

— Dar...

Serena se opri, încercând să-și pună gândurile în ordine. Cel mai ciudat era că o credea pe Lillian – nu din vreun motiv anume, ci pentru că era evident că nu inventa nimic.

— Dacă... dacă mama mea a fost așa, de ce n-a divorțat de ea?

— Pentru că... avea motive, firește, și nu exista iubire între ei... Pentru ea, el nu reprezenta decât o certitudine. Era omul la care să se întoarcă de fiecare dată după ce era rănită... și mereu era rănită. Iar el considera că nu putea s-o abandoneze... era atât de nefericită... disperat de nefericită. Se simțea răspunzător pentru ea... și pentru tine, după ce te-ai născut.

— Dar, începu Serena, încercând să se descurce prin hățișul informațiilor, dacă a rămas, cum poate fi sigur că nu-s... că nu-s a lui?

— Fiindcă... Of, Serena, mi-e îngrozitor de greu, mărturisi Lillian. M-a cunoscut pe mine, și... cu mult timp înainte ca tu să te fi născut, noi doi... ei bine, nu voia s-o părăsească, dar mie îmi era credincios. N-a existat nicio posibilitate – absolut niciuna – dar asta nu i-a schimbat sentimentele față de tine, chiar de la început. Era hotărât – fără nicio ezitare! – să-ți fie ca un tată adevărat.

— Și de-asta mi-ai spus... iar eu nu pot...

Serena se întrerupse, închizând o clipă ochii.

— Nu pot, nu-i așa? continuă ea, fără s-o privească pe Lillian, ci undeva într-un viitor îndepărtat. Nu pot divorța de John, nu pot să-mi asum riscul consecințelor... pe care le-ar avea de suferit tatăl meu.

— Sper să nu fie cazul, răspunse Lillian cu o voce neutră, încercând să nu mai exercite presiuni. Nu e nevoie să-ți spun cât l-ar răni.

— Da, și cred că ar fi... nu știu!... o deziluzie, poate... I s-ar zdruncina credința în el însuși dacă, după atâția ani de când a luat hotărârea să mă apere, aș refuza să fac același lucru pentru el, nu?

— Cred că da, încuviință Lillian, dar ți-am spus deja prea multe.

— Nu, mi-ai spus doar stricul necesar, o asigură Serena, încercând dureros să zâmbescă. Știu ce am de făcut... și e singurul lucru pe care nu-l pot face. Trebuie să salvez atât cât se poate din căsnicia asta.

— Și cred... cred cu adevărat că poți. Între voi doi există o

atracție evidentă...

Făcu o pauză, privind hainele împrăștiate, cu colțurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet.

— ... și spontaneitate, iar asta nu-l deloc un început rău.

Serena clătină din cap.

— N-aș crede. John nu are o părere prea bună despre tata, pentru ceea ce a făcut, și cu atât mai puțin despre mine. E un om neiertător.

— Mândria lui e de vină, sugeră Lillian cu aerul unei persoane care vorbește din experiență. Genul ăsta de succes, într-un oraș ca Boston-ul, l-a expus multor neplăceri, iar aranjamentul cu tatăl tău trebuie să i se fi părut un comportament incalificabil. Totuși, continuă ea cu hotărâre, dacă-i lași puțin timp, cred că va începe să se îmbuneze.

— Da, confirmă Serena fără nicio intonație. N-avea niciun rost s-o contrazică – n-ar fi reușit decât s-o facă să se simtă și mai prost – dar știa că nimic nu l-ar fi împlânzit pe John.

CAPITOLUL NOUĂ

— Nu eram sigur că te voi găsi aici, o întâmpină John, învrednicind-o cu un zâmbet scurt, de nepătruns. Mă mir că încă nu ți-ai mutat lucrurile. Acum, că Cynthia a plecat, mă gândeam că poate vrei să te întorci în camera ta mică și castă.

Stătea în balansoar, cu picioarele întinse înainte, încrucișate la glezne. Cu excepția cravatei în dungi pe care și-o lărgise discret, arăta la fel de pedant ca întotdeauna, în costumul bine croit și cu cămașa albă, apretată – calm, stăpânit și elegant.

— N-am...

Serena se întrerupse, mușcându-și buzele. Ar fi trebuit să se întoarcă în camera de oaspeți, dar nici nu-i trecuse prin minte... și nu numai din cauza vizitei lui Lillian. Toată ziua trăise într-o abulie deplină, dar nu avea de gând să-i explice lui John din ce motive!

— N-am... încercă ea din nou, căutând o scuză. N-am avut timp, încheie, cam încurcată.

— Ai avut toată ziua, sublinie el, privind-o atent. Cu siguranță, timp destul, dacă asta voiai să faci. Așa că, poate...

Dintr-odată, se ridică în picioare, venind spre ea cu un zâmbet pe buze.

— Ce este. Serena? Ai ajuns la concluzia că ai vrea totuși să rămâi aici?

— Nu!

Îl privi prudent, retrăgându-se până lângă unul dintre colțurile patului.

— Ar trebui să știi că nici nu se pune problema.

— Nu sunt chiar atât de sigur... după cele de azi-noapte.

John se opri în fața ei, continuând să zâmbească.

— Nu face pe sfioasa cu mine, iubito, murmură el, cu o lucire periculoasă în ochi. Vrei, nu vrei să recunoști, noaptea trecută s-a întâmplat ceva special.

— S-a întâmplat o aberație, nu știi ce m-a apucat...

Serena lăsă fraza în aer, întrebându-se cum să-i explice... Ce să-i explice?!

— Am... băusem saki...

— Nu prea mult – te-am urmărit, îi explică el, râzând când îi văzu expresia indignată.

— M-ai controlat? Ți-era frică să nu mă îmbăt?

— Voiam să fiu sigur că nu te îmbeți, ca să n-ai nicio scuză... dacă seara se încheia așa cum voiam eu.

— Ai premeditat totul! Îl acuză ea. Atât de sigur erai!

— Nu-i adevărat. Când e vorba de tine, nu sunt sigur niciodată, și n-am putut decât să sper... Și încă mai sper.

Făcu un pas înainte.

— Serena... iubito... nu complica și mai mult situația. Căsnicia asta poate fi și altceva decât o farsă, iar în noaptea trecută am pus niște baze pe care putem să clădim...

Îi atinse panglica din jurul părului, apoi i-o desprinse cu blândețe.

— De ce nu recunoști? Și tu ai vrut ceea ce s-a întâmplat azi-noapte... și ți-a plăcut la fel de mult ca mie.

— Ai vrea tu! ripostă Serena, înfruntându-și nodul care i se pusese dintr-odată în gât.

Vrei să te poți distra fără muștrări de conștiință!

— Nu-i adevărat, o contrazise el absent, jucându-se cu șuvițele ei de păr. Amândoi avem de câștigat.

— Eu nu vreau! strigă ea, agățându-se de colțul patului. John, lasă-mă să plec!

— Niciodată!

Clătinând din cap, îi privi fața captivat complet, ca un om căzut în transă.

— Nici acum... și nici altă dată, iubito.

— Dar nu putem trăi așa... obiectă Serena fără vlagă, încercând să-și stăpânească bătăile inimii. Așa, n-o să fim niciodată fericiți...

— Noaptea trecută am fost fericiți, murmură el, gustându-i scurt buzele cu ale lui. Mai ții minte?

— Nu, ți-am spus...

I se tăie respirația, când John o sărută din nou, iar mâinile cu care se ținea de colțul patului slăbiră strânsoarea.

— Nu joci cinstit, se plânse ea, lăsându-se cuprinsă de brațele lui.

— Așa e mai bine, zâmbi John, când mâinile ei i se ridicată pe umeri. Ai să vezi... vom face noi ceva din aranjamentul ăsta, o să uităm cum a început...

Să uite? Nu, n-avea să uite niciodată, își spuse cu tristețe Serena, încercând să nu ia în seamă sunetul neașteptat care-l făcu pe John să întrerupă sărutul.

— Salvați de clopoțel, o tachină el râzând, dar nu pentru multă vreme.

Serena se așeză pe marginea patului, de teamă că n-o puteau susține picioarele, fără să asculte când John răspunse la telefon și, după câteva cuvinte, se întoarse spre ea.

— Ești în siguranță, un timp. Era Lillian – diseară dă o reprezentație comandată, o mică petrecere de familie ca să sărbătorească intrarea lui Gregory în scenă. Se pare că el și Cynthia s-au împăcat.

* * *

— Draga mea, e foarte bine că studiezi, remarcă Mabel Stuart, în timp ce o supunea pe Serena unei prelegeri austere despre importanța de a-și ocupa „locul care se cuvine” în societate. Dar nu crezi că mergi puțin cam prea departe?

— Mie nu mi s-a părut, răspunse Serena, printre dinți. Așa

credeți?

— Ei, doar nu vrei să-ți faci o carieră din asta, nu-i așa? replică doamna Stuart. Pe plan social, soțul tău poate folosi tot ajutorul pe care-l obține, și firește că și tu te-ai născut spre a ocupa o anumită poziție. Ai putea fi o lideră mondenă, într-o bună zi, dacă începi acum și alegi înțelept – să sprijini baletul, de pildă, sau să faci parte din comitetul de colectare a fondurilor pentru tratarea unei boli incurabile...

Doamna Stuart mai avea multe de spus, dar Serena n-o mai asculta. Vizavi de ea, John stătea între Cynthia și sora lui Gregory, dar era monopolizat de tatăl acestuia.

— Am ocazia să te cunosc mai bine, băiete, spusese domnul Stuart cu inimoasă condescendență.

După cină, conform unei înțelegeri prealabilă, sosiră câțiva prieteni de-ai Cynthiai și ai lui Gregory.

— Ca să se mai distreze și tineretul, explică Lillian, conducându-i în salonul din spate, unde pregătiseră sofisticata stație stereo pentru dans.

Tatăl Serenei, John și domnul Stuart se retraseră în bibliotecă; Lillian le dirijă pe doamna Stuart și fiica ei în camera de dimineață, împiedicând-o cu un gest scurt pe Serena să le urmeze.

— Nu, așteaptă un moment, îi murmură ea discret. Tatăl tău vrea să-ți vorbească în seara asta și am vrut să te previn... nu știe ce am discutat azi dimineață, n-are idee că...

— Că știu despre mama mea, și toate celelalte, încheie Serena în locul ei. Nicio grijă, Lil, n-am să-i spun.

Neavând chef de dans, Serena urcă scara ornamentală și se duse drept în vechea ei cameră, bucuroasă că avea puțin timp să stea singură. Aprinse lumina, văzând că nimic nu se schimbase din ziua nunții ei – numai ea era alta. Părea mai... mai puțin inhibată, poate, mai puțin încordată... Mai vie? se întrebă, iar în clipa următoare auzi o bătaie în ușă.

— Pot să intru? întrebă tatăl ei, deschizând ușa. Nimeni nu știa unde ești, dar am ghicit că ai venit aici.

Îi zâmbi, distins în hainele lui de seară, dar arătând obosit și epuizat, își spuse Serena cu un junghi de regret.

— Niciodată nu ți-au plăcut petrecerile.

Ridicând din umeri, Serena îi răspunse la zâmbet.

— Stuarții nu-s tocmai favoriții mei.

— Nici ai mei, confirmă el cu o strâmbătură, deși Gregory e potrivit pentru Cynthia – dar acum, că s-au împăcat, viitorul ei e din nou sigur.

După o scurtă pauză, continuă:

— Dar de-al tău ce poți să-mi spui, fetiço? Lil mi-a spus că a trecut pe la tine azi-dimineață, și că i-ai spus că John îți reproșează... ăă, termenii înțelegerii noastre.

O privi nefericit.

— Așa e?

— Într-o oarecare măsură. Cred că i-a lăsat o impresie neplăcută, dar o să-i treacă, cu timpul.

— Însă știe, desigur, că n-a fost ideea ta, nu? protestă Ted Wright. Dacă i-a intrat în cap că fuseseși implicată și tu, pot să-i spun, să-i explic...

— Nu cred că ar folosi la ceva, răspunse Serena cu grijă. Nu te-ar crede.

— Dar trebuie să mă creadă! exclamă tatăl ei. De ce nu m-ar crede?

— Fiindcă e încăpățânat și mândru, și are nevoie de timp ca să se obișnuiască treptat cu ideea. Noroc numai că nu se poate spune că nu ne iubim.

Își înghiți nodul dureros din gât, neputând să mintă în legătură cu ceea ce-și dorea cu disperare să fie adevărat.

— Ceea ce simțeam unul pentru altul în vara trecută... nu s-a schimbat.

— Ești sigură? întrebă tatăl ei, sperând să evite o scenă dificilă. Nu vreau să fii nefericită.

— Nu sunt, îl asigură Serena cu un zâmbet forțat. Majoritatea tinerilor căsătoriți trec printr-o perioadă de acomodare. Nicio grijă, tată, o să fie bine.

— Mă bucur să aud! răspunse el. Lil mă îngrijorase, dar dacă ești sigură...

— A, sunt foarte sigură, deși ar mai fi un lucru, adăugă ea cu falsă nepăsare. John pare să creadă că i-ai spus... că știam despre

învoiala voastră. Nu prea înțeleg cum vine asta.

— Dar știi, replică surprins tatăl ei. La recepție, a venit la mine și mi-a spus că voia să fie sigur că nu-ți voi spune niciodată. Desigur, între timp Cynthia lăsase să-i scape, și am vorbit despre asta. A trebuit să-i spun! Nu l-am putut minți, dar n-am avut prea mult timp...

Cred că nu i-am explicat destul de clar. Poate a crezut că voiam să spun că tu știuseși tot timpul...

— Cred că asta s-a întâmplat, dar am să-i explic eu, spuse Serena cu o veselie forțată, imaginându-și cât de imposibil i-ar fi fost să-l facă pe John s-o creadă. Cred că asta-i toată problema, o simplă neînțelegere. Nu-ți face griji, tată.

* * *

— Renie?

Cynthia deschise ușa și se uită în cameră.

— Ce faci aici?

— Nimic...

Parcă ar fi văzut o stafie, își spuse Serena cu un fior, apoi adăugă:

— Mă gândeam doar.

— Te ascundeai, mai degrabă.

Cynthia intră în cameră, roșie la față și cu părul în neorânduială, își aruncă pantofii și se așeză la masa de toaletă.

— Ar trebui să vii jos, spuse ea. Numai e ca pe vremuri, când veneai aici fiindcă nu cunoșteai destui invitați. Acum îl ai pe John, deși încă mai e în bibliotecă, la discuții cu tatăl lui Gregory, dar n-o să stea acolo toată seara.

— Nu contează, ridică din umeri Serena. Știu că e important să stea de vorbă cu domnul Stuart.

— Mhm... O șansă fantastică, serios, confirmă absentă Cynthia, căutând un pieptene prin sertare. Serena trase adânc aer în piept, hotărâtă să profite de ocazie.

— Cynthia... Îți mai aduci aminte ce-ai spus când am luat masa cu John?

— Ieri, preciză sora ei, cu un zâmbet misterios. Pare să fie un an de-atunci, nu?

— Dar îți mai amintești?

— Renie, am spus multe. Cine știe pe care mi le amintesc și pe care nu?

— În legătură cu un scandal în familie...

Cynthia ridică din umeri.

— A fost o invenție, ți-am spus doar.

— Sincer? insistă Serena. Mie nu mi s-a părut invenție.

— Ei, ar trebui să mă crezi! replică apăsător Cynthia. Scandalurile de familie sunt niște vechituri, e mai bine să fie lăsate în pace.

— Dar...

Serena făcu o pauză, apoi, convinsă că Cynthia știa, spuse cu franchețe:

— ... dar ăsta e atât de nedrept!

— N-aș crede!

Sora ei vitregă puse pieptenele pe masă, cu zgomot.

— Să ne închipuim, o clipă doar, că știm amândouă despre ce vorbim, și că e adevărat. Tu găsești că e nedrept, eu nu. Cred că e unul dintre compromisurile vieții – de cel mai bun gen posibil! Îți dai seama că nimeni n-a suflat despre vreun scandal în care să fie implicată mămica – sau eu? Din câte știe lumea, tatăl a cunoscut-o pe mămica la câteva luni după ce a murit mama ta. Toți știu că mămica era văduvă, cu un copil. Serena...

Se întoarse cu fața spre ea, privind-o pătrunzător cu ochii ei albaștri.

— ... N-oi fi eu o Wright, decât prin adopțiune, dar asta nu contează. N-am nevoie de protecție – pe când tu ai! Nu-ți dai seama?

— Cum ai aflat? întrebă Serena într-o șoaptă abia auzită. De când știi?

— Nu-s sigură, dar unii oameni au vorbit. Cred că...

Ridică din umeri.

— Or fi cunoscut-o pe mama ta, sau cel puțin știau câte ceva despre ea. Eu am râs mereu, întrebam dacă cunoaște cineva vreo ființă care să fie mai puritană ca tine. Cu asta, de obicei, îi convingeam. Nicio grijă, Renie! Nu contează!

— Dar...

Curios, reflectă Serena. Și ea îi spusese același lucru tatălui ei, cu puțin timp în urmă, dar îi era mai ușor să încurajeze pe altcineva decât

să accepte o încurajare.

— Mie totuși nu mi se pare drept.

— Mie, da! Ascultă, Renie, tata și-a dat toată silința să ne protejeze pe toate trei, și cred că a reușit de minune. Întâmplător, mai cred și că mămica și cu mine am avut cel mai mult de câștigat... iar dacă mai aduci vreodată – o singură dată! – vorba despre povestea asta, și-ncepi să te plângi că e nedrept, am să te cârlesc. Așa să știi! Și-n plus, adăugă ea cu un zâmbet nevinovat, nu știu – nimeni dintre noi nu știe – dacă e adevărat!

— Eu știu! Sunt sigură...

— Sigură? se repezi Cynthia. Nu poți fi sigură – n-ai cum! Și, haide, ordonă ea, apucând-o de mână și trăgând-o spre ușă, m-am săturat de toată trăncăneala asta. Vreau să petrec, și ai să vii și tu.

— Nu vreau... nu cred... încercă Serena să se opună, fără convingere.

— Ei bine, eu vreau și cred! Hai, Renie, distrează-te și tu ca oamenii – și să nu mai aud o vorbă!

* * *

— Dansează cu mine.

John apăruse lângă ea, iar Serena îl privi cu ochi mari și goi, fără să înțeleagă.

— Dansează cu mine, repetă John.

„Norocul meu!” își spuse ea abătută, în timp ce era condusă pe ringul de dans. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să îndure acel gen de contact fizic pe care dorea cu disperare să-l evite.

— Relaxează-te, iubito, o sfătui John, cu un zâmbet care sugera că Serena se dăduse de gol. Chiar o să fie un calvar atât de îngrozitor?

„Mai rău!” răspunse ea în gând, mușcându-și nervoasă buzele.

— N-ai nimic de spus?

— Mă concentrez... ca să nu te calc pe picioare.

— Sunt un dansator atât de prost?

— Nu, replică ea acru. Eu sunt.

— Nu și cu alții, obiectă calm John. Te-am văzut.

— Cam greu! Toată seara ai stat cu tatăl lui Gregory, în bibliotecă.

— Nu toată seara, iubito, iar adineaori când te-am văzut, păreai

să te distrezi.

— Ca să scap de gura Cynthiai.

— A, da, Cynthia... înțeleaptă fată...

— Într-adevăr, îi dădu Serena dreptate, simțind un junghi de vinovăție. Ar fi trebuit să te însori cu ea, nu cu mine.

— Era ocupată deja, îi aminti el amuzat. Și-n plus, n-o voiam. Pe tine te doream.

„Mă doreai”, repetă ea în gând. „Mă doreai, nu mă iubeai...”

— Ceea ce-ți doreai era o nevastă dintr-o familie de prestigiu.

— Așa-mi tot spui, confirmă el nepăsător, și trebuie să fie adevărat. Sunt aici în seara asta grație ție, și am beneficiat de câteva ore în compania lui Josiah Stuart.

— O mare cinste! confirmă sarcastic Serena. Cred că ești în culmea fericirii.

— Mai degrabă în culmea stupefacției, să văd atâta ipocrizie. Am păstrat discreția cu privire la mariajul fiului său, așa că-mi e dator. Trebuie să recunoști, nu e decât un aranjament cu sânge rece.

— Desigur, dar poate... cel puțin, sper că Cynthia și Gregory pot fi fericiți.

— Fericiți? repetă sceptic John. Din câte văd în jur, fericirea nu contează. Eficiența e totul. Așa acționează cei ca voi. Uită-te la tine!

Făcu o pauză de efect.

— Ai făcut sacrificiul suprem – ai salvat reputația lui tăticul și creditabilitatea familiei, căsătorindu-te cu un bărbat sub nivelul tău.

— Nu-i adevărat! declară ea cu aprindere. Niciodată nu m-am gândit așa la asta – și nici la tine! Niciodată! Cum poți să... Nu mă cunoști destul de bine ca să-ți dai seama că la tine nu m-am gândit așa niciodată?

— Asta ce mai e? întrebă el, cu un zâmbet derutant. Jocul de vara trecută?

— E...

Serena se opri, privindu-l cu ochi mari, chinuți. Jocul de vara trecută; nu fata din vara trecută. Fata din vara trecută nu însemna nimic pentru el; tocmai i-o spusese clar – și, în aceeași clipă, Serena descoperi că dorea cu disperare să fie iar fata din vara trecută. Ar fi dat orice ca să fie din nou în acea vară, când părăuseră să fie îndrăgostiți.

— Ce este, iubito? insistă el, văzând că tăcea. Ți-a mâncat pisica limba?

— Nu...

Pașii îi șovăiau; îi era greu să danseze, când tocmai își întrezărise restul vieții... O viață se scepticism și cuvinte caustice din partea lui John, o viață fără iubire... era peste puterile ei. Dintr-odată, nu mai putu să respire... o lua cu leșin... Trebuia să plece, să iasă...

— Du-te dracului, John, șopti ea cu furie, smulgându-se din îmbrățișare.

Cu capul în piept, se îmbulzi printre ceilalți dansatori, fără să aibă idee încotro se îndrepta.

— Ceartă între îndrăgostiți, băiete? auzi ea glasul domnului Stuart, bubuind sonor peste muzică. Fetele astea două trebuie să fie împlânzite. O să fie o pacoste pe capul tău și-al lui Gregory, dacă nu...

— Serena?

Lillian apăruse lângă ea în holul central, privind-o încruntată.

— Unde te duci, scumpo?

— Afară, răspunse ea scurt, să respir puțin aer curat.

Mergând cât de repede îi permiteau sandalele cu tocuri înalte, porni pe Marborough, trecu prin Clarendon, apoi prin Berkeley. Fu nevoită să se oprească un moment la Arlington, lăsând să treacă două taxiuri, apoi o luă la fugă spre întunericul din grădina publică. Ajunsese!

Acum John nu putea s-o mai găsească, își spuse, în timp ce pornea pe o cărare îngustă.

Imediat, din spate, cineva o apucă strâns de braț.

— Ce prostie nemaipomenită!

Glasul lui John se auzea aspru în beznă, furios și cu răsuflarea tăiată din cauza grabei.

— Ce naiba faci, vrei să mori?

— Ce te privește?

— Mă privește, maibii! Ești soția mea!

— Nu sunt soția ta, sunt proprietatea ta! îl acuză Serena. Nu încerci decât să-ți protejezi investiția!

— Așa crezi?

— Așa știu! Ai plătit pentru mine – de fiecare dată îmi arunci

asta în față! M-am săturat de acuzațiile tale, m-am săturat să fiu mereu chinuită și niciodată crezută, să fiu învinuită pentru un lucru pe care nu l-am făcut! Dacă mai aud o singură dată cât de mult ai plătit pentru mine, am să... am să...

— Ai să ce? se interesă el, cu un calm neașteptat și amenințător. Ce-ai să faci?

— Nu știu? Am să zbier, sau am să-ți dau una! strigă ea înnebunită.

— De ce să nu mă părăsești? Dacă ești atât de inocentă pe cât ai vrea să crezi, de ce lași lucrurile să mai continue? Poți să pleci...

— Știi bine că nu pot face asta!

Descărcarea de furie îi trecuse, distrusă de realitatea necruțătoare.

— Tatăl meu...

— De ce ești atât de nobilă? insistă John. De ce îl aperi, când te-a făcut să fii atât de nefericită? Ți-am spus – n-o să ajungă la închisoare. Cu siguranță, ar fi dispus să sufere o mică situație penibilă...

— Nu pot face asta... nu pot să-i cer...

— Sigur că nu poți, confirmă el cu un zâmbet neplăcut. Să salvați aparențele – asta-i tot ce contează pentru oamenii ca voi. Ai face orice ca să-i păstrezi micul secret necurat – te-ar pune să faci orice!

— Știu că așa crezi, dar te înșeli!

Serena îl privi încruntată, simțind că furia îi revenea cu înverșunare, împingând-o dincolo de limitele prudenței sau ale discreției.

— Ești rece ca un sloi de gheață! Tu nu știi ce înseamnă să iubești pe cineva, să-ți pese de ce i se întâmplă altcuiva în afară de tine. Niciodată nu te-ai da peste cap să aperi pe altcineva, dar tatăl meu m-a apărat toată viața... Nu sunt a lui. Sunt... nici nu știu a cui sunt, continuă ea cu voce nesigură, pradă unor emoții care amenințau s-o copleșească, fără să mai fie măcar conștientă că-i spunea lui John povestea vieții ei. Mama mea era... era o stricăță... Se culca mereu cu toți... dar nu și cu... nu cu... El știa că nu era tatăl meu, continuă, în pragul incoerenței. Nimeni nu știe cine a fost tatăl meu, dar el a avut grijă să nu se afle... M-a lăsat să cred... i-a făcut pe toți să creadă... că sunt fiica lui... dar nu sunt... Toată viața m-a protejat, iar acum îl protejez și eu pe el... măcar atâta lucru pot face... e singura cale de a-l

răsplăti, pentru toți anii ăștia...

— Serena... de ce nu mi-ai spus?

— N-am știut.

Nu știa nici că plângea, până când John îi dădu batista lui... Batista lui John. Uitase că era și el acolo; acum, își dădu seama că toată situația aceea nenorocită era mult mai complicată.

— Și mai e încă un lucru pe care n-ai să-l crezi... continuă ea, ștergându-se la ochi. Abia în dimineața asta am aflat.

— Ce comod, murmură el – întocmai cum se așteptase.

— Nu de comoditate e vorba aici, se răsti Serena, prea furioasă ca să mai plângă, strângând batista în pumn. Lillian mi-a spus, dar numai fiindcă i-am zis că voiam să divorțez de tine, că nu-mi păsa ce efect ar fi avut asupra tatălui meu. I-am spus că nu vedeam de ce mi-ar păsa, când el ținea mai mult la bani decât la mine. De-asta mi-a spus, pentru că ceea ce intenționeam să fac l-ar fi rănit îngrozitor. Nu la reputația lui se gândea, nici la salvarea aparențelor! Nu se gândea decât la toți anii în care el m-a protejat...

— La toți anii în care a salvat aparențele... preciză John, dar Serena nu-l lăsă să continue.

— Nu-i adevărat! Nu-l interesau niciun fel de aparențe, când eu eram un copil! Aveam șase ani când a murit mama mea – halal mamă! Abia dacă mi-o amintesc, dar pe tatăl meu mi-l amintesc clar, și tot ce-a făcut pentru mine... Iar când ea a murit...

Plângea din nou, ștergându-și zadarnic ochii cu batista lui John.

— ... aș fi rămas complet singură, dacă nu l-aș fi avut pe el. Am fost o bastardă... și încă mai sunt... dar...

— Nu vorbi prostii, i-o reteză dur John, apucând-o de umeri. Nu vreau să mai aud...

— De ce nu? Întrebă ea printre lacrimi, așteptându-l s-o zgâlțâie. E adevărul! Îmi dau seama că n-ai căpătat ceea ce ai plătit – vreau să zic, nu-s cu adevărat fiica tatălui meu. Ai plătit ca să te înrudești cu familia Wright, și când colo, nu s-a întâmplat așa. Va trebui să hotărâști dacă aparențele sunt de ajuns, sau dacă...

— Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti el, înfigându-i în carne degetele. Termină, Serena!

— ... sau dacă...

Spre uimirea ei, n-o zgudui; în schimb, se simți trasă spre el.

— ... sau dacă vrei să divorțezi, încheie ea, ghemuindu-se în brațele lui, cu vocea înfundată și fața strânsă peste cămașa apretată.

— Nu vreau să divorțez.

— Dar unii oameni știu! se tângui ea. Sau, cel puțin, bănuiesc ceva.

— Nu vreau să divorțez, repetă el. E-n regulă, Serena; liniștește-te.

— Dar Cynthia mi-a spus...

— Nu-mi pasă ce ți-a spus Cynthia.

John o îndepărtă puțin de el, doar atâta cât să-i vadă fața.

— Nu vreau să divorțez, spuse el pentru a treia oară. Pe tine te vreau. Dintotdeauna te-am dorit.

— Dar...

— Serena, taci!

Acum o zgâlțâi într-adevăr – dar foarte ușor.

— Te-am dorit din prima zi, când am văzut clar că te atrăgeam la fel de mult cum mă atrăgeai și tu pe mine – până când am ajuns la cimitir și ai găsit pietrele alea funerare gravate de...

— J.N., completă ea, concentrându-se asupra singurului lucru pe care-l putea înțelege.

— Moment în care ai uitat complet de mine... iar eu, am încetat să te mai doresc... și m-am îndrăgostit.

— De ce...? întrebă ea, ținându-și respirația.

— Nu știu de ce, mărturisi John, cu un zâmbet care-i opri inima în loc. Pentru că erai atât de nesofisticată... atât de fericită, atât de absorbită de descoperirea ta. Răspândeai o lumină inocentă, și știam că n-aveam să mai scap niciodată.

— Dar, după ce ne-am căsătorit, mi-ai spus...

— Da, știu ce-am spus, confirmă el, cu o expresie chinuită, dar între timp mă convinsesem că mințai fără să clipești. Atât de multe lucruri ieșiseră pe dos, Serena, începând cu noaptea de 4 Iulie, când te-am adus acasă, iar tatăl tău a fost atât de furios... Nu avea sens, pe-atunci – deși acum, când mi-ai spus despre mama ta, îmi dau seama ce i-a trecut prin minte, de ce a reacționat atât de exagerat și a continuat să exagereze...

Susținându-i privirea, cu o expresie intensă, continuă mai stăpânit.

— Ai avut dreptate într-o privință – i-am oferit bani. Nu ca să te cumpăr, nici ca să-mi plătesc biletul de intrare în familia voastră, ci pentru a găsi o cale de a ieși din impas. M-am dus la el, l-am întrebat ce puteam să fac, de ce anume ar fi nevoie ca să se răzgândească.

Auzisem că suferise niște pierderi destul de grele, și știam că singurul lucru pe care-l aveam ca să i-l ofer erau banii. Am propus o sumă și i-am spus că era a lui, ca să-și acopere paguba, atâta vreme cât puteam fi sigur că nu era nimic ilegal. În schimb, nu i-am cerut decât permisiunea de a-ți face curte, ca să nu mai fi atât de nefericită.

După un moment, adăugă:

— Și nici chiar atunci nu m-am îndoit de tine – ci abia după nuntă, când am găsit un moment ca să discut cu el. I-am spus că trebuia să avem grijă amândoi, că tu nu trebuia să afli ce făcuserăm. N-am să uit niciodată cum s-a uitat la mine, după care mi-a spus că tu știai totul.

Parcă m-ar fi lovit cu un par în cap. Fusesem atât de sigur că tu erai altfel – inocentă și dulce, așa cum păreai... dar asta a fost ca o lovitură în față. Dacă știai și tu – iar tatăl tău spusese că știai – însemna că erai părtașă într-un aranjament incredibil de bizar. Era o extorcare de fonduri deghizată în căsătorie! Am tras concluzia, pe loc, că crezusem greșit, că fusesem un prost – singura ocazie din viața mea când nu fusesem sceptic în legătură cu ceea ce părea să-mi ofere viața.

— Dar ai spus...

Serena făcu o pauză, mușcându-și buzele.

— După nuntă, când am încercat să-ți explic, ai spus că nu te căsătorești cu mine decât ca să ajungi în cercul interior. Ai spus – și n-am să uit asta toată viața – că lumea bună din Boston n-o să-ți mai închidă niciodată ușa în nas.

— Eram furios, Serena, răspunse el cu o expresie schimonosită și ochii marcați de durere.

Fusesem rănit, mândria mea suferise o lovitură îngrozitoare. Acum știu că greșisem, dar atunci părea perfect logic – altfel, de ce te-ai fi măritat cu mine, date fiind toate cusururile mele atât de vizibile...?

— Cusururi? Întrebă ea, privindu-l în sus printre lacrimi. Ce

cusururi?

— N-aveam o familie, nici trecut, nici studii, eram colțuros, necizelat...

— Dar niciodată nu m-au interesat lucrurile astea! protestă ea. Nu aveau nicio importanță!

— Pentru mine aveau, replică îndârjit John, motiv pentru care mi-a și fost atât de ușor să cred că dragostea n-a avut nicio contribuție la motivele pentru care te-ai hotărât să se măriți cu mine.

— Și eu credeam același lucru despre tine, John...

Se întrerupse, mușcându-și din nou buza. John vorbise despre lucruri care aveau sens, iar ceea ce spusese părea să... Dacă putea să-l creadă!

— Chiar nu-ți păsa de legăturile de familie și relațiile cu lumea bună din Boston?

— Nu, iubirea mea, răspunse el cu un zâmbet abia perceptibil. Niciodată nu mi-a păsat.

Dacă am fost văzut la unele dintre cele mai importante petreceri – și mai puțin exclusiviste – a fost pentru că îmi face plăcere să susțin unele acțiuni de binefacere. Dar, să-mi pese de relațiile cu lumea bună...?

Clătină din cap.

— Pentru mine, astea n-au contat niciodată. Am succes, clădirile mele sunt acceptate, pentru că am crezut în a construi bine. Calitatea e aceea care-mi vinde produsele – nu cunoștințele și relațiile.

— Dar... la acele petreceri la care ne-am dus cu Cynthia, și chiar și la cea din seara asta... îi reaminti ea, încă îndoiindu-se, sau poate temându-se să-l creadă, păreai să...

— Păream să știu ce fac? sugeră el, amuzat. Poate chiar păream să mă integrez?

— Sigur că te integrai, dar pentru asta nu e nevoie să fii un geniu, declară Serena. Singura diferență dintre tine și majoritatea personajelor mondene e că tu ești, probabil mai politicos – și incomparabil mai puțin plicticos!

— O, Serena! râse John, după care o privi lung, cu o luminiță în ochi. În sfârșit, o văd din nou pe fata din vara trecută, cea de care m-am îndrăgostit! Știi ce mi-am spus când mi-a scris Serena Winslow Wright,

cerându-mi voie să-mi viziteze cimitirul? Am crezut că ești cea mai nesuferită snoabă, în căutarea strămoșilor iluștri – sau, dacă nu, cine știe ce domnișoară bătrână și uscată. Nu erai deloc așa cum mă așteptasem... și mai ales în acea primă seară la cină, când mi-ai spus clar că mă considerai prea sensibil în legătură cu problemele astea de clasă.

— Eras ai de capabil și sigur pe tine, își aminti ea, at de impresionant, încât mi-era greu să cred că-ți pasă.

— Atunci, dă-mi voie să-ți mărturisesc: niciodată nu mai fusesem așa, dar dintr-odată mi-am dat seama că stăteam la masă cu o Winslow și o Wright – cele mai albastre soiuri de sânge! Nu te puteam privi doar ca pe o fată atrăgătoare – necum ca o fată de care mă îndrăgostisem într-o singură după-amiază! Ne despărțea o lume întreagă, nu erai de nasul meu.

— Poftim? întrebă ea, răsând. Nu eram de nasul tău?

— Așa am crezut, o asigură el, până când te-ai ambalat și ai lăsat să-ți scape vorba aia despre strămoși... despre străbunul de pe „Mayflowers”, zăcând beat sub arborele genealogic.

— John Billington, preciză Serena.

— Cine-o fi. Nu contează cum îl chema. Contează numai că ție nu-ți păsa. E clar că nu-ți stă în fire să-ți adori strămoșii, și m-am gândit... ei bine, că mai era o speranță pentru bietul băiat de țăran.

— John, nu vorbi așa, replică Serena cu aprindere. Nu ești...

Se întrerupse, izbucnind în răs.

— Nu mai ești un băiat, și nici sărac nu ești – iar dacă ești țăran, atunci salvează-mă de cei cu sânge albastru! Oricum nu mi-am dorit niciodată să am sânge albastru și, o dată ce te-am întâlnit pe tine...

Ținându-și respirația, îl întrebă:

— John... chiar e at de ușor?

— Doamne, așa sper și eu, răspunse el fierbinte, trăgând-o mai aproape. Dacă mă crezi... și dacă mă ierți pentru tot ce-am făcut și am spus. N-am nicio scuză, decât că am stat prea mult timp închis în mine – emoțional, nu social, preciză el repede. Avusesem grijă să nu las pe nimeni să se apropie prea mult, nu dorisem să am pe nimeni lângă mine... până în ziua aceea, în cimitir...

Se opri, ca să tragă adânc aer în piept.

— Serena, nu cred că avem vreo ieșire ușoară din toată încurcătura asta. Se pare că nu există niciun criteriu absolut – niciunul dintre noi nu poate dovedi că spune adevărul, deși acum te cred. Ceea ce am fost atât de paranoic încât să cred că era un complot ticluit cu grijă – scena aceea incredibilă cu tatăl tău, ezitarea ta de a face orice până când lui i-a trecut furia – nu era, de fapt, niciun complot. Nu era decât o neînțelegere de proporții cosmice, și un trecut pe care atunci niciunul dintre noi nu-l știa.

— Chiar crezi asta? îl întrebă ea cu grijă.

— Da, categoric, răspunse grav John, dar se pune întrebarea: tu poți să crezi că am reacționat așa din furie și mândrie, și fiindcă nu am nici pe departe atâta încredere în mine însămi câtă crezi tu că am? De la bun început mi-a fost greu să cred că o fată ca tine ar dori într-adevăr să se mărit cu un om ca mine...

— Mă tem că așa ceva este greu de crezut, spuse Serena, în pragul unui râs nervos. John Bourque... nesigur pe sine?

— Al dracului de nesigur – când e vorba de tine, recunosc el cu un zâmbet jenat. Ți-am spus – nu erai de nasul meu, domnișoară!

— Iar eu am crezut că tu nu erai de nasul meu – motiv pentru care mi-a fost ușor să cred că nu te însuraseși cu mine decât datorită a ceea ce puteam să fac pentru tine în societate... și tot de-asta am fost geloasă și pe Cynthia, adăugă ea cu candoare. Eram sigură că... mă rog, înțelegeți tu!

— Da, confirmă John, cu colțurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet, de-asta am invitat-o să stea la noi – sperând că vei fi geloasă, sau că vizita ei ne va smulge din încremenirea în care trăiam de la nuntă încoace!

— M-a smuls, nici pomeneală, recunosc Serena, zâmbind jenată la rândul ei, m-a împins să fac striptease pentru tine!

— A, da... murmură el, amintindu-și, acel striptease superb și incredibil... Atunci am început în sfârșit să cred că s-ar putea să avem totuși parte de un final fericit.

— Numai că s-ar putea? întrebă Serena. Cum poți să nu fii convins? Eu, pe urmă, am fost sinceră, ți-am spus că te iubeam!

— Dar părea... prea asemănător cu sistemul salvării aparențelor, cred. Te străduiau atât de mult – împotriva aceluia aspect în special – și mă temeam că nu încercai decât să justifici ceea ce se

întâmplase.

Făcu o pauză, studiindu-i fața, și văzu în ochii ei îndoiala.

— Serena, gândește-te... ce-ai fi simțit tu, dacă eu te anunțam dintr-odată că te iubeam? M-ai fi crezut?

— Nu știu, recunosc eu încurcată. Aș fi vrut să cred... poate că aș fi și crezut, în acel moment... până când apărea următorul lucru care să mă facă să mă îndoiesc.

— Dar acum crezi? întrebă el cu prudență. Mă crezi când îți spun că te iubesc – că te iubesc mai mult decât viața?

— Da, răspunse ea simplu.

Apoi, văzându-i privirea întrebătoare, adăugă:

— Amândouă: te cred... și te iubesc și eu.

— Ești sigură? murmură John, zâmbindu-i.

Serena dădu din cap, privindu-l ca hipnotizată cum se apleca, și despărțindu-și buzele când gura lui o atinse în sfârșit pe a ei. O sărută cu patimă fierbinte, stârnindu-i o reacție la fel de arzătoare și absorbind-o și mai adânc în abisul misterios unde dorința ei se întâlnea cu a lui.

— E o nebunie, bâigui el în cele din urmă, cu respirația la fel de neregulată ca a ei. Ori de câte ori se întâmplă asta, simt aceeași nevoie obsesivă...

— Să ce? se interesă ea cu falsă inocență, cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

— Să-ți scot agrafele din păr.

Văzându-i expresia, John râse.

— Îți mai amintești, prima dată? o tachină el, începând să-i scormonească părul cu degetele, pentru a găsi agrafele și a le smulge. A fost o vrajă, Serena... erai atât de aproape de mine, și aveam sentimentul că mă întorsesem acasă.

— Și eu, confirmă ea visătoare, căutându-i buzele cu ale ei. Voiam să rămân acolo o veșnicie.

— Și eu, răspunse John printre sărutări, în timp ce-i răsflora părul cu degetele. Și acum simt la fel... dar nu e nici locul, și nici momentul.

— Nu văd de ce nu.

— Nici nu mă mir, o tachină el, dar suntem în grădina publică...

la miezul nopții.

— Puțin îmi pasă, dacă nici ție nu-ți pasă.

— Iubito, nu putem rămâne aici, îi atrase John atenția, rezonabil. Vom fi sau arestați, sau tâlhăriți...

— N-aș crede – și e ca în vara trecută, când îi fost cât pe ce să faci dragoste cu mine pe iarbă, îi răspunse ea cu îndrăzneală fals-inocentă. Și ai fi făcut-o, dacă n-aș fi fost atât de lașă... dar acum sunt mai curajoasă, îl invită, ridicându-se pe vârfuri să-l sărute. Și e o noapte foarte caldă.

— Nu chiar atât de caldă, obiectă el nesigur. Iubito, nu mă ispiti...

— Tocmai asta e ideea – că vreau să te ispitesc.

— Am dedus – dar vreau un pat. Hai să mergem acasă, dragostea mea.

— Data trecută, a ieșit cu scânteii, îi aminti Serena, iar dacă rămânem aici, putem să ne uităm la lună și să ne închipuim... Dacă ne ducem acasă, n-o să sară nicio scânteie.

— Ba o să sară, îi promise el. Iubita mea... fata mea de vara trecută... vom face noi să sară scânteii.

Și se ținură de cuvânt.

Editura ALCRIS, prin romanele
colecțiilor sale vă oferă vise ce nu
se destramă o dată cu zorii, ci vise
care se împlinesc zi cu zi și vă
rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Serena știa că John o iubise – cândva! Acum, nu mai știa decât că o
cumpărase, iar ea îi fusese vândută de singurul om în care credea că
putea avea încredere – tatăl ei. Ei bine, dacă marele și puternicul
John Bourque credea că putea face din ea o sclavă a zilelor noastre,
trebuia să se mai gândească – Serena era hotărâtă să-i reziste din
răspuț.

ISBN 973-7733-05-3

30.000 LEI

